

ΒΙΚΤ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1967

1967 ΚΡΗ

ΒΙΚΤ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
Α Θ Η Ν Α Ι 1967

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

*'Η εἰκὼν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἔξωφύλλου : ἡ ἀλώπηξ διηγεῖται εἰς τὸν Αἴσωπον
ἰστορίας ζώων. (Παράστασις ἐπὶ ἀγγείου, Γρηγοριανὸν Μουσεῖον 'Ρώμης).*

A'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

‘Ο Αἰσωπος εἶναι ὁ διασημότερος τῶν ἀρχαίων μυθογράφων. ’Ολίγα γνωρίζομεν περὶ τοῦ βίου του. Λέγεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν τῆς Μ. ’Ασίας κατὰ τὸν ἔκτον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ὅτι ἡτο δοῦλος τοῦ Σαμίου φιλοσόφου ’Ιάδμονος καὶ ὅτι ἐλθὼν μετὰ τοῦ κυρίου του εἰς τὴν ‘Ἐλλάδα ἀπηλευθερώθη βραδύτερον ὑπ’ αὐτοῦ. ’Επίσης λέγεται ὅτι ἡτο ἀνάπηρος καὶ δύσμορφος, ὅλλ’ εἶχε σπινθηροβόλον πνεῦμα καὶ ἥρεσκετο νὰ διηγῆται μύθους πειρακτικούς μὲ τὸν σκοπὸν νὰ διορθώνῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερον τὸν σκοπὸν του καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ τοὺς μύθους του διδακτικούς, ζωηρούς καὶ εὐχαρίστους, μεταχειρίζεται :

1) τὴν προσωποποιίαν, διὰ τῆς ὄποιας παριστᾶ ὡς λογικὰ πρόσωπα ὄμιλοῦντα καὶ ἐνεργοῦντα τὰ ἄψυχα πράγματα, τὰ φυτὰ καὶ πολλάκις τὰ ἀλογα ζῶα, καὶ

2) τὴν ἀλληγορίαν, διὰ τῆς ὄποιας διδάσκει ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐννοῶν ἀφήνει τοιουτοτρόπως ἐκείνους, οἱ ὄποιοι ἀκούουν τὸν μῦθον, νὰ ἐξαγάγουν μόνοι των τὸ διδακτικὸν συμπέρασμά του.

Οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, οἱ λεγόμενοι **Αἰσώπειοι μῦθοι**, διεδόθησαν εὐρύτατα. Τούτους ἐμιμήθησαν κατόπιν καὶ ὄλλοι “Ἐλληνες, Ρωμαῖοι καὶ νεώτεροι Εὐρωπαῖοι μυθογράφοι.

A'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. Λέαινα καὶ ἀλώπηξ.

Ἄλωπηξ λέαιναν ἔσκωπτεν, ὅτι ἔνα μόνον τίκτει· ἢ δὲ λέαινα εἶπεν· «Ἐνα, ἀλλὰ λέοντα!».

2. Ἔριφος καὶ λύκος.

Ἔριφος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δώματος ἦν. Ἐπειδὴ δὲ λύκον διαβαίνοντα εἶδεν, ἐλοιδόρει καὶ ἔσκωπτεν αὐτόν. Ὁ δὲ λύκος εἶπεν αὐτῷ· «Οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος».

3. Βόες καὶ λέων.

Ἐνέμοντο τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τούτους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὁμόνοιαν ἐδειλίᾳ· αἰμάλοις δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους ἔνα καθ' ἔνα τούτων εύρων, ἀδεῶς κατήσθιε.

4. Λύκος.

Μεθύων λύχνος ἐλαίῳ καὶ φέγγων ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνεύσαντος εὐθὺς ἐσβέσθη. Τὸ δεύτερον δὲ ἀπτων τις εἶπεν αὐτῷ· «Φαῖνε, λύχνε, καὶ σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐδέποτε ἐκλείπει».

5. Γυνὴ καὶ ὄρνις.

Γυνὴ τις ὄρνιν εἶχε καθ' ἑκάστην ἡμέραν ώὸν αὐτῇ τί-
κτουσαν. Νομίσασκ δὲ ὡς, ἐὰν πλείους ἡ ὄρνις τροφὰς λάβῃ,
διὸ τέξεται τῆς ἡμέρας, διπλασίως αὐτὴν ἐκρίθει. 'Αλλ' ἡ
ὄρνις παχεῖα γενομένη, οὐδὲ ἀπαξ τῆς ἡμέρας ἔτικτε.

6. Κώνωψ καὶ βοῦς.

Κώνωψ κέρατι βοὸς πολὺν χρόνον ἐπικαθίσας, ἐπειδὴ
ἀπαλλάξτεσθαι ἐμελλεν, ἐπυνθάνετο τοῦ βοὸς, εἰ ἥδη βούλε-
ται αὐτὸν ἀπέλθειν. 'Ο δὲ εἶπεν· «'Αλλ' οὔτε ὅτε ἥλθες ἔγνων,
οὔτε, ἐὰν ἀπέλθῃς, γνώσομαι».

7. Αἴξ καὶ αἰγοβοσκός.

Αἰγοβοσκὸς τὰς αἰγὰς ἀνεκαλεῖτο πρὸς τὴν μάνδραν.
Μίx δ' ἔξ αὐτῶν ὑπελείφθη ἥδυ γάρ τι ἔτρωγε. 'Ρίψας δὲ ὁ
ποιμὴν λίθον, τὸ κέρας αὐτῆς συνέτριψεν εὔστοχήσας. Καθι-
κέτευε δὲ τὴν αἰγὰ μὴ εἰπεῖν τοῦτο τῷ δεσπότῃ. 'Η δὲ εἶπε·
«Κἄν ἐγὼ σιωπήσω, πῶς αρύψω; Πρόδηλον γάρ ἐστι πᾶσι
τὸ κέρας μου συντετριμμένον».

8. Ἀλώπηξ καὶ βότρυες.

'Αλώπηξ λιμώτουσα, ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀνα-
δενδράδος βότρυς κρεμαμένους, ἐβουλήθη αὐτοὺς ἀρπάσαι,
ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο. 'Αποχωροῦσα δὲ πρὸς ἐκατὴν εἶπεν· «ὅμ-
φακές εἰσι».

9. Κυνηγὸς καὶ δρυοτόμος.

Κυνηγὸς τις λέοντος ἵχνη ἐπιζητῶν δρυοτόμον ἡρώτη-
σεν, εἰ εἶδεν ἵχνη λέοντος καὶ ποῦ ὁ λέων κοιτάζει. Τοῦ δὲ
εἰπόντος, «καὶ αὐτὸν τὸν λέοντά σοι ἥδη δείξω», ὁ κυνηγὸς
ἀχριάσας ἐκ τοῦ φύβου καὶ τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν·
«Ἴχνη μόνα ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα».

10. Πηραι τόντο.

Ανθρώπων ἔκαστος δύο πήρχε φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὅπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἔκατέρα· ἀλλ' ή μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτρίων γέμει, ή δὲ ὅπισθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἔκυτῶν κακὰ οὐχ ὁρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

11. Λέων καὶ ταῦρος

Λέων ταύρῳ παρμεγέθει ἐπιβουλεύων, ἔγνω δόλῳ αὐτοῦ περιγενέσθαι. Καὶ δὴ προσκαλεσάμενος τὸν ταῦρον, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Πρόβατον οἴμουσα, δῷ φίλε, καί, εἰ βούλει, σήμερον συνεστιαθῶμεν». Εβούλετο δὲ ὁ λέων, μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τὸν ταῦρον, καταφαγεῖν αὐτόν. Οἱ δὲ ἐλθόντες καὶ θεασάμενος λέβητας πολλούς καὶ διβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, ἀπηλλάττετο οὐδὲν εἰπών. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιμένου αὐτὸν καὶ τὴν αἰτίαν μαθεῖν θέλοντος, δι’ ἣν, εἰ καὶ οὐδὲν δεινὸν ἔπαθεν, ἀπέρχεται, ὁ ταῦρος εἶπεν· «Ἄλλ’ ἔγωγε οὐ μάτην τοῦτο ποιῶ καὶ φεύγω, δῷλέον· ὁρῶ γάρ παρασκευὴν οὐχ ώς εἰς πρόβατον, ἀλλ’ εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην».

12. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ, συμμαχίαν ποιησάμενοι, ἔξηλθον εἰς ἄγραν. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀγρευθέντων, ὁ λέων τῷ ὄνῳ διανεῖμαι προσέταξε. Τοῦ δὲ τρεῖς μερίδας ἵσας ποιήσαντος καὶ ἐκλέξασθαι αὐτῷ παρανιηῦντος, ὁ λέων ἀγανακτήσας τὸν ὄνον κατέφαγε καὶ τῇ ἀλώπεκῃ μερίσαι προσέταξε. Ἡ δέ, πάντα εἰς μίαν μερίδα συναθροίσασα καὶ ὀλίγα ἔσαυτῇ καταλιπούσα, παρήνει αὐτῷ ἐλέσθαι. Ἐρομένου δὲ τοῦ λέοντος, τὶς αὐτὴν οὕτω διανέμειν ἐδίδαξεν, ή ἀλώπηξ εἶπεν· «Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά».

13. Πίθηκος καὶ ἀλιεῖς.

Πίθηκος ἐπί τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὡς εἶδεν ἀλιεῖς ἐπί τινος ποταμοῦ σαγήνην βάλλοντας, παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γιγνόμενα. "Οτε δ' οὗτοι τὴν σαγήνην κατέλιπον καὶ μικρὸν ἀπεχώρησαν, καταβάξας ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειρᾶτο μιμεῖσθαι αὐτούς. Ἐγκλεισθεὶς δ' ἐν τοῖς δικτύοις ἐκινδύνευε πνιγῆναι. Τότε δὲ πρὸς ἔκυτὸν εἶπεν· «'Αλλ' ἔγωγε δίκαια πάσχω· τὶ γὰρ ἀλιεύειν μὴ μαθὼν τούτῳ ἐπεχείρουν; ».

14. Κομπαστής.

'Ανήρ τις ἐπὶ ἀνανδρίᾳ ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὄνειρόμενος, ἀποδημήσας ποτὲ μετὰ πολὺν χρόνον ἐπανῆλθε. Κομπάζων δὲ διηγεῖτο τάδε· «'Αποδημῶν πολλὰ καὶ μεγάλα ἔδρασα καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ τοιοῦτον πήδημα ἐπήδησα, οἷον οὐδεὶς τῶν Ὀλυμπιονικῶν δύναται πηδῆσαι. Μάρτυρας δὲ ποιοῦμαι πάντας, ὅσους με τοῦτο τὸ πήδημα πηδήσαντα εἰδόν». Εἰς δὲ τῶν ἀκουούντων εἶπεν· «'Ω φίλε, οὐκ ἀνάγκη ὅλους μάρτυρας ποιήσασθαι· ίδοι τὸ Ῥόδος, ίδοι καὶ τὸ πήδημα».

15. Ἰππος καὶ ὄνος.

"Ανθρωπός τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὁδευόντων δέ, εἶπεν δὲ ὄνος τῷ ἵππῳ· «'Ἄρον τοῦ ἐμοῦ φορτίου μέρος, εἰ ἐθέλεις εἶναι με σῶον». 'Ο δὲ οὐκ ἐπείσθη. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ δεσπότου πάντα ἐπιβαλόντος τῷ ἵππῳ καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ὄνου δοράν, οὗτος θρηγῶν ἐβόα· « Οἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; Μή θελήσας μικρὸν βάρος λαβεῖν, νῦν ἀπαντα βαστάζω καὶ τὸ δέρμα ».

16. Ὅνος καὶ λεοντῆ.

"Ονος δορὰν λέοντος ἐπενδυθεὶς λέων ὑπὸ πάντων ἐνο-

μίζετο καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δέ, ἀνέμου πνεύσαντος, ή δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν, τότε δὴ πάντες ἐπιδραμόντες, ξύλους καὶ ὁπάλους αὐτὸν ἔπαιον.

17. Ἰππος καὶ στρατιώτης.

"Ιππον τὸν ἔκυτοῦ στρατιώτης, ἔως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων αὐτὸν συνεργὸν ἐν ταῖς τοῦ πολέμου ἀνάγκαις. "Οτε δ' ὁ πόλεμος κατέπαυσεν, εἰς ἕργα πολλὰ καὶ φόρτους βαρεῖς ὁ ἵππος εἰργάζετο, ἀχύρῳ μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἡκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἤχησεν, δὲσπότης τὰ ὅπλα λαβὼν καὶ τὸν ἵππον χαλινώσας εἰς τὸν πόλεμον ἤλθεν. 'Ο δ' ἵππος συνεχῶς ἐπιπτε μηδὲν ἴσχύων καὶ τῷ δεσπότῃ ἔλεγεν· «Ἀπελθε μετὰ τῶν πεζῶν ὁπλιτῶν νῦν· σὺ γάρ ἀφ' ἵππου εἰς ὅνον με μετεποίησας καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὅνου ἵππον θέλεις ἔχειν;».

18. Γεωργοῦ παῖδες.

Γεωργοῦ παῖδες ἀεὶ πρὸς ἀλλήλους ἥριζον. 'Ο δὲ πατὴρ ἐπειρᾶτο πεῖσαι τούτους ὁμονοεῖν, ἀλλ' οὗτοι τοῖς λόγοις αὐτοῦ οὐκ ἐπείθοντο. Διὸ ἥθέλησε παραδείγματι διδάξαι καὶ παρήγεσεν αὐτοὺς ῥάβδων δέσμην κομίσαι. Τῶν δὲ παίδων τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, πρῶτον μὲν ἀθρόας τὰς ῥάβδους ἐκέλευσε θραύσειν. 'Επειδὴ δὲ οὐκ ἤδυναντο, τὴν δέσμην λύσας ἀνὰ μίαν ῥάβδον θραυσαὶ ἐκέλευεν ἔκαστον. Τῶν δὲ παίδων ῥαδίως ταύτας θραυσάντων, εἶπεν· «Ἡδη τῷ ἕργῳ ἐπείσθητε καὶ ὑμεῖς, δι παῖδες, ἐάν μὲν ὁμονοῦτε, ἀχειρωτοι τοῖς ἐχθροῖς ἔσεσθε· ἐάν δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐρίζητε, εὐάλωτοι».

19. Ποιμὴν Φεύστης.

Ποιμὴν πρόβατα νέμων τοὺς ἀγρότας πολλάκις ἐπεκα-

λεῖτο λέγων· « βοηθεῖτε λύκος ἔργεται). Οἱ δὲ ἀγρόται τρέχοντες εὑρίσκον τοῦτον οὐκ ἀληθεύοντα. Μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτε τῇ ἀληθείᾳ ὁ λύκος ἐπῆλθεν, ὁ ποιμὴν ἐβόλει «βοηθεῖτε, λύκος», ἀλλ’ οὐδεὶς ἐπίστευεν, ὅστε προσδραμεῖν καὶ βοηθῆσαι αὐτῷ. Οἱ δὲ λύκος εὑρὼν ἄδειαν, εὐκάλως τὴν ποίμνην πᾶσαν διέφθειρε.

20. Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργὸς τις μέλιτον καταλύειν τὸν βίον καὶ βουλόμενος τοὺς ἔχουτον παῖδας πεῖραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἔφη· «Παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἦδη τοῦ βίου ἀπέργομαι· νῦντος δέ, ἀπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ ὥπ' ἐμοῦ κέρυπται, ζητήσαντες εὑρήσετε πάντα». Οἱ μὲν οὖν νομίσαντες θησαυρὸν ἔκει που κατορθώσυγχθι, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν κατέσκαψαν. Καὶ θησαυρὸν μὲν οὐχ εὗρον, ἀλλ’ ἡ ἀμπελος καλῶς σκαρφεῖσα, πολλῷ πλείονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκε.

21. Πατὴρ καὶ θυγατέρες.

Εἶχε τις θυγατέρας δύο. Τούτων ἡ μὲν αηπουρὸν ἀνδρῶν ἔλαχθεν, ἡ δὲ ἑτέρα κεραμέα. Χρόνου δὲ παρελθόντος, ὁ πατὴρ εἰς τὴν τοῦ αηπουροῦ ἔργεται καὶ ταύτην ἐρωτᾷ πῶς ἔχει. Ἡ δὲ λέγει· «Πάντα μὲν ἡμῖν καλῶς ἔχει, ἐν δὲ τοῦτο τοῖς θεοῖς εὔγομαι, ὅπως χειμῶν γένηται καὶ ὅμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῆ». Μετ’ οὐ πολὺ ὁ πατὴρ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως ἔργεται καὶ ταύτην πῶς ἔχει ἐρωτᾷ. Ἡ δὲ λέγει· «Τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἡμῖν καλῶς ἔχει, τοῦτο δὲ μόνον εὔγομαι, ὅπως αἰθρία λαμπρὰ ἐπιμείνῃ καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ὁ κέραμος ξηραγθῇ». Οἱ δὲ πατὴρ λέγει· «Ἐὰν σύ μὲν εὐδίαν ἐπιζητῇς, ἡ δὲ ἀδελφή σου χειμῶνα, πιοτέρᾳ ὑμῶν συνεύξομαι;».

22. Ἰατρὸς ἄτεχνος.

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστη φ παρακολουθῶν, πάντων τῶν ἰατρῶν λεγόντων αὐτὸν μὴ κινδυνεύειν, οὗτος μόνος ἔλεγεν αὐτῷ· «Πάντα τὰ σκυτοῦ ἐποίμασον, αὔριον γάρ τελευτῆς». Ταῦτα εἰπὼν ἀπεγώρησε. Μετὰ γρόνον δὲ τινα ἐγερθεὶς ὁ νοσῶν προῆλθεν, ὡχρὸς καὶ μόλις βαίνων. «Ο δὲ ἰατρὸς συναντήσας αὐτῷ ἔλεγε· «Χαῖρε, φίλε· πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω;» Κἀκεῖνος εἶπεν· «Ἡρεμοῦσι τὸ τῆς Λήθης ὅδωρ πιύντες. Πρὸ δὲ λίγου δὲ ὁ Θάνατος καὶ ὁ Ἄδης δεινῶς ἡπείλουν τοὺς ἰατρούς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἔωσι τελευτᾶν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐβούλουντο δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ’ ἐγὼ σέσωκά σε. Προσπεσὼν γάρ αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἐβεβαίωσα αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἀληθῆς ἰατρὸς εἴ σύ, ἀλλὰ μάτην διεβλήθης».

23. Κύων καὶ ἀλεκτρυών καὶ ἀλώπηξ.

Κύων καὶ ἀλεκτρυών ἔταιρείαν ποιησάμενοι ὥδευον. «Οτε δ’ ἐσπέρα ύγένετο, ὁ μὲν ἀλεκτρυών ἐπὶ δένδρου ἀναβάς ἐκάθευδεν, ὁ δὲ κύων παρὰ τῇ δίζῃ τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντος. Τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰσιθής νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε καὶ μείνασα κάτωθεν τοῦ δένδρου πρὸς ἔχυτὴν κατελθεῖν παρεκάλει. «Ἐλθὲ πρός με», ἔλεγεν· «ἐπιθυμῶ γάρ ζῷον ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ἔχον ἀσπάσασθαι». Ο δὲ ἐκέλευσεν αὐτὴν τὸν θυρωρὸν πρότερον ἀφυπνίσαι οὐ πό τὴν δίζην καθεύδοντα, ἵνα, ἐκείνου ἀνοίξαντος, κατέληθη. «Οτε δὲ ἡ ἀλώπηξ τὸν θυρωρὸν ζητοῦσα ἐφύνησεν, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας αὐτὴν διεσπάραξε.

24. Ξυλευόμενος καὶ Ἐρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρὰ ποταμῷ, τὸν πέλεκυν ἀπώλεσεν.

Απορῶν τοίνυν, παρὰ τὴν ὅχθην καθίσας ὡδύρετο. Ἐρυθῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτίρας τὸν ἀνθρωπὸν, καταβάς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνεκόμισε πέλεκυν καὶ ἡρώτησεν, εἰ οὗτός ἐστιν, ὃν ἀπολωλέκει. Τοῦ δὲ εἰπόντος οὐ τοῦτον εἶναι, αὖθις καταβάς, ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, τὸ τρίτον καταβάς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνήγεγκε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπολωλότα εἰπόντος, Ἐρυθῆς, αἰσθόμενος τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, πάντας αὐτῷ ἐδωρήσατο. Ο δέ, παραγενόμενος πρὸς τοὺς ἑταίρους, τὰ συμβάντα αὐτοῖς ἥγγειλε.

Τούτων δέ τις τὰ ἵσα διαπράξασθαι ἐβουλεύσατο. Ἐλθὼν οὖν παρὰ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἔξεπιτηδες εἰς τὸ ρέομα βαλών, οἰλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανεῖς οὖν ὁ Ἐρυθῆς κάκείνῳ καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβάς δύμοιώς χρυσῆν ἐξήγεγκεν ἀξίνην καὶ ἡρώτησεν, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ ἀποκριναμένου «ναί, ἀληθῶς ἡδε ἐστί», μισήσας ὁ θεὸς τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχεν, ἀλλ’ οὐδὲ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκε.

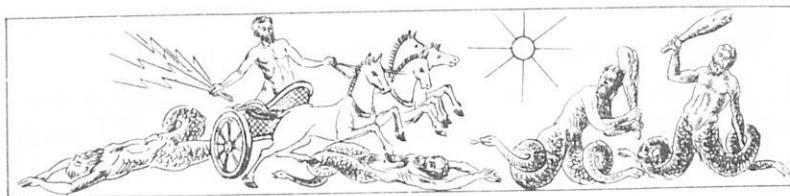
Β'. ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

‘Ο Ἀπολλόδωρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου, ἦτο Ἀθηναῖς ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου πρὸ Χριστοῦ αἰώνιος. Οὗτος ὑπῆρξε μυθητὴς τοῦ περιφήμου γραμματικοῦ Ἀριστάρχου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐγένετο δὲ καὶ ὁ ἔδιος ἔπειτα γραμματικός, ἦτοι διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

‘Ο Ἀπολλόδωρος ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὅποιων διεσώθη μόνον τὸ ἐπιγραφόμενον «Βιβλιοθήκη» καὶ τούτου μόνον τὰ τρία πρῶτα βιβλία.

Εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» του ὁ Ἀπολλόδωρος ἐκθέτει περιληπτικῶς τὴν ἀρχαίν μυθολογίαν, ἥτοι τὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων καὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο διὸ τὴν εὐσύνουπτον ἐκθεσιν παλαιῶν παραδόσεων καὶ τὴν ἀπλότητα τῆς γλώσσης εἴχε γίνει προσφιλές ἀνάγνωσμα, ἐχρησιμοποιεῖτο δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

1. Ούρανὸς καὶ Γῆ. Τέκνα αὐτῶν.

Ούρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου καὶ γυναικα Γῆν ἔλαβεν. Ἡ δὲ Γῆ ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς Ἐκατόγχειρας προσαγορευθέντας, οἱ μεγέθει τε καὶ δυνάμει ἀνυπέρβλητοι ἦσαν, χεῖρας μὲν ἀνὰ ἑκατόν, κεφαλὰς δὲ ἀνὰ πεντήκοντα ἔχοντες.

Μετὰ τούτους ἡ Γῆ τίκτει τοὺς Κύκλωπας, ὃν ἔκαστος εἶχεν ἔνα δριθυλὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἄλλ' Ούρανὸς ἐφοβήθη, ὅτι οὗτοι αὐτὸν τῆς ἀρχῆς στερήσουσι. Διό τούτους εἰς Τάρταρον ἔφριψε. Τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν "Ἀδου, τοσοῦτον ἀπὸ τῆς γῆς ἀπέχων διάστημα, ὃσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ.

Μετὰ δὲ τοῦτο Γῆ τίκτει παῖδας ἄλλους, Τιτᾶνας προσαγορευθέντας.

Ἄγανακτοῦσα δὲ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ριψθέντων παίδων πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ. Οἱ δὲ ἐπιτίθενται καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβαλόντες αὐτὸν τούς τε εἰς Τάρταρον ριψθέντας ἀδελφοὺς ἀνήγαγον καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ τῷ ἀδελφῷ παρέδοσαν.

2. Κρόνος καὶ Ἡρα. Γέννησις τοῦ Διός.

Κρόνος τὴν ἀρχὴν λαβὼν τοὺς ἀδελφοὺς Κύκλωπας πάλιν εἰς Τάρταρον ἔβριψε, γυναῖκα δὲ ἔκαβε Ἡράν. Ἀλλ' ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς προεφήτευον αὐτῷ λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφιερεύθησεσθαι, κατέπινε τὰ γεννήματα.

Οὐργισθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτοις Ἡρά, παραγγίνεται εἰς Κρήτην, ὅτε τὸν Δίκαντον ἐγκαρμονοῦσα ἐπέγγανε, τίκτει δὲ αὐτὸν ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης. Καὶ τοῦτον δίδωσι τρέψεσθαι Κούρησι τε καὶ ταῖς νύμφαις Ἀδραστείᾳ καὶ Ἰδῃ. Λέγεται μὲν οὖν τὸν παιδία ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι, οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τῷ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δύρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῇ τοῦ παιδὸς φωνῇς δὲ Κρόνος ἀκούσῃ. Ἡρά δὲ λίθον σπαργανώσασκα τὸν γεγεννημένον παῖδα.

3. Τιτανομαχία. Νίκη τοῦ Διός.

Ἐπειδὴ Ζεὺς ἐγένετο τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὁκεανοῦ συνεργόν, ἡ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὃντα δὲ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς ἐξεμεῖ πρῶτον μὲν τὸν λίθον, ἐπειτα δὲ τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε. Μετὰ τούτων Ζεὺς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐπολέμησε.

Μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διὶ προεφήτευσε τὴν νίκην, τοὺς εἰς Τάρταρον ῥιφθέντας ἐὰν ἔχῃ συμμάχους. Διὸ Ζεὺς τὴν φρουροῦσαν τὰ δεσμὰ αὐτῶν Κάμπην ἀποκτείνας, ἔλυσεν αὐτοὺς. Καὶ Κύκλωπες τότε Διὶ μὲν διδόσας βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ περικεφαλαίν, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν. Οἱ δὲ τούτοις ὁπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς Ἐκατόγγειρας κατέστησαν φύλακας.

Αὐτοὶ δὲ διακληροῦσι περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν τὴν ἐν θαλάττῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν "Ἄδου.

B') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεύς.

Προμηθεὺς ὁ Ἰαπετοῦ, ἐξ ὄδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ, λάθρᾳ Διὸς ἐν νάρθηκι κρύψας. Ὡς δὲ ἥσθετο τὴν κλοπὴν Ζεύς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Καυκάσῳ ὅρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλῶσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. Ἐν τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεὺς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος τοὺς λοβούς, ἐνέμετο τοῦ ἥπατος, αὐξανομένου διὰ νυκτός.

Καὶ Προμηθεὺς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσε. Προμηθέως δὲ παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. Οὗτος, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων, νυμφεύεται Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν θεοὶ πρώτην γυναικαν ἔπλασαν.

2. Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός.

Ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἡθέλησεν, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων λάρνακα τεκτηνάμενος καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη.

Ζεὺς δέ, πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀν-

θρώπους πλὴν ὀλίγων, οἵ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ
ὄρη. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῶν ὑδάτων φερόμενος
ἡμέρας ἐννέα καὶ νύκτας ἵσας, τῷ Παρνασσῷ προσίσχει,
κἀκεῖ, τῶν ὄμβρων παῦλαν λαβόντων, ἐκβάτες θύει Διὶ Φυξίῳ.

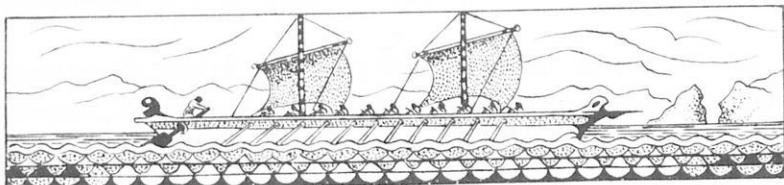
Ζεὺς δὲ πέμψας Ἐρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἱρεῖσθαι
ὅ, τι βούλεται· ὁ δὲ αἱρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ
Διὸς εἰπόντος, λίθους αἱρόντες, ὑπὲρ κεφαλῆς ἔβαλλον· καὶ
οὓς μὲν ἔβαλε Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο, οὓς δὲ Πύρρα,
γυναῖκες.

3. Ἔλλην καὶ τέκνα αὐτοῦ.

Γίγνονται δὲ ἐκ Πύρρας καὶ Δευκαλίωνος παῖδες Ἔλλην
μὲν πρῶτος, δεύτερος δὲ Ἀμφικτύων, ὁ μετὰ Κραναὸν βασι-
λεύσας τῆς Ἀττικῆς.

Ἐλληνος δὲ καὶ νύμφης Ὁρσηίδος Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴ-
ολος. Αὕτως μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικούς
προσηγόρευσεν Ἔλληνας, τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν·
καὶ Ξοῦθος μέν, λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, Ἀχαιὸν ἐγέννησε
καὶ Ἰωνα, ἀφ' ὅν Ἀχαιοὶ καὶ Ἰωνες καλοῦνται. Δῶρος δέ,
τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου λαβών, τοὺς κατοίκους
ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσεν. Αἴολος δέ, βασιλεύων τῶν
περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προση-
γόρευσε.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. Φριξός καὶ Ἔλλη.

Τῶν Αἰόλου παίδων Ἀθάμας Βοιωτίας βασιλεύων Νεφέλην γυναικα λαμβάνει, ἡ τίκτει παῖδα μὲν Φριξόν, θυγατέρα δὲ Ἔλλην.

Αὕτις δὲ Ἀθάμας Ἰνώ λαμβάνει γυναικα, ἐξ ἣς κύτῳ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπιβουλεύσασα δὲ Ἰνώ τοῖς τέκνοις Νεφέλης ἔπεισε τὰς γυναικας τὸν πυρὸν φρύγειν. Αὗται δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπραττον. Γῆ δὲ πεφρυγμένους πυροὺς δεχομένη καρποὺς οὐκ ἀνεδίδου· διὸ πέμπων Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας.

Ίνὼ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἴη κεχρησμένον παύσεσθαι τὴν ἀφορίαν, ἐὰν σφαγῇ Διὶ Φριξός. Τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φριξόν.

Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε καὶ παρ' Ἐρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν, ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν.

‘Ως δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ Σιγείου καὶ Χερρονήσου κειμένην θάλασσαν, ὥλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἔλλη, κακεῖ ἀποθανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης Ἐλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

Φρίξος δὲ ἥλθεν εἰς Κόλχους, ὃν Αἰγήτης ἐβασίλευεν. Οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται καὶ μίαν τῶν θυγατέρων, Χαλκίδην, δίδωσιν. 'Ο δὲ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὺς θύει, τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰγήτη δίδωσιν. 'Εκεῖνος δὲ αὐτὸν περὶ δρῦν ἐν "Αρεως ἄλσει καθήλωσε.

2. Πελίας καὶ Ἰάσων.

Ἰάσων, ὁ τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Πολυμήδης παῖς, ὅκει ἐν Ιωλκῷ, τῆς δὲ Ιωλκοῦ Ηελίας ἐβασίλευεν. "Οτε δὲ Πελίας ὁ βασιλεὺς τὸ μαντεῖον περὶ τῆς βασιλείας ἡρώτα, ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι.

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἡγνόει τὸν χρησμὸν· ὕστερον δ' αὐτὸν ἔγνω. Τελῶν γὰρ ἐπὶ τῇ Θαλάσσῃ θυσίαν Ποσειδῶνι ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν Ἰάσονα μετεπέμψατο. 'Ο δὲ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἔσπευσεν ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἐν οἷς διέτριβε πόθῳ γεωργίας. Διαβαίνων δὲ ποταμὸν "Αναυρον" ἐξῆλθε μονοσάνδαλος τὸ ἔτερον πέδιλον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ. Θεασάμενος δὲ ὁ Πελίας αὐτὸν καὶ τὸν χρησμὸν ἐννοήσας ἡρώτα τὸν Ἰάσονα· «Τί ἀν ἐποίεις σὺ ἔξουσίαν ἔχων, εἰ χρησμός τις ἦν σοι ὑπό τινος φονευθήσεθαι τῶν πολιτῶν;» 'Ο δὲ εἶπε· «Τὸ χρυσόμαλλον δέρας προσέταττον ἀν αὐτῷ φέρειν». Τοῦτο Πελίας ἀκούσας εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. Τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν ἐν "Αρεως ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυός, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀύπνου.

3. Οἱ Ἀργοναῦται.

'Επὶ τοῦτο τὸ δέρας πεμπόμενος Ἰάσων "Αργον παρεκάλεσε τὸν Φρίξου. Κάκεινος τῇ τῆς Αθηνᾶς συμβουλῇ πεντηκόντορον ναῦν κατεσκεύασε, τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἀργώ. 'Ως δὲ ἡ ναῦς κατεσκευάσθη, ὁ Ἰάσων συνήθροισε τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ

συναθροισθέντες εἰσὶν οἵδε· Τίφυς, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν,
'Ορφεύς, Ζήτης καὶ Κάλαχς, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Τελα-
μὼν καὶ Ηηλεύς, 'Ηρακλῆς, Θησεύς, "Ιδας καὶ Λυγκεύς,
"Αταλάντη, "Αργος ὁ Φρίξου, Μελέαγρος, Πολύφημος καὶ
ἄλλοι πολλοί.

4. Ὁ μέχρι Μυσίας πλοῦς.

Οὗτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες ἥλθον εἰς
Λῆμνον, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Δολίονας, ὃν ἐβασίλευε Κύζικος.
Οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο φιλοφρόνως. Νυκτὸς δὲ ἀναχθέντες
ἐντεῦθεν καὶ περιπεσόντες ἀντιπνοίαις, πάλιν εἰς Δολίονας
ἥλθον. Οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι στρατὸν (ἔτυχον
γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς πολεμούμενοι) μάχην τῆς νυκτὸς
συνάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. Κτείναντες δὲ
πολλοὺς οἱ Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ' ἡμέραν,
ώς ἔγνωσαν τὰ γενόμενα, ἀποδυρόμενοι τάς τε κόμας ἐκεί-
ραντο καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθαψαν. Καὶ μετὰ τὴν
ταφὴν πλεύσαντες εἰς Μυσίαν ἥλθον.

Ἐνταῦθι δὲ Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλιπον.
Ο γὰρ "Υλας, ὁ Θειοδάμακντος παῖς, ἀποσταλεὶς ὑδρεύσα-
σθαι ὑπὸ νυμφῶν ἡρπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκούσας αὐτοῦ
βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν, ὑπὸ ληστῶν ἀγε-
σθαι νομίζων. Δηλοὶ δὲ τοῦτο καὶ Ἡρακλεῖ. Ζητούντων δὲ
ἀμφοτέρων τὸν "Τλαν ἡ ναῦς ἀνήγθη· καὶ Πολύφημος μὲν
ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν Κίον ἐβασίλευσεν, Ἡρακλῆς δὲ ὑπέ-
στρεψεν εἰς "Αργος.

5. Ἀπὸ Μυσίας μέχρι Θράκης.

Απὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἣς ἐβα-
σίλευεν "Αμυκος, Ποσειδῶνος παῖς καὶ νύμφης Βιθυνίδος.
Γενναῖος δὲ ὃν οὕτος τοὺς ξένους ἡνάγκαζε πυκτεύειν καὶ

τοῦτον τὸν τρόπον ἐφόνευε. Ήσαραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ τὴν Ἀργὸν τὸν ἀριστὸν αὐτῶν εἰς πυγμὴν προύκαλεῖτο. Πολυδεύκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύειν πρὸς αὐτόν, πλήξας κατὰ τὸν αὐγένα, ἀπέκτεινε. Τῶν δὲ Βεβρύκων ὀρμησάντων πρὸς αὐτόν, ἀρπάσαντες οἱ ἀριστεῖς τὰ ὅπλα πολλοὺς φεύγοντας φονεύουσιν αὐτῶν.

Ἐντεῦθεν ἀναγθέντες οἱ Ἀργοναῦται καταντῶσιν εἰς τὴν Θράκης Σαλμυδησόν.

6. Ὁ μάντις Φινεύς. Αἱ Ἀρπυίαι.

Ἐν Σαλμυδησῷ ὥκει Φινεὺς μάντις, ὃς ἦν τὰς ὅψεις πεπηρωμένος. Τοῦτον οἱ μὲν τοῦ Ἀγήνορος εἶναι λέγουσιν, οἱ δὲ Ποσειδῶνος υἱόν· καὶ πηρωθῆναι λέγουσιν αὐτὸν ὑπὸ θεῶν, ὅτι προούλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα.

Ἐπεμψαν δ' αὐτῷ καὶ τὰς Ἀρπυίας οἱ θεοί· δύο δὲ ἥσαν αὗται πτερωτὰ καί, ἐπειδὴ τῷ Φινεῖ παρετίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι τὰ μὲν πλείονα ἀνήρπαζον, ὀλίγα δέ, ὅσα ὀσμῆς ἀνάπλεα, κατέλειπον, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτὸν φαγεῖν.

Βουλομένοις δὲ τοῖς Ἀργοναύταις τὰ περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν ἔφη ὑποδείξειν τὸν πλοῦν, ἐὰν τῶν Ἀρπυιῶν αὐτὸν ἀπαλλάξωσιν. Οἱ δὲ παρέθεσαν αὐτῷ τράπεζαν ἐδεσμάτων πλήρη. Ἀρπυίαι δὲ σὺν βοῇ ἐλθοῦσαι τὴν τροφὴν ἡρπασαν. Θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλατς, ὅντες πτερωτοί, σπασάμενοι τὰ ξίφη δι' ἀρέος ἐδίωκον. Διωκομένων δὲ τῶν Ἀρπυιῶν, ἡ μὲν εἰς Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει, ἡ δὲ ἐτέρα κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγοντα μέχρις Ἐχινάδων ἥλθε νήσων.

7. Αἱ συμπληγάδες πέτραι.

Ἀπαλλαγεῖς δὲ τῶν Ἀρπυιῶν Φινεὺς ὑπέδειξε τὸν πλοῦν

τοῖς Ἀργοναύταις καὶ περὶ τῶν συμπληγάδων ἐδίδαξε πετρῶν τῶν κατὰ θάλασσαν. Ἡσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὗται, καὶ συγχρουόμεναι ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. Ἐφέρετο δὲ πολλὴ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν ὁμίχλη, πολὺς δὲ πάταγος, ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς πετεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλθεῖν. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῦναι πελειάδα διὰ τῶν πετρῶν καί, ἐὰν μὲν ταύτην ἴδωσι σωθεῖσαν διάπλειν ἀφόβως, ἐὰν δὲ ἀπολομένην, μὴ διαπλεῖν.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἀργοναῦται ἀνήγοντο καί, ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφιᾶσιν ἐκ τῆς πρώρας τῆς Ἀργοῦς πελειάδα· τῆς δὲ ἵπταμένης τὰ ἄκρα μόνα τῆς οὐρᾶς ἡ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν. Ὡς δὲ εἶδον τὰς πέτρας ἀναχωρούσας, διαπλέοντες ταχέως μετ' εἰρεσίας εύτόνου διῆλθον, καὶ τὰ ἄκρα μόνα τῆς πρύμνης περιεκόπη διάγονον.

Αἱ μὲν οὖν συμπληγάδες ἐκ τούτου τοῦ χρόνου ἔστησαν· χρησμὸς γάρ ἦν αὐταῖς, νεώς περαιωθείσης, στῆναι παντελῶς.

8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. Ἰάσων καὶ Μήδεια.

Οἱ δὲ Ἀργοναῦται παραπλεύσαντες Θερμώδοντα καὶ Καύκασον ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν τῆς Κολχικῆς γῆς ἤλθον. Προσορμισθείσης δὲ τῆς νεώς, ἥλθε πρὸς βασιλέα Αἴγητην Ἰάσων καὶ τὰ ἐπιταχθέντα ὑπὸ Πελίου λέγων, παρεκάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ· δὲ διώσειν ὑπέσχετο, ἐὰν τοὺς χαλκόπιδας ταύρους μόνος καταζεῦξῃ. Ἡσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῷ ταῦροι δύο, μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφαίστου, οἱ χαλκοῦς μὲν εἶχον πόδας, πῦρ δὲ ἐκ στόματος ἐφύσων.

Ἀποροῦντος δὲ τοῦ Ἰάσονος πῶς ἀν δύναιτο τοὺς ταύρους καταζεῦξαι, Μήδεια, ἡ τοῦ Αἴγητου θυγάτηρ, φαρμακίς, συμπράξειν αὐτῷ ὑπέσχετο, ἐὰν ὅμοσῃ αὐτὴν ἔξειν γυναικα καὶ εἰς Ἑλλάδα ἀξειν.

Ομόσαντος δὲ Ἰάσονος, φάρμακον ἔδωκεν, ὃ ἐκέλευσεν

αὐτὸν χρῖσαι τὴν τε ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ σῶμα. Ἰάσων δὲ τοῦτο ἀκούσας καὶ γρηγόριενος τῷ φραμάκῳ παρεγένετο εἰς τὸ τοῦ ναοῦ ἄλσος καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὁρμήσαντας τοὺς ταύρους κατέζευξεν.

Ἄλλ' Αἰήτης οὐκ ἐδίδου τὸ δέρας, ἐβούλετο δὲ τὴν τε Ἀργὸν καταφλέξαι καὶ ἀποκτεῖναι τοὺς ναύτας. Ἡ δὲ Μήδεια τὸν Ἰάσονα νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις τὸ δέρας ἔλαβεν. Ἐγουσα δὲ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἰάσονος ἐπὶ τὴν Ἀργὸν ἦλθε, συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἀψυρτος. Οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήγθησαν.

Κατελθὼν δὲ ὁ Ἰάσων εἰς τὴν Ἰωλκὸν τὸ μὲν δέρας ἔδωκε τῷ Πελίᾳ, τὴν δὲ ναῦν εἰς τὸν Ἰσθμὸν πλεύσας ἀνέθηκε τῷ Ποσειδῶνι.

Μετὰ τοῦτο Ἰάσων καὶ Μήδεια εἰς Κόρινθον ἦλθον.

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. Γέννησις Περσέως.

Ακρίσιος καὶ Προῖτος Ἀβαντος τοῦ Ἀργους βρασι-
λέως παιδεῖς δίδυμοι ἦσαν. Οὗτοι ἀνδρωθέντες, τὴν Ἀργείαν
ἐμερίσαντο γάρων. Καὶ Ἀκρίσιος μὲν λαμβάνει Ἀργος,
Προῖτος δὲ Τίρυνθα. Ἀκρισίῳ δὲ περὶ παίδων γεννήσεως
ἀρρένων μαντεύουμένω, ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι αὐτῷ παῖδα ἐκ
Δανάης τῆς θυγατρός, δις αὐτὸν ἀποκτενεῖ. Δείσας δὲ Ἀκρί-
σιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον χαλκοῦν κατεσκεύασε καὶ ἐν
αὐτῷ τὴν Δανάην ἐφρούρει. Ἡ δὲ τίκτει ἐκ Διὸς Περσέα.

Αἰσθόμενος δὲ Ἀκρίσιος τὸ γεγονός, τὴν θυγατέρα
μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα λαβών, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν.
Προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερίφω, Δίκτυς, ὁ τοῦ βα-
σιλεύοντος Πολυδέκτου ἀδελφός, παραχλαβών τὸν παῖδα ἀνέ-
θρεψε.

2. Περσεὺς πέμπεται ἐπὶ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλήν.

Ἀνδρωθέντι δὲ τῷ Περσεῖ, Πολυδέκτης ἐπέταξεν αὐτῷ
τὴν Γοργόνος κομίζειν κεφαλήν. Ὁ δὲ μαθῶν παρὰ τῶν
ἀδελφῶν τῶν Γοργόνων, γραιῶν ἐκ γενετῆς, τὴν ἐπὶ τὰς νύμ-
φας φέρουσαν δόδόν, πρὸς ταύτας παρεγένετο. Αὗται δὲ αἱ
νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν· εἶχον δὲ καὶ τὴν

Ἄδου κυνῆν. Τούτων τυχών Περσεύς, τὴν μὲν κίβισιν περιεβάλετο, τὰ δὲ πέδιλα τοῖς σφυροῖς προσήρμοσε, τὴν δὲ κυνῆν τῇ κεφαλῇ ἐπέθετο. Ταύτην ἔχων, αὐτὸς μὲν οὓς ἥθελεν ἔβλεπεν, ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ἔωρατο. Λαβὼν δὲ καὶ παρὰ Ἐρμοῦ ἀδαμαντίνην ἄρπην, ἦκε καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας κοιμωμένας. Ἡσαν δὲ αὗται Σθενώ, Εύρυαλη καὶ Μέδουσα. Μόνη δὲ ἦν θνητὴ Μέδουσα· διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν Περσεὺς ἐπέμψθη. Εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χειρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας χρυσᾶς, δι' ᾧ ἐπέτοντο. Τοὺς δὲ ιδόντας λίθους ἐποίουν.

3. Ἡ Μέδουσα ἀποτέμνεται τὴν κεφαλήν.

Ἐπέστη οὖν αὐταῖς ὁ Περσεὺς κοιμωμέναις, κατευθυνούσης τὴν κεῖρα 'Αθηνᾶς· ἀπεστραμμένος δὲ καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἣς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνος ἔβλεπεν, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. Τούτου δὲ γενομένου, ἐκ τῆς Γοργόνος Πήγασος, πτηνὸς ἵππος, ἐξεπήδησεν. 'Ο μὲν οὖν Περσεὺς λαβὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ὀπίσω πάλιν ἔχώρει, αἱ δὲ Γοργόνες ἀναπτᾶσαι αὐτὸν ἐδίωκον. 'Ο δὲ ἀόρατος ἦν· ἀπεκρύπτετο γάρ οὐπὸ τῆς κυνῆς.

Παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον καὶ ἀπολιθώσας ἐν τοῖς βασιλείοις τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνος τοὺς Πολυδέκτου φίλους, βασιλέα κατέστησε Δίκτυν. Μετὰ δὲ τοῦτο τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος 'Αθηνᾶ ἀπέδωκε. Ταύτην δὲ 'Αθηνᾶ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι ἐνέθηκε.

4. Θάνατος Ἀκρισίου.

Μετὰ δὲ ταῦτα Περσεὺς εἰς Ἀργος ἔσπευδεν, ἵνα 'Ακρίσιον θεάσηται. 'Ο δέ, ἐπεὶ τοῦτο ἔμαθε, δεδοικώς τὸν χρησμόν, ἀπολιπὼν Ἀργος, εἰς τὴν Πελασγιῶτιν ἦκε γῆν. Τευταμίδου

δὲ τοῦ Λαρισαίων βασιλέως, ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατοὶ ποιουμένου γυμνικὸν ἀγῶνα, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. Ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον, τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα βαλών, παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. Οὕτω δὲ ὁ δοθεὶς Ἀκρισίῳ χρησμὸς ἐτελειώθη.

5. Περσεὺς καὶ Ἀνδρομέδα.

Περσεῖ, ἐπανιόντι εἰς Ἀργος, συνέβη εἰς Αἴθιοπίαν παραγενέσθαι, ἵς Κηφεύς ἐβασίλευε. Τούτου τὴν θυγατέρα εὗρε παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει, ὁ Ποσειδῶν ἐπεπόμφει, τιμωρούμενος Κασσιέπειαν, τὴν Κηφέως γυναῖκα, ὅτι Νηροῖσι περὶ κάλλους ἥρισε καὶ πασῶν εἶναι κρείσσων ἐκαυχήσατο. Φθειρομένης οὖν τῆς γώρας, ὁ θεὸς ἔχρησεν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασσιέπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῇ τῷ κήτει βορά. Τοῦτο Κηφεύς, ἀναγκασθοὶς ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἐπράξει καὶ τὴν θυγατέρα πέτρᾳ προσέδησε.

Ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς ὑπέσχετο Κηφεῖ ἀποκτενεῖν τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σωθεῖσαν τὴν Ἀνδρομέδαν γυναικα αὐτῷ δώσειν. Ἐπὶ τούτοις γενομένων δρκῶν, τὸ κῆτος ἔκτεινε καὶ, λύσας τὴν Ἀνδρομέδαν, ἤγαγετο αὐτὴν γυναικα. Ἔγένοντο δὲ ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες αὐτῷ Ἀλκαῖος, Σθένελος, Ἡλεκτρύων καὶ ἄλλοι. Καὶ Ἀλκαίου μὲν παῖς Ἀμφιτρύων ἐγένετο, Ἡλεκτρύωνος δὲ θυγάτηρ Ἀλκμήνη, Σθενέλου δὲ Εύρυσθεύς, ὃς καὶ Μυκηνῶν ἐβασίλευσε.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις καὶ ἀνατροφὴ Ἡρακλέους.

Ἄλκμήνη, ἡ Ἡλεκτρύωνος τοῦ Μυκηνῶν βασιλέως, ἐκ Διὸς μὲν ἔτεκεν Ἡρακλέα, ἐξ Ἀμφιτρύωνος δὲ Ἰφικλέα. Ὁκταμηνιάσιον δὲ τοῦ Ἡρακλέους ὅντος, δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἡρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν αὐτοῦ ἐπεμψε, διαφθαρῆναι τὸ βρέφος θέλουσα. Τούτους Ἡρακλῆς ἀναστάς, ἥργιων ἐκατέρρει τῶν χειρῶν, διέφιειρεν.

Ἐδιδάχθη δὲ Ἡρακλῆς ἀρματηλατεῖν, παλαίειν, τοξεύειν, ὀπλομαχεῖν καὶ κιθαρῳδεῖν. Τρεφόμενος δὲ ἐν τοῖς βουφορβίοις, εἰς ἀνπὸν Ἀμφιτρύωνος ἐπέμφθη, μεγέθει τε καὶ ἕφμη πάντων διήνεγκεν. Ἡν δὲ καὶ θεωρούμενος φανερός, δτὶ Διὸς παῖς ἦν· τετραπηγυαῖον μὲν γάρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δ' αἰγλην ἐξ ὄμράτων ἔλαχυπεν. Οὐκ ἡστόχει δὲ οὕτε τοξεύων οὔτε ἀκοντίζων.

2. Πρῶτα κατορθώματα Ἡρακλέους.

Ἐν δὲ τοῖς βουκολίοις, ὀκτωκαιδεκάτης δὲν, τὸν Κιθαιρώνιον ἀνεῆλε λέοντα· οὗτος γάρ, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρώνος, τὰς Ἀμφιτρύωνος ἔφθειρε βοῦς. Τοῦτο δὲ ποιήσας, τὴν μὲν δορὰν τοῦ λέοντος ἡμφιέσκατο, τῷ δὲ γάσματι ἐχρήσατο κόρυθι.

'Ανακάμπτοντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς θήρας, συνήντησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου, τοῦ Μινυῶν βασιλέως, πειθέντες, ὥν παρὰ τῶν Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. Ἡν δ' οὗτος ὁ δασμὸς κατ' ἔτος ἑκατὸν βόες. Τοῦτον ἐτέλουν Θηβαῖοι Ἐργίνῳ, ὅτι Κλύμενον, τὸν Μινυῶν βασιλέα, ἀνὴρ Θηβαῖος λίθῳ ἀνηρήκει. Ἡρακλῆς οὖν ἀποκόψας τῶν πρέσβεων τὰ ὅτα καὶ τὰς ῥῖνας, δεδεμένους Ἐργίνῳ ἀπέστειλεν, εἰπών, ὅτι Θηβαῖοι τοῦτον τὸν δασμὸν τελοῦσιν.

'Ἐργίνος δέ, ἀγανακτῶν ἐπὶ τούτοις, κατὰ τῶν Θηβῶν ἐστράτευσεν. Ἡρακλῆς δέ, λαβὼν ὅπλα παρ' Ἀθηνᾶς, Ἐργίνου μὲν ἔκτεινε, τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἡγάγκασε τοῖς Θηβαίοις φέρειν. Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μεγάραν, ἐξ ἦς αὐτῷ τρεῖς παιδες ἐγένοντο.

Προμαθὸν δὲ παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικήν, ἔλαβε παρὰ Ἐρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ δὲ Ἡφαίστου θύρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον· ρόπαλον δὲ αὐτὸς ἔτειμεν ἐκ Νεμέας.

3. Μανία Ἡρακλέους. Δουλεία παρὰ τῷ Εὔρυσθεῖ.

Μετὰ δὲ τὴν πρὸς Μινύας μάγην συνέβη αὐτῷ κατὰ ζῆτον "Ἡρας μανῆναι καὶ τοὺς ἰδίους παιδας εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν. Διὸ καταδιάσας ἔαυτοῦ φυγήν, παραγενόμενος εἰς Δελφούς, πυνθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσῃ.

'Η δὲ Ηυθία κατοικεῖν αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὔρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ ἐπιτελεῖν τοὺς ἐπιτασσομένους δέκα ἄθλους. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων, ἔφη ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι.

Τοῦτο ἀκούσας Ἡρακλῆς εἰς Τίρυνθα ἤλθε καὶ τὰ προστασόμενα ὑπὸ Εὔρυσθέως ἐτέλει.

4. Οἱ δῶδε καὶ θλοι

α') Ὁ Νεμεαῖος λέων.

Πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ Εύρυσθεὺς τοῦ Νεμεαίου λέοντος τὴν δορὰν κομίζειν. Οὕτος δὲ ἦν ἄτρωτος· ἐκ Τυφῶνος γάρ ἦν γεγεννημένος. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Νεμέαν καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε τὸ πρῶτον. 'Ως δ' ἔμαθεν ἄτρωτον ὅντα, ἀνατεινάμενος τὸ ρόπαλον ἐδίωκε.

Φυγόντος δὲ τοῦ λέοντος εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, τὴν ἑτέραν ἀνωκοδόμησεν εἰσόδον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ· ἐπει δὲ συνέλαβεν αὐτό, περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ πραχήλῳ, ἥγγεν, ἔως ἔπνιξε. Μετὰ δὲ τοῦτο θέμενος ἐπὶ τῶν ὄμων ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας.

β') Ἡ Λερναία ὄρα.

Δεύτερον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν ὄραν κτεῖναι· αὗτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἔλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαινεν εἰς τὸ πεδίον καὶ τά τε βοσκήματα καὶ τὴν χώραν διέφευρεν. Εἶχε δὲ ἡ ὄρα ὑπερμέγεθες σῶμα κεφαλὰς ἔχον ἐννέα, δῶν αἱ μὲν δύτῳ θυηταί, ή δὲ μέσῃ ἀθάνατος.

'Επιβὰς οὖν ἄρματος, ἡγιοχοῦντος Ἰολάου, παρειγένετο εἰς τὴν Λέρονην. Καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε, τὴν δὲ ὄραν, εύρων ἐν τινι λόφῳ, ἡγάγκασεν ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ φωλεοῦ βάλλων βέλεσι πεπυρωμένοις. Τῷ ρόπαλῷ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων, οὐδὲν ἀνέτειν ἡδύνατο· μιᾶς γάρ κοπτομένης κεψαλῆς, δύο ἀνεφύοντο. Διὸ ἐπεκαλέσατο βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγύς Ὂλης, τοῖς δαυλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναρριουμένων κεφαλῶν, ἐκώλυεν αὐτὰς ἀνιέναι.

Τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναρριουμένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας, κατώρυξε καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν. 'Ανασχίσας δὲ τὸ σῶμα τῆς ὄρας, τῇ χολῇ

τοὺς οἰστούς ἔβαψεν. Εὔρυσθεὺς δὲ τοῦτον τὸν ἄλθον οὐ προσεδέξατο· οὐ γάρ μόνος, ἀλλὰ μετὰ Ἰολάου τῆς ὕδρας περιεγένετο.

γ') Ἡ Κερυνῖτις ἔλαφος.

Τρίτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνῖτιν ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν. Ἡν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ χρυσόκερως, Ἀρτέμιδος ἵερά· διὸ βουλόμενος μήτε ἀνελεῖν μήτε τρῶσαι, ἐδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἔλαφος τῇ διώξει ἔκαμε καὶ τὸν ποταμὸν Λάδωνα διαβαίνειν ἔμελλε, τοξεύσας συνέλαβε. Θέμενος δ' ἐπὶ τῶν ὄμων, ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκήνας.

δ') Ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος.

Τέταρτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζειν· τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἤδικει τὴν Ψωφῖδα δρυμώμενον ἐξ ὄρους, δὲ καλούσιν Ἐρύμανθον. Ἡρακλῆς οὖν ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίγνεται καὶ διώξεις αὐτὸν ἐκ τινος λόχμης μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλήν, κεκμηκότα ἥδη, βρόχῳ συνέλαβε καὶ ἐκόμισεν εἰς Μυκήνας.

ε') Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων τοῦ Αύγείου.

Πέμπτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τῶν Αύγείου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾶς ἐκφορῆσαι τὴν ὄνθον. Ἡν δ' ὁ Αύγείας, βασιλεὺς τῆς Ἡλιδος, πολλὰς βοσκημάτων ποίμνας ἔχων.. Τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὴν Εὔρυσθέως ἐπιταγήν, ἔφασκε μιᾶς ἡμέρας τὴν ὄνθον ἐκφορήσειν, εἰ δώσει αὐτῷ τὴν δεκάτην τῶν βοσκημάτων. Αύγείας δ' ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται.

‘Ἡρακλῆς δὲ τῆς τε αὐλῆς τὸν θεμέλιον διεῖλε καὶ τοὺς ποταμούς Ἀλφειὸν καὶ Πηνειόν, σύνεγγυς ῥέοντας, παρωχέ-

πευσε δι' ἄλλης ἔξοδου ἔκρουν ποιήσας. Μαθὼν δ' ὁ Αὐγείας, ὅτι κατ' ἐπιταγὴν Εὔρυσθέως τοῦτο ἐπιτετέλεσται, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου. Εὔρυσθένς δὲ οὐδὲ τοῦτον τὸν ἄθλον ἐν τοῖς δέκα προσεδέξατο, λέγων ἐπὶ μισθῷ πεπρᾶχθαι.

στ') Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

"Εκτὸν ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας ἐκδιῶξαι. Ἡν δὲ ἐν Στυμφάλῳ, πόλει τῆς Ἀρκαδίας, Στυμφαλίς λεγομένη λίμνη πολλῇ συνηρεφής ὅλη· εἰς ταύτην ὄρνιθες συνέφυγον ἀναρίθμητοι, τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἀρπαγὴν φοβούμεναι.

'Αμηχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους, πῶς ἐκ τῆς ὅλης τὰς ὄρνιθας ἐκβάλῃ, χαλκᾶ κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηνᾶ παρὰ 'Ηφαίστου λαβοῦσσα. Ταῦτα κρούων ἐπὶ τινος ὄρους, τῇ λίμνῃ παρακειμένου, τὰς ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δέ, τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι, μετὰ δέοντος ἀνεπέτοντο καὶ τοῦτον τὸν τρόπον 'Ηρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

ζ') Ο Κρήτης ταῦρος.

"Εβδομον ἐπέταξεν ἄθλον τὸν Κρήτα ἀγαγεῖν ταῦρον. Τοῦτον ἔνιοι φασιν εἶναι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδυθέντα ἐκ θαλάσσης, ὃς θύεσιν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανὲν ἐκ θαλάσσης. Λέγουσι δὲ θεασάμενον Μίνω τοῦ ταύρου τὸ κάλλος, τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια ἀποπέμψαι, θύσαι δὲ ἄλλον Ποσειδῶνι. Τούτου δ' ἐνεκκ ὄργισθεις ὁ θεὸς ἡγρίωσε τὸν ταῦρον.

'Ἐπὶ τοῦτον παρεγένετο εἰς Κρήτην 'Ηρακλῆς καὶ διαγωνισάμενος ἔλαβε. Κομίσας δὲ ἔδειξε πρὸς Εὔρυσθέα καὶ τὸ λοιπὸν εἴασεν ἀνετον· ὁ δὲ πλανώμενος καὶ διαβάς τὸν Ἰσθμόν, εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφίκετο καὶ τοὺς ἐγχωρίους διελυμαίνετο.

η') Αἱ Διομήδους ἵπποι.

"Ογδοον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρακὸς ἵππους, αἱ ἀνθρωποφάγοι οἵσαν, εἰς Μυκήνας κομίζειν. Διομήδης δὲ βασιλεὺς τῶν Βιστόνων ἦν, ἔθνους Θρακίου καὶ μαχιμωτάτου.

Πλεύσας οὖν Ἡρακλῆς μετὰ τῶν ἔκουσίως συνεπομένων καὶ διαγωνισάμενος πρὸς τοὺς Βίστονας, τὰς ἵππους ἔλαβε καὶ κομίσας Εὔρυσθεῖ ἔδωκεν. Ἀφέντος δὲ αὐτὰς Εὔρυσθέως, εἰς τὸ δρός "Ολυμπον ἐλθοῦσαι, ὑπὸ τῶν θηρίων ἀπώλοντο.

θ') Οἱ ζωστὴρ τῆς Ἰππολύτης.

"Ενατον ἄθλον Ἡρακλεῖ ἐπέταξε ζωστῆρα κομίζειν τῆς Ἰππολύτης. Αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἄμαζόνων, αἱ κατώκουν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ δεινόταται οἵσαν· οἵσουν γάρ ἀνδρείαν. Εἶχε δὲ ἡ Ἰππολύτη τὸν Ἄρεως ζωστῆρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἀπασῶν. Ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστῆρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο, λαβεῖν αὐτόν, ἐπιθυμούσης τῆς Εύρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης.

Καταπλεύσας οὖν εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρᾳ λιμένα, ἡγωνίσατο πρὸς Ἄμαζόνας, αἱ ἔνοπλοι σὺν ἵπποις ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον. Κρατήσας δὲ αὐτῶν καὶ κτείνας Ἰππολύτην τὸν ζωστῆρα ἀφαιρεῖται καὶ κομίσας αὐτὸν εἰς Μυκήνας ἔδωκεν Εύρυσθεῖ.

ι') Αἱ βόες τοῦ Γηρυόνου.

Δέκατον δὲ ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐξ Ἑρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν νῆσος πλησίον Ὁκεανοῦ κειμένη, ἡ νῦν Γάδειρα καλεῖται· ταύτην κατώκει Γηρυόνης, ὃς εἶχε φοινικοῦς βοῦς, δύν ἦν βουκόλος Εύρυτίων, φύλαξ δὲ κύων δικέφαλος, ἐξ Ἐγίδης καὶ Τυφῶνος γεγενημένος.

Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς Ἡρακλῆς, διὰ

τῆς Εύρωπης Λιβύης ἐπέβη· παρελθών δὲ Ταρτησσόν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εύρωπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Παραγενόμενος δὲ εἰς Ἐρύθειαν, ἐν ᾧραι "Αβαντι αὐλίζεται. Αἰσθόμενος δὲ ὁ κύων ἐπ' αὐτὸν ὄρμα· ὃ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ῥοπάλῳ παίει καὶ τὸν βουκόλον, τῷ κυνὶ βοηθοῦντα, ἀπέκτεινε. Γηρυόνης δὲ καταλαβὼν αὐτὸν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀνθεμοῦντα τὰς βοῦς ἀπάγοντα, συνεστήσατο μάχην καὶ τοξευθεὶς ἀπέθυνεν. Ἡρακλῆς δὲ τὰς βοῦς Εύρυσθεῖ κομίσας ἔδωκεν. Ο δὲ αὐτὰς κατέθυσεν "Ἡρα.

ια') Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων.

Τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐν μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτώ, οὐ προσδεξάμενος Εύρυσθεὺς τοὺς δύο, ἐνδέκατον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον παρ' Ἐσπερίδων χρυσᾶ μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν ἐπὶ τοῦ "Ατλαντος ἐν Ὑπερβορείοις. Ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος, κεφαλὰς ἔχων ἑκατόν. Μετὰ τούτου δὲ Ἐσπερίδες ἐφύλακτον Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἐσπερίχ, Ἀρέθουσα. Μαθών δὲ παρὰ Νηρέως, ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα καὶ αἱ Ἐσπερίδες, Λιβύην διεξήει. Ταῦτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ζένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνήρει. Τοῦτον Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν ἀράμενος μετέωρον· φαύοντα γὰρ γῆς, ἴσχυρότερον συνέβαινε γενέσθαι· διὸ καὶ Γῆς τινες ἔφασκαν τοῦτον εἶναι παῖδα.

"Ως δὲ ἦκεν εἰς Ὑπερβορείοις, "Ατλαντα ἐπὶ τὰ μῆλα ἀπέστειλε, τὸν πόλον παρ' αὐτοῦ διαδεξάμενος. "Ατλας δέ, δρεψάμενος παρ' Ἐσπερίδων τρία μῆλα, ἦκε πρὸς Ἡρακλέα, καὶ, μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν, ἦξιον ἐκεῖνον τοῦτο ποιεῖν· τὰ δὲ μῆλα ἔφη αὐτὸν κομιεῖν Εύρυσθεῖ. Ο δὲ ἐκέλευσεν "Ατλαντα δέξασθαι τὸν πόλον, ἔως ὃν σπεῖραν ποιήσηται. Τοῦτο ἀκούσας "Ατλας, καταθεὶς τὰ μῆλα, τὸν πόλον διεδέξατο. Καὶ οὕτως, ἀνελόμενος αὐτὰ Ἡρακλῆς, ἀπηλλάττετο.

ιβ') 'Ο Κέρβερος.

Δωδέκατον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ Κέρβερον ἐξ "Ἄδου κομίζειν. Εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς κεφαλάς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νώτου παντοίων εἶχεν ὄφεων κεφαλάς. Παραργενόμενος οὖν Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς εἰς "Ἄδου καταβάσεως τὸ στόμιον ἦν, διὰ τούτου κατέβη.

Αἴτοῦντος δ' αὐτοῦ παρὰ Πλούτωνος τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν αὐτῷ Πλούτων ἄγειν χωρίς, ὃν εἶχεν, ὅπλων κρατοῦντα. 'Ο δέ, εὑρὼν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος, τῷ τε θώρακι συμπεφραγμένος καὶ τῇ λεοντῇ συνεσκεπασμένος, ἐπεὶ περιέβαλε τῇ κεφαλῇ τὰς χειρας, ἐκαρτέρει κρατῶν καὶ ἀγγων τὸ θηρίον, ἔως ἐπνιξε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος. Συλλαβὼν οὖν τὸν Κέρβερον ἤκεν εἰς Μυκήνας καὶ Εὔρυσθεῖ δείξας, πάλιν ἐκόμισεν εἰς "Άδου.

5. Ἡρακλῆς καὶ Δηιάνειρα.

Μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς Ἰόλην, τὴν Εύρύτου τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχαλίας θυγατέρα, ἐμνηστεύετο. Οὐ τυχόν δὲ τοῦ γάμου διὰ φθόνον Εύρύτου, παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, Δηιάνειραν ἐμνηστεύετο, τὴν Οἰνέως θυγατέρα. Καὶ παλαίσσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῷον, εἰκασμένην ταύρῳ, ἀπέκοψε τὸ ἔτερον τῶν κεράτων. Καὶ τὴν μὲν Δηιάνειραν ἄγεται γυναικα, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ κέρας εἶγε ταύρου. Τοῦτο δὲ δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἦποτόν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέγειν ὄφθονον.

6. Θάνατος Ἡρακλέους.

'Αφικόμενος δὲ Ἡρακλῆς εἰς Τραχίνα, στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εύρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. Συμμα-

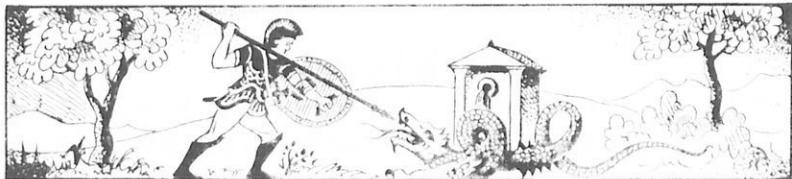
χούντων δὲ αὐτῷ Ἀρκάδων καὶ ἄλλων, κτείνας αὐτόν, αἱρεῖ τὴν πόλιν καὶ Ἰόλην αἰχμάλωτον ἔγει. Καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὔβοίας, ἐπὶ ἀκρωτηρίου Διὸς Κηναίου βωμὸν ἴδρυσατο.

Μέλλων δὲ ἱερουργεῖν εἰς Τραχῖνα, Λίχαν τὸν κήρυκα ἔπειψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα κομιοῦντα. Παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηιάνειρα μαθοῦσα καὶ φοβηθεῖσα μὴ ἐκείνην ‘Ηρακλῆς λάβῃ γυναῖκα, τὸν χιτῶνα ἵδη ἔχρισεν.

Ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆς, ἔθυν. ‘Ως δέ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ Ἰδός τὸ σῶμα ἔσηπε, τὸν μὲν Λίχαν, τῶν ποδῶν ἀράμενος, κατηκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτοῦ. Τοιαύτη συμφορῇ περιπεσών, εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεύς κομίζεται. Δηιάνειρα δέ, αἰσθομένη τὸ γεγονός, ἐκυτὴν ἀνήρτησεν.

Ἡρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Οἴτην τὸ ὄρος (ἔστι δὲ τοῦτο Τραχινίων), ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας καὶ ἐπιβὰς αὐτῆς, ἐκέλευεν ὑφάπτειν. Μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ήσίας, παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφῆψε. Τούτῳ καὶ τὰ τύρκα ἐδωρήσατο Ἡρακλῆς. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι.

ΣΤ'. ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. Κάδμος.

Αγήνωρ βασιλεὺς Φοινίκης εἶχε θυγατέρα μὲν Εύρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα καὶ Κίλικα. Τὴν δ' Εύρώπην Ζεύς, κρύφα τοῦ πατρός, διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην, ἔνθα αὕτη Μίνωα τίκτει, τὸν μέλλοντα τῆς Κρήτης βασιλεύσειν.

Κάδμος δὲ ἥλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς ὀδελφῆς πυνθανόμενος. Ὁ δὲ θεὸς εἶπε περὶ τῆς Εύρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, ὅτι αὕτη καλῶς ἔχει, ἀκολουθῆσαι δὲ καθοδηγῷ μιᾷ βοῖ, καὶ πόλιν κτίζειν, ἔνθα ἂν αὕτη πέσῃ ὑπὸ κακάτου κυρευθεῖσα.

Τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν διὰ Φωκέων ἐπορεύετο καὶ τινι βοῖ συντυχὼν ἐν βουκαλίοις, ταύτη κατόπισθεν εἴπετο. Αὕτη δὲ εἰς Βοιωτίαν ἐλθοῦσα ἐκλίη, καὶ ἐκεῖ Κάδμος πόλιν ἔκτισε, Θήβας νῦν προσαγορευομένην.

Βουλόμενος δὲ 'Αθηγᾶς κατακτῆσαι τὴν Βοοῦν, πέμπει τινὰς τῶν μεθ' ἔκυτοῦ ληψόμενον ἀπὸ τῆς αρήνης ὕδωρ· φρουρῶν δὲ τὴν αρήνην δράκων τοὺς πλείσιν τῶν πεμφθέντων διεφθειρεν. 'Αγανακτήσας δὲ Κάδμος κτείνει τὸν δράκοντα καὶ τῆς 'Αθηγᾶς συμβουλευούσης, τοὺς ὄδόντας αὐτοῦ σπείρει. Τούτων οὖν σπαρέντων ἀνέτειλαν ἐν τῆς γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι· οὗτοι δὲ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο τῆς πόλεως αὔτοικοι.

·2. Μίνως.

Μίνως, ὁ τῆς Εύρωπης παῖς, ἐν Κρήτῃ κατοικῶν σοφοὺς ἔγραψε νόμους, γυναικα δ' ἔλαβε Πασιφάην, τὴν Ἡλίου θυγατέρα. Αὕτη τίκτει παῖδας μὲν τέσσαρας, θυγατέρας δὲ τὰς ἵσας.

'Αστερίου δὲ τοῦ Κρήτης βασιλέως ἀπαιδος ἀποθανόντος, Μίνως βασιλεύειν θέλων ὑπὸ Κρητῶν ἐκωλύετο. 'Αλλ' ὁ Μίνως ἔλεγεν, ὡς οἱ θεοὶ βούλονται αὐτὸν τὴν βασιλείαν λαβεῖν, καὶ χάριν τοῦ πιστευθῆναι εἶπεν, ὅτι ἀν εὔξηται, γενήσεσθαι.

Καὶ Ποσειδῶνι θύων ηὔξατο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος αὐτὸν καταθύσειν τῷ θεῷ. Τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναβιβάσαντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. Θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πασῶν σχεδὸν τῶν νήσων ἥρξε.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ Μίνως καὶ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στόλῳ ἐπολέμησε. Χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου καὶ γενομένου τῇ πόλει λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιυθάγοντο περὶ ἀπολλαγῆς. 'Ο δὲ θεὸς εἶπεν αὐτοῖς Μίνωι διδόναι ὅτι ἀν αὐτὸς κελεύσῃ. Μίνως δὲ ἐκέλευσεν αὐτοῖς νεανίας ἐπτὰ καὶ κόρας τὰς ἵσας χωρὶς ὅπλων πέμπειν κατ' ἔτος τῷ Μινωταύρῳ βοράν.

Ἐν δ' ὁ Μινώταυρος μέγα θηρίον ἐν Λαβυρίνθῳ, ἐνῷ τὸν εἰσεθλόντα ἀδύνατον ἦν ἔξελθεῖν· πολυπλόκοις γάρ καμπαῖς τὴν ἀγνοούμενην ἔξοδον ἀπέκλειε. Κατεσκευάκει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος, ὃς ἦν ἐξ Ἀθηνῶν ἀρχιτέκτων ἄριστος καὶ πρῶτος ἀγαλμάτων εὑρετής.

Τούτῳ οὖν τῷ Μινωταύρῳ κατ' ἔτος Ἀθηναῖοι νεανίας ἐπτὰ καὶ κόρας τὰς ἵσας βορὰν ἐπεμπον, ἔως Θησεὺς τοῦ κακοῦ τὰς Ἀθήνας ἀπήλλαξε.

3. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Λήδα γυνὴ ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπῆς ἐν Λακεδαιμονι ἦν. Αὕτη τίκτει παῖδας δύο, Κάστορα καὶ Πολυδεύκην καλουμένους. Τούτων Κάστωρ μὲν ἥσκει τὰ κατὰ πόλεμον, Πολυδεύκης δὲ πυγμήν· καὶ δι' ἀνδρείαν ἀμφότεροι Διόσκουροι προσηγορεύθησαν.

Οὗτοι ἐπὶ Μεσσήνην ἐστράτευσαν· καὶ Κάστωρ μὲν ἐν τῷ πολέμῳ ἀπέθανε, Πολυδεύκην δὲ Ζεὺς εἰς οὐρανὸν δι' ἀρετὴν ἀνάγει. Μὴ δεχομένου δὲ Πολυδεύκους τὴν ἀλυνασίαν ὅντος νεκροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε.

4. Αἰακός.

'Ασωπὸς ποταμὸς Ὡκεανοῦ καὶ Τηθύος παῖς ἦν. Οὗτος δύο μὲν παῖδας εἶχεν, εἴκοσι δὲ θυγατέρας, ὃν μία Αἴγινα ἐκκλεῖτο. Ταύτην Ζεὺς εἰσεκόμισεν εἰς τὴν τότε Οἰνώνην λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν.

Τῆς Αἴγινης παῖς ἦν Αἰακός, ὃς εὐσεβέστατος πάντων ἀνθρώπων ἐγένετο. Διὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀπασκαν κατεχούσης ἀφορίας, χρησμοὶ θεῶν ἐλεγον ἀπαλλαγήσεσθαι τῶν δεινῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν Αἰακὸς ὑπὲρ αὐτῆς εὐχάριστος ποιήσηται.

Ποιησαμένου δὲ εὐχάριστον τῆς ἀκαρπίας ἡ Ἑλλὰς ἀπαλλάσσεται. Τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακός, καὶ τὰς κλεῖς τοῦ "Ἄδου φυλάσσει.

5. Κέκροψ.

Κέκροψ αὐτόχθων τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος, καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὀνόμασεν. Ἐπὶ τούτου οἱ θεοὶ ἐβούλοντο καταλαβεῖν πόλεις, ἐν αἷς ἔμελλον ἔχειν τιμὰς ἰδίας ἔκαστος.

Ἡλθεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ

πλήξας τῇ τριαίνῃ κατὰ τὸ μέσον τῆς Ἀκροπόλεως ἀπέφηνε θάλασσαν. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀθηνᾶ ἦλθε καὶ ποιησαμένη μάρτυρα Κέκροπα ἐρύτευσεν ἔλαῖν.

Γενομένης δ' ἕριδος Ἀθηνᾶς καὶ Ποσειδῶνι περὶ τῆς γώρας, Ζεὺς διαλύσας τὴν ἔριν κριτὰς ἔδωκεν αὐτοῖς θεούς τοὺς δώδεκα. Καὶ τούτων δικαζόντων ἡ γύρωρα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον αὕτη τὴν ἔλαιαν ἐρύτευσεν. Ἀθηνᾶ οὖν ἀφ' ἔχυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας.

6. Θησεύς.

Θησεὺς, ὁ Αἰγέως καὶ Αἴθρας παῖς, ἐν Τροιζῆνι μετὰ τῆς μητρὸς ὅν, ὃς ἐγένετο τέλειος, ἀποσάμενος τὴν πέτραν λαμβάνει τὰ πέδιλα καὶ τὴν μάγαιραν, ἢ νπὸ τοῦ πατρὸς ἐκεῖ κεκρυμμένα ἥσαν, καὶ πεζὸς πρὸς τὸν πατέρα ἔβαινεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Φρουρουμένης δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων τῆς ὄδου ἡμέρωσε.

Πρῶτον μὲν οὖν Περιφήτην, δις ἀπὸ τῆς κορύνης, ἦν ἐφόρει, κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο, ἔκτεινεν ἐν Ἐπιδαύρῳ. Πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων οὗτος ἐφόρει κορύνην σιδηρᾶν, δι' ἣς ἔκτεινεν, οὓς εὔρισκε. Ταύτην ἀφελόμενος Θησεὺς ἐφόρει.

Δεύτερον δὲ κτείνει Σίνιν, δις πιτυοκάμπτης ἐπεκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἴσθιμὸν ἔκαμπτε πίτυς καὶ προσδεδεμένους ἐπ' αὐτῶν ἀνήρτα τοὺς δικβαίνοντας, οἱ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναρριπτούμενοι πανωλέθρως ἀπέθηγσκον. Τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεὺς καὶ Σίνιν αὐτὸν ἀπέκτεινε.

Καὶ ἄλλουν κακούργων τὴν ὄδον Θησεὺς ἀπαλλάξας εἰς Ἀθήνας ἦλθεν. Ἐντεῦθεν δὲ εἰς Κρήτην ἐλθὼν τὸν Μινόταυρον ἀπέκτεινε καὶ τὰς Ἀθήνας ἔσωσε.

7. Μελέα γρος.

Οἰνεύς, ὁ Καλυδῶνος βασιλεύς, καὶ Ἀλθία ἐγέννησαν

Μελέαγρον. "Οτε δ' οὗτος ἦν ἡμερῶν ἑπτά, αἱ Μοῖραι προεῖπον τῇ μητρὶ, ὅτι τότε τελευτήσει ὁ παῖς αὐτῆς, ὅταν ὁ ἐπὶ τῆς ἑστίας δαλὸς κατακαῆ. Τοῦτο δ' ἀκούσασα Ἀλθαία παρέλαβε τὸν δαλόν, δν ἐν λάρνακι θεῖσα ἐπιμελῶς ἐφύλασσε.

Μελέαγρος δὲ ἀνὴρ γενόμενος, πάντων μὲν τῶν ἡλικιωτῶν ἐπρότευε κάλλει καὶ ῥώμῃ, ἐτελεύτησε δὲ τόνδε τὸν τρόπον. "Οτε ποτὲ Οἰνεὺς ἔθυσε τῇ Δήμητρι καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἀπαρχὰς καρπῶν, μόνης τῆς Ἀρτέμιδος ὠλιγώρησε· διὸ ἀγανακτήσασα Ἀρτεμις κάπρον εἰς Καλυδῶνα ἐπεμψεν ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμη, διὸ τὴν τε χώραν ἔφθειρε καὶ τὰ βιοσκήματα καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῷ ἀνθρώπους.

"Ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον Μελέαγρος τοὺς ἀρίστους νεανίας τῆς Ἑλλάδος συνεκάλεσε καὶ τῷ ἀποκτείναντι αὐτὸν ὑπέσχετο δώσειν τὴν δορὰν ἀριστεῖον. Ἀφίκοντο οὖν ἄλλοι τε πολλοὶ εἰς Καλυδῶνα καὶ Ἀταλάντη ἐξ Ἀρκαδίας.

Κυκλωθεὶς δὲ ὑπὸ τούτων ὁ κάπρος, ὑπὸ μὲν Ἀταλάντης ἐτοξεύθη εἰς τὸ νῶτον, ὑπὸ δὲ Ἀμφιαράου τοῦ Ἀργείου εἰς τὸν δρόθιλμόν, Μελέαγρος δὲ εἰς τὸν κενεῶνα πλήξας τὸν κάπρον ἀπέκτεινε καὶ τὸ δέρας λαβὼν ἔδωκεν Ἀταλάντῃ.

Οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας ὄνειδος ἐνόμισκαν εἶναι, εἰ γυνὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, ἀνδρῶν παρόντων διὸ ἐνεδρεύσαντες Ἀταλάντῃ κατὰ τὴν εἰς Ἀρκαδίαν ἐπάνοδον ἥρπασαν τὸ δέρμα.

"Οργισθεὶς δὲ ἐπὶ τούτῳ Μελέαγρος τοὺς μὲν ἀδελφοὺς τῆς μητρὸς ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρμα τοῦ κάπρου πάλιν ἔδωρήσατο Ἀταλάντῃ. Ἡ δὲ Ἀλθαία λυπηθεῖσα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν ἀδελφῶν ἐβουλεύσατο τιμωρήσασθαι τὸν υἱόν. Μνημονεύουσα οὖν τοῦ λόγου τῶν Μοῖρῶν τὸν δαλὸν ἐκεῖνον ἐπύρωσε καὶ οὕτω Μελέαγρος ἐτελεύτησε.

8. Νιόβη.

Νιόβη ἡ Ταντάλου ἔτεκε παῖδας μὲν ἑπτά, θυγατέρας

δὲ τὰς Ἰσας. Εὔτεκνος δὲ οὖσα εὐτεκνοτέρα τῆς θεᾶς Λητοῦς εἶπεν ὑπάρχειν.

Λητὼ δὲ ἀγανακτήσασα τήν τε "Αρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα κατ' αὐτῶν παρώξυνε καὶ τὰς μὲν θηλείας κατετόξευσεν "Αρτεμις, τοὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρῶνι Ἀπόλλων κυνηγετοῦντας ἀπέκτεινεν.

Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἤθεν εἰς Σίπυλον τῆς Λυδίας κάκει Διὶ εὑξαμένη τὴν μορφὴν εἰς λίθον μετέβαλε, λιθίνη δ' οὖσα χεῖται δάκρυα νύκτωρ καὶ καθ' ἥμέραν.

9. Ὁ ρ φ ε υ σ.

Ορφεύς, Καλλιόπης Μούσης καὶ Οἰάγρου υἱὸς, ἥδων ἔκινει λίθους τε καὶ δένδρα. Ἀποθανούσης δὲ Εύρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηγθείσης ὑπὸ δύφεως, κατῆλθεν εἰς "Ἄδου θέλων ἀναγαγεῖν αὐτήν, καὶ Πλούτωνα ἔπεισεν ἀναπέμψαι. Ο δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιήσειν, ἂν μὴ πορευόμενος Ορφεὺς ἐπιστραφῇ, πρὶν εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἐλθεῖν. Ο δὲ ἀπιστῶν ἐπιστραφεὶς ἐθεάσατο τὴν γυναικα· ἡ δὲ πάλιν ὑπέστρεψε.

10. Ἄλκηστις.

"Αδμητος βασιλεὺς Φερῶν ἦν καὶ βοηθὸν αὐτοῦ εἶχεν Ἀπόλλωνα. "Οτε δ' "Αδμητος ἐμνηστεύετο τὴν Πελίου θυγατέρα "Αλκηστιν, Πελίας ἐκείνῳ δώσειν ὑπέσχετο τὴν θυγατέρα τῷ καταζεύξαντι ἄρμα λεόντων καὶ κάπρων. Ο δὲ Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκε τῷ Αδμήτῳ, δις κομίσας πρὸς Πελίαν "Αλκηστιν λαμβάνει.

Θύων δ' ἐν τοῖς γάμοις ἔξελάθετο Ἀρτέμιδι θῦσαι. Διὰ τοῦτο τὸν θάλαμον ἀνοίξας εὗρε δρακόντων σπείραις πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἔξιλάσκεσθαι τὴν θεόν, ἤτησατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν "Αδμητος μέλλῃ τελευτᾶν,

ἀπολυθῆ τοῦ θανάτου, ἃν ἔκουσίως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θυγόσκειν θελήσῃ. 'Ως δὲ ἤλθεν ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θυγόσκειν θελόντων, "Αληθίστις ὑπεροχαπέθανε.

Καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη, ώς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, 'Ηρακλῆς ἀνεκόμισεν ἐξ Ἀδου.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ» ΑΙΓΑΙΑΝΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

‘Ο Ρωμαῖος Κλαύδιος Αἰδιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὸ Πραίνεστον (πὴν σημερινὴν Παλεστρίνην) τῆς μέσης Ἰταλίας καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα μ.Χ. Ἐξέμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐμελέτησε τοὺς ἀρχαίους “Ἐλληνας συγγραφεῖς καὶ διετέλεσε διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς. Ἡτο σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου σοφιστοῦ Φιλοστράτου, ὁ ὄποιος τὸν ἔξετίμησε καὶ ἔγραψε τὴν βιογραφίαν του εἰς τοὺς βίους τῶν σοφιστῶν.

‘Ο Αἰδιανὸς ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὅποιων σήμουται τὰ ἔξης δύο :

1) « **Περὶ ζώων ἴδιότητος** », εἰς τὸ ὄποῖον περιέχονται περίεργοι καὶ χρήσιμοι γνώσεις περὶ διαφόρων ζώων (εἰς 17 βιβλία).

2) « **Ποικίλη Ἰστορία** », περιέχουσα ποικίλας συντόμους διηγήσεις, βιογραφικὲς πληροφορίας, διαφόρους περιγραφάς, ιστορικὰ ἀνέκδοτα κλπ. (εἰς 14 βιβλία).

Τὰ βιβλία του διακρινόμενα διὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν χάριν κατέστησαν εὐγέριστον ἀνάγνωσμα. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ χρήσιμα, διότι περιέχουν πολλὰς περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰδήσεις ἐκ πηγῶν, αἱ ὄποιαι ἔχουν ἀπολεσθῆ.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ» ΑΙΛΙΑΝΟΥ

1. Ἀλέξανδρος καὶ Φωκίων.

Ἀλέξανδρος δὲ Φιλίππου Φωκίων μόνω τῷ Ἀθηναίων στρατηγῷ γράφων προσετίθει τὸ «χαίρειν», ὅτι ἔξόχως ἐτίμω αὐτόν. Ἄλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἐπεμψεν ἔκατόν, καὶ πόλιν μίαν ἔδωκεν, ἵνα ἔχῃ καρποῦσθαι τὰς ἐκεῖθεν προσόδους.

Οὐ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα ἐποίει καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ἄλλ' ἔτι μεγαλοφρονέστερον δὲ Φωκίων μήτε τὸ ἀργύριον μήτε τὴν πόλιν ἔδέξατο, πένης ὅν. Ἡρώησε δέ· «Διὰ τίνα αἰτίαν ταῦτα Ἀλέξανδρος παρέχει μοι;». «Ως δὲ εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἡγεῖται καλὸν κάγαθόν, «οὔκοῦν», ἔφη, «ἐξάστω με τοιοῦτον εἴναι».

2. Ἐπαμεινώνδου μεγαλοφροσύνη.

Ἐπαμεινώνδας ἔνα εἶχε τρίβωνα καὶ αὐτὸν ῥυπαρόν· εἰ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, αὐτὸς ὑπέμενεν οἷοι δι' ἀπορίαν ἑτέρου. Τοσοῦτον δὴ πένης ὅν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐκ ἔδέξατο. Καὶ εἰ τι ἔγω νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντος δὲ μὴ λαβών.

Ἄλλὰ καὶ τοῦτο λέγεται περὶ Ἐπαμεινώνδου· ὅτε δὲ ὁ ὑπασπιστής αὐτοῦ χρήματα ἔλαβε παρά τινος τῶν αἰχμαλώτων,

εἶπεν αὐτῷ· «Απόδος μοι τὴν ἀσπίδα καὶ ἄπελθε· οὐ γάρ κινδυνεύειν δύναται ὁ τοιούτῳ τῷ τρόπῳ πλούσιος γιγνόμενος».

3. Ξενοφῶντος καρτερία.

Ξενοφῶντι θύοντι ἥλθε τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γρύλλος ἐν πολέμῳ ἀπέθανε. Καὶ ἐκεῖνος ἀπέβαλε μὲν τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων τοῖς θεοῖς.

Ἐπειὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν ἀπέθανε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον ἀνέλαβε καὶ τὴν θυσίαν ἐποίει.

4. Γέρων ἀλαζών.

Ἄνηρ εἰς Λακεδαίμονα ἤλθε Κεῖος, γέρων ἥδη ὄν. Οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ἦν ἀλαζών, ἡσχύνετο δὲ ἐπὶ τῷ γήρᾳ· καὶ διὰ ταῦτα τὰς τρίχας πολιὺς οὔσας ἐπειρᾶτο βαφῇ ἀφανίζειν. Παρελθὼν οὖν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοιαύτην ἔγων τὴν κεφαλήν, εἶπεν ἐκεῖνα, ὑπὲρ ὃν καὶ ἀφίκετο.

Ἀναστὰς οὖν Ἀρχίδαμος, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεύς, ἔλεγε· «Τί δύναται οὗτος ὑγιεῖς εἰπεῖν, δις οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει;».

5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ἀφικνούμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν. Καὶ εἰ μὲν πλείω ἦν τὰ ἔμπροσθεν τραύματα, γαυρούμεναι καὶ σεμνῶς ὀρῶσαι τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατρώας ἔφερον ταφάς. Εἰ δὲ τὰ τραύματα ὅπισθεν ἦν, αἰσχυνόμεναι καὶ θρηνοῦσαι καὶ ὡς ἔνεστι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι, κατέλειπον τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι ἢ λάθρᾳ εἰς τοὺς οἰκείους τάφους ἐκόμιζον αὐτούς.

6. Ξενοκράτους φιλευσπλαγχνία.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, ὁ ἑταῖρος Πλάτωνος, τά τε ἄλλα ἦν φιλοικτίρμων καὶ οὐ μόνον φιλάνθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζῷων ἡλέει.

Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ διωκόμενος βιαίως στρουθίδας ὑπὸ ίέρακος, εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατελθὼν ἐκρύβη. Ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸν ὄρνιν καὶ διεφύλαξεν ἀποκεκρυμμένον, ἔστε ὁ διώκων ἀπῆλθεν.

'Επεὶ δὲ ἡλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον ἀφῆκε τὸν ὄρνιν ἐπειπόν, ὅτι οὐκ ἐξέδωκε τὸν ἵκετην.

7. Π λάτων.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσκήνωσεν ἀγνῶσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὁν αὐτοῖς ἀγνώς. Οὕτω δὲ αὐτοὺς ἔχειρώσατο τῇ διμιλίᾳ καὶ τοῖς τρόποις, συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς καὶ συνδιημερεύων ἐν πᾶσιν, ὥστε πάνυ τέρπεσθαι τοὺς ξένους τῇ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. Οὕτε δὲ περὶ Ἀκαδημείας εἶπέ τι αὐτοῖς οὔτε περὶ Σωκράτους· τοῦτο μόνον ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων.

'Επεὶ δὲ ἤλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς μάλα φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι εἶπον αὐτῷ· «Ὤ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὄμώνυμόν σου, τὸν Σωκράτους διμιλητήν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδήμειαν τὴν ἐκείνου ἄγε ἡμᾶς καὶ σύστησον τῷ ἀνδρὶ, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν». Ὁ δὲ Πλάτων ἤρεμα μειδιάσας, ὕσπερ εἰώθει, λέγει· «Ἀλλά, φίλοι, ἐγὼ αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι».

Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἔχοντες μεθ' ἔχατῶν τὸν τοσοῦτον ἡγνόησαν· οὕτω γάρ ἀπλῶς καὶ ἀνεπιτηδεύτως συνεγένετο αὐτοῖς καὶ ἐδειξεν, ὅτι δύναται καὶ ἀνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτρυόνων.

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους· πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁ νόμος οὗτος, ἔρω.

“Οτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους τὴν στρατιὰν ἐξῆγεν, ἀλεκτρυόνας ἔθεάσατο μαχομένους. Εὐθύς δ’ ὡς εἶδεν αὐτούς, ἐπέστησε τὴν στρατιὰν καὶ εἰπεν· «Οράτε τούτους μαχομένους καὶ ἐμμένοντας ἴσχυρῶς ἐν τῇ μάχῃ; Γιγνώσκετε δέ, ὅτι οὗτοι οὔτε ὑπὲρ πατρίδος οὔτε ὑπὲρ πατρών θεῶν οὔτε ὑπὲρ προγονικῶν τάφων κακοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας οὐδὲ ὑπὲρ παιδῶν, ὅλλα ὑπὲρ τοῦ μὴ ἡττηθῆναι ἐκάτερος μηδὲ εἴξαι τὸν ἔτερον τῷ ἐτέρῳ».

Ταῦτα εἰπὼν ἐπέρρωσε τοὺς Ἀθηναίους. Τοῦτο δὲ γενόμενον αὐτοῖς τότε σύνθημα εἰς ἀρετὴν ἐβουλήθη διαφυλάττειν ὑπόλιμησιν εἰς τὰ ὄμοια ἔργα.

9. Ἀρταξέρξης περὶ φιλοπονίας.

‘Ροιάν ἐπὶ λίκνου μεγίστην Ὁμίστην Ἀρταξέρξη τῷ βασιλεῖ, ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, προσεκρύμισε. Τὸ μέγεθος οὖν ταύτης ὑπερεκπλαγεὶς ὁ βασιλεὺς, «ἐκ ποίου παραδείσου», φησί, «λαβὸν φέρεις μοι τὸ δῶρον τοῦτο;». Τοῦ δὲ εἰπόντος ὅτι οἴκοθεν καὶ ἐκ τῆς ἔκατοῦ γεωργίας, ὑπερήσθη καὶ δῶρα αὐτῷ βασιλικὰ ἔπειμψε καὶ ἐπεῖπε· «Νὴ τὸν Μίθραν, ὁ ἀνήρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται καὶ πόλιν, κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλην ποιῆσαι».

10. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Κρῆτες τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους μανθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετά τινος μελωδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς φυγαγωγῶνται καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβά-

νωσι καὶ ἵνα μή, τῶν κεκωλυμένων τι πράξαντες, ἀγνοίᾳ πεποιηκέναι ἀπολογίαν ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν τοὺς τῶν θεῶν ὕψους μανθάνειν. Τρίτον τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

11. Ἀναξαγόρου ἀταραξία.

'Αναξαγόρας τῷ Κλαζομενίῳ, σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἑταίρους, προσελθόν τις ἔφη τεθνηκέναι τοὺς δύο παῖδας, οἱ μόνοι τῷ φιλοσόφῳ ἥσκαν. 'Ο δέ, μηδὲν δικταρχθείς, ἔφη· «Ἡδειν θυητοὺς γεγεννηκώς».

12. Αἰνείου εὐσέβεια.

"Οτε ἐάλω τὸ "Ιλιον, οἰκτίραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλισκομένων τύχας, ἐκήρυξαν ἔκαστον τῶν ἐλευθέρων; ἐν ᾧ, τι βούλεται τῶν οἰκείων κτημάτων ἀράμενον, ἀποφέρειν. 'Ο οὖν Αἰνείας τοὺς πατρώους θεοὺς λαβόντι ἔφερεν. ὑπεριδόν τῶν ὄλλων.

'Ησθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσέβειᾳ οἱ Ἐλληνες καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεγγρησαν λαβεῖν. 'Ο δέ, τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος τοῖς ὄμοις, ἔφερεν. 'Ὕπερεκπλαγέντες οὖν ἐπὶ τούτῳ οἱ Ἀχαιοὶ πάντα αὐτῷ τὰ οἰκεῖα κτήματα ἐπέτρεψαν λαβεῖν. 'Ωμολόγουν οὕτω ὅτι πρὸς τοὺς εὐσέβεις τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἥμεροι γίγνονται.

13. Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης.

'Ορῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον τῷ πλούτῳ καὶ μέγα φρονοῦντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἥγαγεν αὐτὸν εἴς τινα τόπον, ἔθια ἦν πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον. Εἶτα προσέταξεν Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητῆν. 'Επεὶ δὲ εὗρε, προσέταξε τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους ἀναζητῆσαι.

Τοῦ δὲ εἰπόντος: «'Αλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν », εἶπεν· «'Επὶ τούτοις οὖν μέγα φρονεῖς, οἵπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν ; ».

14. Ἡ κατὰ Μυτιληναίους βαρυτάτη ποινή.

«Οτε Μυτιληναῖοι τῆς θαλάσσης ἥρξαν, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐπέβαλλον τήνδες· γράμματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν μηδὲ μουσικὴν διδάσκεσθαι. Ἡγοῦντο γάρ πασῶν ζημιῶν βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθίᾳ ζῆν.

15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἱέρων ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Θεμιστοκλῆς Ἱέρωνα, ἐλθόντα εἰς Ὀλυμπίαν, ἵνα ἀρμάτων ἀγῶνος μετάσχῃ, οὐκ εἴτασεν ἀγωνίσασθαι εἰπών· «Τῷ μὴ μεταλαχθόντι τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων, τῶν πανηγύρεων μεταλαμβάνειν οὐκ ἔξεστι». Καὶ ἐπηγέθη Θεμιστοκλῆς.

16. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθόντι καὶ θεασάμενος ἐν τῇ πανηγύρει 'Ροδικούς τινας νεανίσκους πολυτελῆς ἡμφιεσμένους, γελάσας ἔφη· «Τῦφος τοῦτο ἔστι ». Εἶτα συναντήσας Λακεδαιμονίοις ἐν ἐσθῆσι φαύλαις καὶ ῥυπώσαις, «ἄλλος», ἔφη, «οὗτος τῦφος ».

17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλοκερδείας.

Λακωνικὸν μειράκιον ἐπρίατο χωρίον ὑπερεύωνον, τούτου δ' ἔνεκα ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἔζημιώθη. Τὸ δ' αἴτιον τῆς καταδίκης ἐκεῖνο ἦν, ὅτι, νέος ὁν, τοῦ κέρδους σφόδρα ἐφίετο. Λακεδαιμόνιοι γάρ καὶ τοῦτο περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο, μὴ πρὸς μόνους τοὺς πολεμίους παρατετάχθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀργύριον.

18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Φερενίκη τὸν οὐδὲν ἤγειν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. Κωλυόντων δὲ αὐτὴν τὸν Ἐλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα θεάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο πατέρα μὲν Ὀλυμπιονίκην ἔχειν καὶ τρεῖς ἀδελφάς καὶ κύνη πατέρα Ὀλυμπίων ἀγωνιστήν· καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον καὶ τὸν εἱργούντα νόμον τῆς θέας τὰς γυναικας καὶ ἐθεάσατο Ὀλύμπια.

19. Μειράκιον Ἐρετρικόν.

Μειράκιον Ἐρετρικόν προπεφυίτησε Ζήγουρι ἐπὶ πολὺν χρόνον. "Τοτερον οὖν εἰς τὴν Ἐρέτριαν ἐπανῆλθε καὶ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἥρετο, ὅτι ἡρα μάθοι ἐν τῇ τοσαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου. Ὁ δὲ δείξειν ἔφη καὶ οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον τοῦτο ἔδρασεν. Ἀγανακτήσαντος γάρ αὐτῷ τοῦ πατρὸς καὶ τέλος παίσαντος τὸν οὗν, οὗτος ἡσυχίαν ἔχων τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν δργῆν πατέρων καὶ μὴ ἀγανακτεῖν.

20. Τὰ Τέμπη.

Τὰ καλούμενα Τέμπη τὰ Θετταλικὰ χωρός ἐστι μεταξὺ κείμενος τοῦ τε Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης. Ὁρη δὲ ταῦτα ἐστὶν ὑπερύψηλα καὶ ὡς ὑπό τινος θείας φροντίδος διεσχιμένα· καὶ μέσον κεῖται χωρίον, οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα διήκει σταδίους, τὸ δὲ πλάτος ἐστὶν ἐνδεικόν. Πετὲ δὲ διὰ μέσου αὐτοῦ ὁ καλούμενος Ηγειός· εἰς τοῦτον δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συρρέουσι καὶ τοῖς ὕδασιν αὐτῶν πιοιοῦσι τὸν Ηγειόν ἐκεῖνοι μέγαν.

Διατριβὰς δ' ἔχει ποικίλας καὶ παντοδαπὰς ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως. Κιττὸς μὲν γάρ πολὺς καὶ μάλια λάσιος ἐνακμάζει καὶ θάλλει καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει καὶ συμπέφυκεν αὐτοῖς. Πολλὴ δὲ σμιλαξ πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀνατρέχει καὶ ἐπισκιάζει

τὴν πέτραν· καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολανθάνει, ὅρᾶται δὲ χλοάζον τὸ πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις.

Ἐν δὲ τοῖς λείοις καὶ ὄμαλοῖς χώροις ἄλση τέ ἔστι ποικίλα καὶ δένδρα πολλά, ἐν ὧρᾳ θέρους ἥδιστοι δδοιπόροις τόποι. Διαχρέουσι δὲ καὶ ἄφθονα ὕδατα, ψυχρὰ καὶ ἥδιστα πίνειν· λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουομένοις ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλεσθαι. Ἄδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες πανταχοῦ διεσπαρμένοι καὶ μάλιστα οἱ μουσικοὶ καὶ τέρπουσι τὰς ἀκοὰς διὰ τοῦ μέλους, τὸν κάματον τῶν ἀνθρώπων ἀφανίζοντες.

Διὰ μέσου δὲ τῶν Τεμπῶν ὁ Ηγειός ποταμός ἔρχεται σχολῆ καὶ πράως ῥέων ἐλαίου δίκην. Πολλὴ δὲ αὔτοῦ ἡ σκιὰ ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων καὶ τῶν ἐξηρτημένων κλάδων γίγνεται.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ «ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ»

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

‘Ο Λουκιανός ἐγενήθη περὶ τὸ 120 μ.Χ. εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Κομμαχηνῆς, ἐπαρχίας τῆς Συρίας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Κατ’ ἀρχὰς μὲν ἔξεμαθε τὴν γλυπτικὴν τέχνην, τὴν καλουμένην ἔρμογλυφικὴν, πλησίον τοῦ ἐκ μητρὸς θείου του, γλύπτου τὸ ἐπάγγελμα. Ἐπειτα δὲ μὴ ἀνεχόμενος τὴν αὐστηρότητα τοῦ θείου του καὶ μὴ ἀγαπῶν τὴν τέχνην ταύτην, ἐστράφη πρὸς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, πρὸς τὴν ὁποίαν ἥσθιάνετο ἀκατανίκητον ἔλξιν. Ἐμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν βραδύτερον ἔγραψε τὰ συγγράμματά του. Ἐσπούδασε τὴν ῥήτορικὴν καὶ ἐγένετο ῥήτωρ καὶ δικηγόρος εἰς τὴν ἀκμάζουσαν τότε Ἀντιόχειαν, ἡ ὁποία ἦτο ἔδρα τῶν ἀρχῶν τῆς Συρίας ὡς Ρωμαϊκῆς ἐπαρχίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν ἦτο εὐχάριστον εἰς αὐτόν. Ταχέως τὸ ἐγκατέλειψε καὶ ἥκολούθησε τὸ λεγόμενον ἐπιδεικτικὸν ἡ σοφιστικόν, τὸ ὄποιον κατὰ τοὺς χρόνους ἑκείνους ἔξειται πολὺ καὶ ἦτο λίαν ἐπικερδές. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔξεπαιδεύθη ἐν Ἰωνίᾳ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ῥήτορικῆς, ἐπεχείρησε μακράς περιοδείας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν κυρίως Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γαλατίαν (τὴν σημερινὴν Γαλλίαν). Πανταχοῦ κατὰ τὰς περιοδείας του ἀπήγγελεν εὐφυεστάτους λόγους πραγματεύμενος διάφορα θέματα, σοβαρὰ καὶ μή, κατὰ τρόπον εὐχάριστον. Ἀπέκτησεν οὖτα τιμάς, δόξαν καὶ χρῆμα. Τέλος δημος ἐγκατεστάθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἥσχολήθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Δὲν ἔγραψε πλέον μακρούς λόγους, ἀλλὰ διαλόγους μικρούς, ἰδιορρύθμους, χαριτωμένους καὶ κάπως σατιρικούς, διὰ τῶν ὁποίων ἔσκωπτεν δ, τι ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν κακὸν καὶ ϕευδές. Μὲ τὸν ἀστεῖσμὸν καὶ τὴν σάτιραν ἥθελε νὰ βελτιώσῃ καὶ φωτίσῃ τὴν ἐποχήν του. Ἀργότερον ἐγκατέλειψε τὰς Ἀθήνας καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διωρίσθη ἐπίτροπος τῶν Αἴγυπτιακῶν χωρῶν. Ἀπέθανεν ἔκεī περὶ τὸ 200 μ.Χ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του εἶναι καὶ οἱ λεγόμενοι «Νεκρικοὶ διάλογοι» διὰ τῶν ὁποίων σατιρίζονται μὲ πολλὴν χάριν καὶ λεπτότητα αἱ ἐπικρατοῦσαι τότε λαϊκαὶ δοξασίαι διὰ τοὺς νεκρούς, ἡ ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἡ εὐτέλεια τῶν κολάκων κλπ.

Αἱ ἀρχαῖαι δοξασίαι περὶ τοῦ "Ἄδου.

Οἱ «Νεκρικοὶ διάλογοι» τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπως φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τέτκου των, εἶναι διάλογοι διαφόρων προσώπων (ἀνθρώπων καὶ θεῶν), σις ὄποιοι γίνονται εἰς τὸν "Ἄδην.

Κατὰ τὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων ὁ "Ἄδης ἡτο τόπος σκοτεινὸς εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς. Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ νὺξ τοῦ Κρόνου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διός, ὁ ὀνομαζόμενος καὶ αὐτὸς "Ἄδης ἢ 'Αἰδωνεὺς ἢ Ηλούτων. Οὗτος εἶχε σύζυγον τὴν κόρην τῆς Δήμητρος Περσεφόνην, τὴν ὄποιον ἥρπασε καὶ ἔφερεν εἰς τὸ βασίλειον τῶν νεκρῶν.

Τὸν "Ἄδην περιέβαλλον πέντε ποταμοί: ἡ Στύξ, ὁ Κωκυτός, ὁ 'Αχέρων, ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ἡ Λήθη. Κάτω ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς αὐτοὺς ἤσαν ἀνοίγματα, τὰ ὄποια ἔχρησίμευον ὡς εἴσοδοι εἰς τὸν "Ἄδην. Ἡ κυριωτέρα ὅμως εἴσοδος ἦτο ἐν μέγα ἄνοιγμα εἰς τὸ βάθος τῆς 'Αχερούσιας λίμνης, τὴν ὄποιαν σχηματίζει ὁ 'Αχέρων ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἡπείρῳ. Ἐκεῖ ὠδηγοῦντο αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν περιλαμβανόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀγρελιαφόρου τῶν θεῶν Ἐρμοῦ, ὁ ὄποιος διὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ ψυχοπομός. Οὗτος παρέδιδε τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Χάρωνα, ἔνα κατώτερον θεὸν τοῦ "Άδου, ὁ ὄποιος ἔχρησίμευεν ὡς πορθμεύς διεπεράσιν δῆλ. μὲ μίαν λέμβον τὰς ψυχὰς διὰ τῆς 'Αχερουσίας λίμνης καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν κάτω κόσμον. Ἀλλὰ διὰ τὸν κόπον του ἐπρεπεν ἀπαρατήτως νὰ λάβῃ τὰ πορθμεῖα, νὰ πληρωθῇ δῆλ. ἀπὸ κάθε νεκρὸν μὲ ἔναν θριόλον (μικρὸν νόμισμα ἕσσον πρὸς τὸ 1/6 τῆς δραχμῆς). Διὰ τοῦτο συνηθίζετο νὰ τίθεται εἰς διάβολος εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ κατὰ τὴν ταφὴν του. Μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ψυχῶν εἰς τὴν δύθην τοῦ κάτω κόσμου εἰσήρχοντο αὖται εἰς τὸν κυρίως "Ἄδην διὰ μιᾶς σιδηρᾶς πύλης, τὴν ὄποιαν ἐψύλασσεν ἔγρυπνος φρουρὸς ὁ Κέρβερος, φριερὸς κύων μὲ τρεῖς κεφαλάς. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν εἴσοδον διηγθύνοντο αἱ ψυχοὶ ἐνώπιον τῶν κριτῶν τοῦ "Άδου. Οὗτοι ἤσαν τρεῖς: ὁ ἐκ Κρήτης Μίνως, ὁ ἐκ Κρήτης ἐπίσης Ραδάμισνος καὶ ὁ ἐξ Αιγαίνης Αἰαχός, δικηρεῖς διαπρέψαντες κατὰ τὴν ζωὴν των ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὴν δικαιοσύνην των καὶ τὰ καλὰ ἔργα των καὶ διὰ τοῦτο τιμηθέντες μετὰ θάνατον μὲ τὸ ἀξιώμα τοῦτο τοῦ κριτοῦ τῶν ψυχῶν.

Αὐταὶ ἤσαν αἱ περὶ τοῦ "Άδου δοξασίαι τῶν ἀρχαίων, αἱ ὄποιαι φανερώνουν τὴν μεγάλην φαντασίαν των, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν θείαν ἀνταπόδοσιν.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ «ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ»

1. Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἐρμοῦ.

1. Χάρων. Ἀπόδος, ὃ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα.
Μένιππος. Βόλ, εἰ τοῦτο σοι, ὃ Χάρων, γέδιον.
Χάρων. Ἀπόδος, φημί, τὰ πορθμεῖα.
Μένιππος. Οὐκ ἀν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.
Χάρων. Ἐστι δέ τις ὀβιόλὸν μὴ ἔχων;
Μένιππος. Εἴ μὲν καὶ ἄλλος τις οὐκ οἶδε· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔγω.
Χάρων. Καὶ μὴν ἀγέω σε, νὴ τὸν Πλούτωνα, ὃ μι-
αρέ, ἐξαν μὴ ἀποδῶς.
Μένιππος. Καγώ τῇ ἐμῇ βραχτηρίᾳ πατάξας δια-
σχίσω σου τὸ κρανίον.
Χάρων. Μάτην οὖν ἔσει πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν;
2. Ἐρμῆς. Νὴ Δία, οὐ δύναμαι τοῦτο ποιεῖν ὑπὲρ τῶν
νεκρῶν.
Χάρων. Οὐκ ἀφήσω σε!

Μένιππος. Ποίει, ως βούλει· πλὴν δ μὴ ἔγω, πῶς
ἀν λάβοις;

Χάρων. Σὺ οὐκ ἐγίγνωσκες, ὡς ὁ βολὸν κομίζειν ὥφειλες;

Μένιππος. Ἐγίγνωσκον μὲν, οὐκ εἶχον δέ. Τί οὖν; Ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθκνεῖν;

Χάρων. Μόνος οὖν μάτην ἔσει πεπλευκώς;

Μένιππος. Οὐ μάτην, ὡς βέλτιστε· καὶ γὰρ ἥντλησα καὶ τῆς κώπης συνεπελαβόμην καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

Χάρων. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα· τὸν ὁβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῦ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. Μένιππος. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὗθις εἰς τὸν βίον.

Χάρων. Χαρίειν λέγεις· ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

Μένιππος. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

Χάρων. Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις.

Μένιππος. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον.

Χάρων. Πόθεν τοῦτον ἥμιν, ὡς Ἐρμῆ, τὸν κύνα ἥγαγες; Οἴα οὗτος ἐλάλει κατὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ἄδων, οἵμως ζόντων ἔκείνων.

Ἐρμῆς. Ἀγγοεῖς, ὡς Χάρων, ὅντινχ ἄνδρα διεπόρθμευσας; Ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδεν αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐστιν δὲ Μένιππος.

Χάρων. Καὶ μήν, ὡς Μένιππε, ἂν σε λάβω ποτέ...

Μένιππος. "Αν με λάβης, ὡς βέλτιστε· ἀλλὰ δις οὐκ ἂν με λάβοις.

2. Πλούτων ἡ κατὰ Μενίππου.

1. Κροῖσος. Οὐ φέρομεν, ὡς Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἡ ἔκεινον ὄλλοσε κατάστησον ἡ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἔτερον τόπον.

Π λ ο ύ τ ω ν. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἔργάζεται ὅμοιεκρος ὁν;

Κ ρ ο ᾱ σ ο ḡ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἀνω, Μίδας μὲν οὐτοσὶ τοῦ χρυσίου, Σαρδηνάπαλλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ Κροῖσος τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελῆ καὶ ἐξονειδίζει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν, ἐνίστε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως λυπηρός ἐστι.

Π λ ο ύ τ ω ν. Τί ταῦτα λέγουσιν, ὃ Μένιππε;

Μένιππος. Ἄληθη, ὃ Πλούτων· μισῶ γάρ αὐτοὺς δειλούς καὶ ἀθλίους ὄντας, οἵς οὐκ ἥρκεσε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες μέμνηνται ἔτι τῶν ἀνω. Χαίρω οὖν ἀνιῶν αὐτούς.

Π λ ο ύ τ ω ν. Ἄλλ' οὐ χρή· λυποῦνται γάρ οὐ μικρῶν στεργθέντες.

Μένιππος. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὃ Πλούτων, ὅμοψήφος ὁν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

Π λ ο ύ τ ω ν. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐ θέλω στασιάζειν ὑμᾶς.

2. Μένιππος. Καὶ μήν, ὃ κάκιστοι, γιγνώσκετε, ὡς οὐ παύσομεν· ἔνθα γάρ ἂν ἐλθητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατάδων καὶ καταγελῶν.

Κ ρ ο ᾱ σ ο ḡ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

Μένιππος. Οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνας ὕβρις ἦν, ἢ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες καὶ τοῦ θανάτου οὐδόλως μημονεύοντες. Νῦν οὖν οἰμώζετε πάντων ἐκείνων στεργθέντες.

Κ ρ ο ᾱ σ ο ḡ. Πολλῶν, ὃ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

Μίδας. "Οσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ!

Σαρδανάπαλλος. "Οσης δὲ ἐγὼ τρυφῆς!

Μένιππος. Εὕγε! Οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑ-

μεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ « γ ν ᾥ θι σ αυ τὸν » πολλάκις λέγων ἐπάρσομαι πρέπει γὰρ τοῦτο ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπάδεσθαι.

3. Διογένους καὶ Μαυσώλου.

1. Διογένης. Ὡ Κάρ, ἐπί τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

Μαύσωλος. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μέν, ὃ Σινωπεῦ, ὅτι ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίσιν καὶ νήσους δέ τινας ἔτι κατέλαβον καὶ ἕχρι Μιλήσου ἐπέβην τῆς Ἰωνίας τὰ πολλὰ καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἥλικον οὐκ ἔχει ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος πεποιημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἀκριβέστατα εἰκονιζομένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ ναὸν εύροι τις ἂν ῥάδίως. Οὐ δοκῶ σοι δικιάως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2. Διογένης. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ λέγεις καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

Μαύσωλος. Νὴ Δίξ, ἐπὶ τούτοις.

Διογένης. Ἄλλ', ὃ κακὸν Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἴσχὺς ἐκείνη ἔτι σοι οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν· τίνος ἔνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἢν τοῦ ἐμοῦ; φραλακρὰ ἀμφότερα καὶ γυμνά. Ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἔκεινοι λίθοι· Ἀλικαρνασσοῦσι μὲν ἵσως χρησιμεύει ἐπιδεικνύεσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι· σὺ δέ, βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅτι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγεις, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀγθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

3. Μαύσωλος. Ἀνωφελῆ οὖν μοι ἔκεινα πάντα; καὶ ισότιμος ἔσται Μαυσώλῳ καὶ Διογένης;

Διογένης. Οὐκ ισότιμος, ὃ γενναιότατε· Μαύσωλος

μὲν γάρ οἰμώζει μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν φέτο, Διογένης δὲ καταγελᾷ αὐτοῦ. Καὶ τάφον δὲ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ λέγει ἔχειν ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γάρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρῶν βίον βεβιωκώς ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβιωτέρῳ γωρίῳ κατεσκευασμένον.

4. Πλούτωνος καὶ Ἐρμοῦ.

1. Πλούτων. Τὸν γέροντα γιγνώσκεις, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὔφρατην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσίν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες πολλοί;

'Ἐρμῆς. Ναί, τὸν Σικυδίνιον λέγεις. Τί οὖν;

Πλούτων. Ἐκεῖνον μέν, ὃ Ἐρμῆ, ζῆν ἔσον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἢ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ ἄγε ἐνταῦθα ἐφεξῆς ἀπαντας.

'Ἐρμῆς. Ἀτοπον τὸ τοιοῦτον.

Πλούτων. Οὐκ ἀτοπον, ἀλλὰ δικαιότατον· οὗτοι γάρ εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἵνα τὰ χρήματα λάβωσιν οὐδὲν προσήκοντες· ὃ δὲ πάντων ἔστι μιαρώτατον, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἐν τῷ φανερῷ καὶ νοσοῦντος ταχὺν τὸν θάνατον βούλονται, θύσειν δ' ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἐὰν ἥστηῃ, καὶ ὅλως ποικίλη ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὃ μὲν ἔστω ἐπὶ πολὺ ἀθάνατος, οἱ δὲ πρὸ αὐτοῦ ἐνταῦθα ἐλθέτωσιν, μάτην τὸν πλοῦτον ἀναμείναντες.

2. Ἐρμῆς. Γελοῖαι πείσονται, πανοῦργοι δύντες· πολλὰ κάκεῖνος διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίδας αὐτοῖς παρέχει καὶ ἀεὶ ἐτοιμοθάνατος ὅν, ὅμως ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων.

Οἱ δὲ ἥδη τὸν κλῆρον ἀλλήλοις διηρημένοι βόσκονται ζωὴν μακαρίαν ἐλπίζοντες.

Π λ ο ύ τ ω ν. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὥσπερ δὲ Ἰόλεως ἀνηβησάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων ἐλθέτωσαν ἥδη κακοὶ κακῶς ἀποθινόντες.

Ἐ Ρ μ ἥ ζ. Ἀμέλησον, ὃ Πλούτων· ἄξω γάρ σοι ἥδη αὐτοὺς καθ' ἔνα ἑξῆς· ἐπτὰ δέ, οἷμαι, εἰσί.

Π λ ο ύ τ ω ν. Ἀγαγε αὐτούς· ὁ δὲ παραπέμψει ἔκαστον ἀντὶ γέροντος αὗθις νέος γενόμενος.

5. Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.

1. Ζηνόφαντος. Σύ δέ, ὃ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; Ἐγὼ μὲν γάρ ὅτι παράσιτος ὁν Δεινίου πλέον τοῦ ἵκανοῦ ἐμφαγῶν ἀπεπνίγην, γιγνώσκεις· παρῆσθα γάρ ἀποθηῆσκοντί μοι.

Καλλιδημίδης. Παρῆν, ὃ Ζηνόφαντε· τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· γιγνώσκεις γάρ καὶ σὺ Πτωόδωρον τὸν γέροντα;

Ζηνόφαντος. Τὸν ἀτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σὺ τοσοῦτον ἐθεράπευες;

Καλλιδημίδης. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, δις ὑπισχγεῖτο τὴν οὐσίαν ἀποθανῶν ἀφήσειν ἐμοί· Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπέθησκε καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς μήκιστον ἀπετείνετο καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὄδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἔζησεν· λαβὼν γάρ φάρμακον ἔπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὸν ὁ Πτωόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· ἐὰν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ὑπισχγούμην ἀφήσειν αὐτόν.

Ζηνόφαντος. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ παράδοξα λέγεις.

2. Καλλιδημίδης. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἥλθομεν, δύο δὲ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτωοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτωοδώρῳ δὲ τὴν ἄνευ φαρμάκου κύλικα ἔδωκεν· εἴτα δὲ μὲν ἐπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην νεκρὸς ἀντ' ἐκείνου. Τί γελᾶς, ὦ Ζηνόφαντε;

Ζηνόφαντος. Ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, ἔπαθες. Οἱ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

Καλλιδημίδης. Πρῶτον μὲν ἐταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἴτα ἐνοήσας τὸ γεγενημένον ἐγέλα καὶ αὐτός, οἴλα μὲν ὁ οἰνοχόος εἰργασταί.

Ζηνόφαντος. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον δόδον ἐχρῆν τραπέσθαι· ἡ γὰρ λεωφόρος ἀσφαλεστέρα, εἰ καὶ δλίγῳ βραδυτέρᾳ ἐστίν.

6. Κράτητος καὶ Διογένους.

1. Κράτητος. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίγνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς δόλκαδας ἔχοντα, οὐ ἀνεψιδεῖς ἦν Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτός;

Διογένης. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτητος, περὶ τούτου ἐρωτᾶς;

Κράτητος. "Ακουσον, ὦ Διόγενες. Οὗτοι ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἔνεκα ἐκάτερος, ἡλικιῶται ὅντες, καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην δρίζων τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. Ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο, οἱ δὲ ἐθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ....

2. Διογένης. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτητος; Ακοῦσαι γὰρ ἔξιον.

Κράτητος. Αμφότεροι ἀπέθανον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· οἱ δὲ

αλῆροι εἰς ἄλλους περιῆλθον οὐδεπώποτε προμαντευομένους οὕτω γενήσεσθαι ταῦτα. Δικτύλεοντες γάρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν κατὰ μέσον τὸν πόρον, τρικυμίας γενομένης, ἀνετράπησαν.

3. Διογένης. Εὗ ἐποίησαν. 'Ημεῖς δὲ ὑπότε ἐν τῷ βίῳ ἡμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐν νῷ εἴχομεν περὶ ἀλλήλων' οὕτε γάρ ποτε ηὔξαμην 'Αντισθένην ἀποθανεῖν, ἵνα τὴν βακτηρίαν αὐτοῦ κληρονομήσω (εἴχε δὲ πάνυ κραταιὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος), οὔτε, οἷμαι, σύ, ὁ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὸν πίθον καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

Κράτης. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὁ Διόγενες· ἂν γάρ ἐγρῆν, σύ τε 'Αντισθένους ἐκληρονόμησας καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα καὶ αὐτῆς τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

Διογένης. Τίνα ταῦτα φήσ;

Κράτης. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

Διογένης. Νὴ Δίκ, ἀληθῶς τοῦτον ἐκληρονόμησα τὸν πλοῦτον παρ' 'Αντισθένους καὶ σοὶ ἔτι πλείω κατέλιπον.

4. Κράτης. 'Αλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, εἰς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

Διογένης. Εἰκότως οὐ γάρ ἐβούλοντο τὰ τοιαῦτα δέχεσθαι παρ' ἡμῶν· τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι καὶ ὅνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

Κράτης. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν καὶ ἐνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἔχουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἀχρι τοῦ πορθμέως.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

A'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

1. σκώπτω = ἐμπαίζω, περιγέλω.— τίκτω = γεννῶ.
2. δῶμα = οἰκία.— λοιδορῶ = ὑβρίζω, κακολογῶ.
3. νέμομαι = βόσκω.— αἰμύλος = κολλητικός, δόλιος.— ἀδεῶς = χωρὶς φόβου.
4. μεθύω ἔλασιψ = εῖμαι γεμάτος λάθι.— ἄπτω = ἀνάπτω.— φαίνω = φωτίζω, φέγγω.
5. ώς = ὅτι.— πλείους (συγχρ. τοῦ πολὺς) = περισσοτέρας.— τέξεται· μέλ. τοῦ ḥ. τίκτω = γεννῶ.— κριθίζω = τρέφω διὰ κριθῆς.
6. ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλεν = ὅτε ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ.— πυνθάνομαι τινος = ζητῶ νὰ μάθω ἀπὸ κάποιον, ἐρωτῶ τινα.— ἔγνων· ἀρ. τοῦ γιγνώσκω = ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι· (μέλλων γνώσομαι).
7. ἀνακαλοῦμαι = ἐπαναφέρω.— ὑπολείπομαι = μένω ὀπίσω.— εὔστοχῶ (-έω) = ἐπιτυγχάνω.
8. λιμώττουσσα, τοῦ ḥ. λιμώττω = πεινῶ πολὺ.— ἐθεάσατο, τοῦ ḥ. θεάμαι - ὄμαι = παρατηρῶ.— ἀναδενδράς = κληματαρία (ζημπελος ἀναρριχωμένη εἰς δένδρο).— διβότρυς = τὸ σταφύλι.— δύμφαξ (γεν. δύμφακος) = ἄγονο σταφύλι, ἄγονοίδια.
9. δρυοτόμος = ξυλοκόπος.— κοιτάζω = ἔχω τὴν κοίτην μου, κοιτῶμαι.
10. πήρα = δερμάτινος σάκκος, σακκούλι.— γέμω τινὸς = εῖμαι γεμάτος ἀπὸ κάτι.— ἀλλότριος = ξένος.— πάνυ = λίαν, πάρα πολὺ.
11. παμμεγέθης = πάρα πολὺ μεγάλος.— ἐπιβουλεύω τινὶ = σχεδιάζω κακὸν ἐναντίον τινός.— ἔγνω περιγενέσθαι αὐτοῦ δόλῳ = ἀπεφάσισε νὰ καταβάλῃ αὐτὸν μὲ δόλον.— καὶ δὴ = καὶ λοιπόν.— συνεστιαθῶμεν· συνειστιάθην, ἀρ. τοῦ συνεστιῶμαι = εὐωχοῦμαι, διασκεδάζω.— θεασάμενος ἀρ. τοῦ θεῶ-

- μαι** = παρατηρῶ, βλέπω.— **διβελίσκος** = σούβλα.— **ἀπαλλάτ-**
τομαι = ἀπαμακρύνομαι, φεύγω.— **δεινὸν** = κακόν.
12. **ἄγρα** = κυνήγιον.— **Θηρίον** = ζῷον.— **ἄγρεύομαι** = συλλαμβά-
 νομαι κατὰ τὸ κυνήγιον.— **διανεῖμαι** ἀόρ. τοῦ διανέμω = μοι-
 ράζω.— **έλεσθαι· εἰλόμην**, ἀόρ. τοῦ αἱροῦμαι = ἐχλέγω. **ἔρο-**
μένου· ἡρόμην, ἀόρ. τοῦ ἔρωτᾶ.
13. **σαγήνη** = δίκτυον (πρὸς ἀλιείαν).— **βάλλω** = ρίπτω.— **πειρά-**
ομαι· ὄμαι = προσπαθῶ, δοκιμάζω.— **ἔγωγε** = ἐγὼ βέβαια.
14. **κομπαστῆς** = καυχησιολόγος, (ἐκεῖνος, ὁ ὅποῖς καυχᾶται χωρὶς
 νὰ ἔχῃ πραγματικὴν ἀξίαν).— **δνειδίζομαι** = κατηγοροῦμαι,
 χλευάζομαι.— **ἀποδημήσας**, τοῦ ῥ. **ἀποδημέω· ὦ** = ξενιτεύο-
 μαι.— **κομπάζω** = καυχῶμαι παρ' ἀξίαν (παινιέμαι).— **ἔδρα-**
σα, τοῦ ῥ. **δράω· ὦ** = πράττω, κατορθώνω.— **οὐκ ἀνάγκη,**
ἔνν. ἔστι.
15. **δδεύω** = πορεύομαι, βαδίζω.— **ἄρον· ἥρα**, ἀόρ. τοῦ αἴρω = ση-
 κώνω, παίρνω.— **οἴμοι** = ἀλίμονον εἰς ἐμέ.
16. **καὶ φυγὴ ἣν ἀνθρώπων** = καὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν οἱ ἀνθρω-
 ποι.— **περιηρέθη· περιηρέθην**, ἀόρ. τοῦ περιαιροῦμαι (-έομαι)
 = ἀφαιροῦμαι, πίπτω.— **παίω** = κτυπῶ.
17. **κριθίζω** = τρέφω διὰ κριθῆς.— **συνεργάτης** = συνεργάτης, βοη-
 θός. **δεσπότης**, βλ. 3.— **χαλινώσας**, τοῦ ῥ. **χαλινόω· ὦ** =
 χαλινώνω, περνῶ τὸν χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον.— **μηδὲν ἰσχύων** =
 χωρὶς νὰ ἔχῃ κακμίαν δύναμιν, χωρὶς νὰ ἡμπορῇ νὰ κάμη τί-
 ποτε.
18. **ἀεὶ** = πάντοτε, διαρκῶς.— **πειράομαι· ὄμαι** = προσπαθῶ.—
δμονοῶ = ἔχω δμόνοιαν (μὲ κάποιον).— **παρήνεσεν** τοῦ ῥ.
παραινέω· ὦ = συμβούλεύω.— **κομίζω** = φέρω.— **ἀθρόαι** =
 συνηγωμέναι, ὅλαι μαζί.— **κελεύω** = διατάσσω.— **ράδιως** = εὐ-
 κόλως.— **τῷ ἔργῳ**, δοτ. ὅργανικῇ = διὰ τοῦ ἔργου, ἐμπράκτως.—
Χάχειρωτος = ἀκατανίκητος.— **εὐάλωτος** = εὔκολονίκητος.
19. **νέμω** = βόσκω.— **ἐπικαλέομαι· οῦμαι** = καλῶ εἰς βοήθειαν.—
βοηθέω· ὦ = τρέχω εἰς βοήθειαν.— **βοάω· ὦ** = φωνάζω δυ-
 νατά.— **προσδραμεῖν**, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **προστρέχω**.— **ἄδεια**

- = ἀφοβία, ἀσφάλεια, εὐκαιρία.— διέφθειρεν, ἀόρ. τοῦ ῥ. διαφθείρω = καταστρέψω.
20. μέλλων καταλύειν τὸν βίον = ὁ ὅποῖς ἦτο ἔτοιμοθάνατος.— κατορωρύχθαι· κατορώρυγμαι, παρακ. τοῦ κατορύττομαι = θέπτομαι εἰς τὴν γῆν.— κατασκάπτω = σκάπτω βαθέως.
21. κεραμεὺς = ὁ ἐργαζόμενος τὸν πηλόν, κανατᾶς, κεραμιδᾶς.— χειμῶν = κακοκαιρία.— διμβρος = ἡ (ραγδία) βροχή.— ἀρδεύω = ποτίζω.— αιθρία = καλὸς καιρός.— εὐδία (συνώνυμος τῆς λ. αιθρία) = καλὸς καιρός.— ποτέρᾳ = μὲ ποίαν ἐκ τῶν δύο (πότερος, -α, -ον).— συνεύχομαι = εὔχομαι μαζὶ μὲ ἄλλον.
22. πάντων τῶν ιατρῶν λεγόντων = ἐνῷ ὅλοι οἱ ιατροὶ ἔλεγον.— ἐγερθείς, τοῦ ῥ. ἐγείρομαι = σηκώνομαι.— βαίνω = βαδίζω.— ὕδωρ τῆς Λήθης· οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι εἰς τὸν "Ἄδην ὑπῆρχε ποταμὸς ὀνομαζόμενος Λήθη καὶ ὅτι οἱ νεκροὶ πίνοντες ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἐλησμάνουν ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα τὰ ὅποια ἐγνώρισαν εἰς τὴν ζωήν.— δ Θάνατος, προσωποποίησις τοῦ θανάτου = ὁ Χάρος.— δ Άδης = ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου. ἔάω - ω = ἀφήνω, ἐπιτρέπω.— τελευτάω - ω = ἀποθηγήσκω.— καταγράφομαι = γράφω εἰς κατάλογον, σημειώνω.— δυσωπέω - ω = ἐπιμόνως παρακαλῶ.— διεβλήθης, παθ. ἀόρ. τοῦ ῥ. διαβάλλω = συκοφαντῶ.
23. δ ἀλεκτρυῶν = ὁ ἀλέκτωρ, κόκκορας.— διεύω = πορεύομαι, περιπατῶ.— καθεύδω = κοιμοῦμαι.— κατὰ τὸ εἰωθός = κατὰ τὴν συνήθειαν.— νύκτωρ = ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν νύκτα.— ἔδραμε, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. τρέχω.
24. ξυλεύομαι = κόπτω ξύλο.— ἀπορῶ = εύρισκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ κάμω.— τοίνυν = λοιπόν.— ἀνήνεγκε· ἀνήνεγκον, ἀόρ. β' τοῦ ἀναφέρω = φέρω ἐπάνω.— τὸν ἀπολωλότα = τὸν χαμένον (παρακ. τοῦ ἀπόλλυμμαι).— παραγενόμενος· παρεγενόμην, ἀόρ. τοῦ παραγίγνομαι = ἔρχομαι.— ἔταιρος = σύντροφος, συνάδελφος.— ἀξίνη = πέλεχος.— βάλλω = βίπτω,— ἀναίδεια = ἔλειψις αἰδοῦς, θρασύτης.— κατέσχεν· κατέσχον, ἀόρ. β' τοῦ κατέχω = κρατῶ.

8'. ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΝΙΑ

1. δυναστεύω = ἔξουσιάζω, βρασιλεύω.— τεκνό - ω = γεννῶ.— 'Εκατόγχειρες· μυθικὰ ὄντα μὲ μεγάλην δύναμιν, τὰ δόποια οἱ ἀρχαῖοι ἐφαντάζοντο ἔχοντα πολλὰς γείρας.— προσαγορεύω = ὀνομάζω.— μέγεθος = ἀνάστημα.— ἀνυπέρβλητος = ἀπροσπέραστος, ἀκατανίκητος.— διὸ = διὰ τοῦτο.— ἐρεβώδης = σκοτεινός.— ἐν "Ἄδου (= ἐν τόπῳ "Άδου") = εἰς τὸν "Άδην.— ἐπιθέσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἐπιτίθεμαι.— ἀνήγχον, ἀόρ. β' τοῦ ρ. ἀνάγω = φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω.
2. ἀφαιρεθήσεσθαι τὴν ἀρχὴν = ὅτι θὰ τοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ βρασιλεία, ὅτι θὰ χάσῃ τὴν ἔξουσίαν.— παραγίγνομαι = μεταβάνω, ἔργομαι.— ἐγκυμονέω - ω = ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν.— ἄντρον = σπῆλαιον.— Δίκητη· ὀροσειρὰ τῆς Ἀνατολ. Κρήτης (σήμερον λέγεται καὶ Λασθιώτικα βουνά).— τρέφεσθαι = διὰ νὰ ἀνατρέφωνται.— Κούρητες· ησαν ἀρχαῖοι θεότητες λατρευόμενοι ἐν Κρήτῃ.— νύμφαι· αὗται ησαν θεότητες προστατεύουσαι τὰς πηγάς, τὰ δάση, τὰ σπήλαια καὶ τοὺς λεμφῶνας.— 'Αμάλθεια ἡ αὕτη ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ὄποιας ἐτράφη ὁ Ζεύς· κατ' ἄλλην παράδοσιν ἡ 'Αμάλθεια ήτο νύμφη θρέψυσα τὸν Δία διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος προσφερομένων ἐντὸς κοίλου κέρατος αἰγάδος (τοῦτο δὲ ἐλέγετο «κέρας τῆς 'Αμαλθείας» καὶ ἐθεωρεῖτο σύμβολον ἀφθονίας).— τὸ δόρυ (γεν. τοῦ δόρατος) = κοντάρι· (τὸ δόρυ ήτο ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἐπιθετικῶν ὅπλων).— ἀσπίς· τοῦτο ήτο τὸ κυριώτερον ἀμυντικὸν ὅπλον, προφυλάσσον τὸ σῶμα τοῦ ὄπλου, κυκλοστερὲς συνήθως ἐκ δέρματος βούς, ἐπικεκαλυμμένον διὰ μεταλλίνων πλακῶν.— ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα = μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ήτο δῆθιεν τὸ νεογέννητον.
3. ἐπειδὴ (γρον.) = ὅτε.— ἐγένετο τέλειος = ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν.— ἔξεμέω - ω = ξερνῶ.— ἐνιαυτός = ἔτος.—

Κάμπη· ήτο μυθικὸν τέρας τοῦ "Ἄδου.— **τρίαινα**· ήτο τὸ σύνηθες ὄπλον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ σύμβολον τῆς ἐξουσίας του ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἀπετελεῖτο δὲ ἀπὸ ἓν μακρὸν κοντάρι μὲ τρία δόντια (σημερ. τρικράνι).— **κρατέω - ω** = νικῶ.— **καθείρξαντες**, μετ. ἀρ. τοῦ β. **καθείργυνμι** = φυλακίζω.— **διακληρόμοιαι - οῦμαι** = βάλλω κλήρον.— **λαγχάνω** = λαμβάνω διὰ κλήρου, ἐπιτυγχάνω.— **δυναστεία** = ἐξουσία, βασιλεία.

B') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. **'Ιαπετός**· εἰς ἐκ τῶν Τιτάνων.— γῆ = γῆμα.— **λάθρα Διός** = κρυψά ἀπὸ τὸν Δία· τὸ πῦρ μὲ τὰς τεχνικὰς γνώσεις καὶ τὴν πυροτεχνίαν ἐκλάπη ἀπὸ τὸ ἐν 'Ολύμπῳ ἐργαστήριον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ 'Ηφαίστου, ὅπου ἐφυλάσσετο.— **νάρθηξ**· ὑψηλὸν καλαμοειδὲς φυτὸν (μαγκούτα); τὸ κοῦλον στέλεχός του εἶναι πλῆρες ἐντεριώνης, ἡ ὥποια διατηρεῖ τὸ πῦρ, ὅπως ἡ ἴσκα.— **ἡσθετο**· ἡσθόμην, ἀρ. β' τοῦ αἰσθάνομαι = ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι.— **"Ηφαιστος**· υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς "Ηρας, θεὸς τῆς γχλκευτικῆς καὶ τοῦ πυρός.— **Καύκασος**· ὅρος τῆς 'Ασίας κείμενον μεταξὺ τοῦ Εὔξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης.— **ἐδέδετο**· ὑπερσυντ. τοῦ δοῦμαι (-έομαι) = δένομαι.— **ἐφίπταμαι** = πετῶ κατ' ἐπάνω.— **λοβοί τοῦ ἥπατος** = τὰ ἄκρα τοῦ ἥπατος, τὸ συκώτι.— **πυρός... ταύτην** = αὐτὴν τὴν τιμωρίαν ὑφίστατο διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ πυρός.— **Φθία**· χώρα εἰς τὰ ΝΑ. τῆς Θεσσαλίας, πατρὶς τοῦ 'Αχιλλέως καὶ κοιτίς τῶν 'Αχαιῶν.— **'Επιμηθεύς**· ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως.
2. **ὑποθεμένου**· ὑπεθέμην, ἀρ. τοῦ **ὑποτίθεμαι** = συμβουλεύω.— **λάρναξ** = κιβωτός.— **τεκτηνάμενος**· ἀρ. τοῦ **τεκταίνομαι** = κατασκευάζω.— **τὰ ἐπιτήδεια** = τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τρόφιμα.— **ἐνθέμενος**· ἐνθέμην, ἀρ. τοῦ **ἐντίθεμαι** = θέτω ἐντός.— **ὑετός** = βροχή.— **χέας**, ἀρ. τοῦ **χέω** = χύνω, ρίπτω.— **κατακλύζω** = σκεπάζω τελείως μὲ ὑδωρ.— **προσίσχω** (ἄλλος τύπος τοῦ **προσέχω**) = προσεγγίζω εἰς τινα τόπον, σταματῶ.— **διμβρος** = ὑετός.— **παῦλαν λαμβάνω** = παύω.— **ἐκβάς**· **ἔξεβην**, ἀρ. β' τοῦ **ἐκβαίνω** = ἐξέρχομαι.— **φύξιος**· ἐπίθετον τοῦ Διός, ὡς προστάτου τῶν φευγόντων.— **αιροῦμαι (-έομαι)** = ἐκ-

- λέγω, προτιμῶ.— αἱρω λίθους = σηκώνω, λαμβάνω λίθους ἐκ τοῦ ἐδάφους.
3. **Κραναός**· ἡρως τῆς Ἀττικῆς.— ἀφ' ἔσυτοῦ = ἡπὸς τὸ ὄνομά του.— τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου· ἐννοεῖ τὴν σημερινὴν Δωρίδα.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

- τίκτω = γεννῶ.— αὔθις = πάλιν.— ἐπιβουλεύω = σχεδιάζω κρυφὰ κάτι κακὸν (ἐναντίον κάποιου).— πυρὸς = σῦτος.— φρύγω = ξηράνινω (εἰς τὸ πῦρ).— ἀνεδίδου, παρατ. τοῦ ῥ. ἀναδίδωμι = ἀναδίδω, φυτρώνω.— πυνθάνομαι = ἐρωτῶ νὰ μάθω· ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφερίας = ἡρώτα τὸν θεὸν πᾶς θ' ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν του ἀπὸ τὴν ἀφορίαν, δηλ. ἀπὸ τὴν ἀκαρπίαν τῆς γῆς.— ώς εἴη κεχρησμένον = ὅτι δῆθεν εἰχε δοθῆ χρησμός· τὸ ῥ. χρῶ (ἐπὶ μαντείων) = δίδω χρησμόν, χρησμοδοτῶ.— παρέστησεν = ἔστησε πλησίον, ἐτοποθέτησε (τοῦ ῥ. παρίστημι).— ώς δὲ ἐγένοντο = ὅτε δὲ ἐγένονται.— Σίγειον, ἀκρωτήριον τῆς Τρῳάδος εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ Ἐλλησπόντου.— Χερρόνησος, ἡ Θρακικὴ Χερρόνησος, ἡ μεταξὺ τοῦ Θρακικοῦ πελάγους καὶ τοῦ Ἐλλησπόντου.— Ὀλισθεν, ἀντ. β' τοῦ ῥ. ὀλισθαίνω = γλιστρῶ.— εἰς Κόλχους = εἰς τὴν χώραν τῶν Κόλχων, εἰς τὴν Κολχίδα (κειμένην κατὰ τὰ Α. παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου).— τὸ δέρας (γεν. τοῦ δέρατος) = τὸ δέρμα.— ἄλσος = ιερὸν δάσος (ἀφιερωμένον εἰς θεόν).— καθηλόω - ω = καρφώνω.
- Ίωλκός, ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας πλησίον τοῦ Ηαγαστηικοῦ κόλπου.— θεσπίζω = χρησμοδοτῶ, προφητεύω.— φυλάττομαι τινα = προφυλάττομαι ἀπὸ κάποιον.— μονοσάνδαλος = ὁ φαρῶν ἐν μόνον σάνδαλον. (πέδιλον).— ἀγνοέω - ω = δὲν ἐννοῶ.— ἔγνω, ἀντ. β' τοῦ ῥ. γιγνώσκω = ἐννοῶ.— ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ = πλησίον τῆς θαλάσσης.— ἐπὶ ταύτῃ = διὰ ταύτην (τὴν θυσίαν).— μεταπέμπομαι = προσκαλῶ.— διατρίβω = διαμένω, ζῶ.— πόθῳ γεωργίας = ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν γεωργίαν.— "Αναυρος, ποταμὸς τοῦ Ηηλίου ἐκβάλλων εἰς τὸν Ηαγαστηικὸν κόλπον (σήμερον «Ξεριάς »).— ἀπολέσας· μετ. ἀφ. τοῦ ῥ. ἀπόλλυμι = χάνω.— βεῖθρον = βεῦμα.— τι ἀν ἔποιεις = τι θὰ ἔκαμνες.— προσέταττον ἀν = θὰ διέτασ-

σον.— ἐπὶ τὸ δέρας ἔλθειν = νὰ ὑπάγῃ διὰ τὸ δέρας (νὰ μεταβῇ καὶ νὰ φέρῃ τὸ δέρας).— δράκων = μέγας ὄφις.

3. παρακαλέω - ῥ = προσκαλῶ.— πεντηκόντορος ναῦς = πλοῖον μὲ πεντήκοντα κωπηλάτας (25 ἀπὸ κάθε πλευράν).— οἵδε = οἱ ἔξης.
4. ναυαρχοῦντος Ἰάσονος = μὲ ναύαρχον τὸν Ἰάσονα.— ἀνάγομαι = ἀποπλέω.— Δολίονες, λαὸς κατοικῶν παρὰ τὴν Κύζικον τῆς Μ. Ἀσίας.— φιλοφρόνως = φιλιῶν.— νυκτὸς = κατὰ τὴν νύκτα.— ἀντίπνοια = ἐναντίος ὅνεμος περιπίπτω ἀντιπνοίαις = συναντῶ ἐναντίους ἀνέμους.— Πελασγοί, προϊστορικὸς λαὸς κατοικῶν εἰς Θεσσαλίαν, "Ηπειρον, Ἀρκαδίαν καὶ εἰς ἄλλας ἐλληνικὰς χώρας.— κτείνω = φονεύω.— μεθ' ὕν = μεταξὺ τῶν ὄποιων.— μεθ' ἡμέραν = ὅταν ἔξημέρωσε.— ἀποδύρομαι = θρηγῶ.— ἐκείραντο τὰς κόμας = ἔκοψαν τὰ μαλλιά των (εἰς ἔνδειξιν μεγάλου πένθους), τὸ δ. κείρω = κόπτω τὴν κόμην, κουρεύω.— ὑδρεύομαι = λαμβάνω ὕδωρ.— νύμφαι, βλ. Β', Α', 2.— σπάομαι - ὄμαι τὸ ξέφρος = σύρω τὸ ξέφρος ἐκ τῆς θήκης, ξιφουλκῶ.— δηλόω - ῥ = φανερώνω, ἀνακοινώνω.— ὑποστρέψω = ἐπιστρέφω.
5. Βέβρυκες, λαὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ.— νύμφη, βλ. Β', Α', 2.— πυκτεύω = πυγμαχῶ.— παραγίγνομαι = ἔρχομαι.— προκαλέομαι - οῦμαι = προσκαλῶ.— εἰς πυγμὴν = εἰς πυγμαχίαν.— πλήξας, μετ. ἀρ. τοῦ δ. πλήττω = κτυπῶ.— καταντάω - ῥ = φθάνω.— Σαλμυδησσός ἐλέγετο ὅλη ἡ Θρακικὴ παραλία ἐπὶ τοῦ Εὔξείνου Πόντου.
6. ὅφεις = ὀφθαλμοί.— πηρόω - ῥ = σκατεύω, ἀκρωτηριάζω κάπιοιν, τὸν κάρμνῳ ἀνάπηρον τὰς ὅφεις πεπτηρωμένος = τυφλός.— Ἀρπυιαί, μυθολογικὰ ἀρπακτικὰ τέρατα, τὰ ὄποια παριστάνοντο ὡς παρθένοι πτερωταὶ καὶ δύσμορφοι μὲ γαμψούς δυνυχας.— ἐπειδὴ (χρον.) = ὅτε.— καθίπταμαι = πετῶ πρὸς τὰ κάτω, δρυῶ.— ἀνάπλεα = γεμᾶτα (τῆς ἀτ . β' κλίσ. ὁ καὶ ἡ ἀνάπλεως, τὸ ἀνάπλεων).— δσμὴ = δυσοσμία.— ἔδεσμα = φαγητόν.— Ζήτης καὶ Κάλαϊς, οἱ ὄποιοι ἦσαν μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν (βλ. Β', Γ', 3 κειμ.). οὗτοι ἦσαν πτερωτοὶ ὡς υἱοὶ τοῦ

Βορέου, θεοῦ τῶν ἐκ Βορρᾶ ἀνέμων.— **Ἐχινάδες**, μικρὰ νησίδια κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου.

7. **Συμπληγάδες πέτραι·** αὗται κατὰ τὴν παραδοσιν ἡσαν· δύο βράχιοι ἔκατερωθεν τοῦ Βοσπόρου, εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ Εὔξείνου Ηόντου.— ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων **βίας** = ἔνεκα τῆς δυνάμεως τῶν ἀνέμων.— **πόρος** = διάβασις, πέρασμα.— **πετεινὸν** = πτηνόν.— **ἀφεῖναι** = ν' ἀφήσουν (ἀπαρ. ἀρ. β' τοῦ ῥ. ἀφίημι).— **ἡ πελειάς** = ἡ περιστερά.— **ἔὰν δὲ ἀπολομένην** = ἔὰν δὲ (ἰδωσιν) ὅτι κατεστράφη, δηλ. ὅτι ἐγκλεισθεῖσα ὑπὸ τῶν βράχων ἐφονεύθη (μετ. ἀρ. β' τοῦ ῥ. **ἀπόλλυματι** = γάνομαι, καταστρέφομαι).— **ἀφιάσιν** = ἀφήνουν (τοῦ ῥ. ἀφίημι).— **σύμπτωσις** = σύγκρουσις.— **ἀποθερίζω** = ἀποκόπτω.— **τὰς πέτρας ἀναχωρούσας** = ὅτι οἱ βράχοι ἀπεχωρίζοντο (ἀπεμακρύνοντο ἀλλήλων).— **εἰρεσία** = κωπηλασία.— **εὔτονος** = δυνατός.— **ἔστησαν** = ἐστάθησαν, ἐμειναν ἀκίνητοι.— **περαιώματι - οῦματι** = διαπλέω, περνῶ· νεώς **περαιωθείσης** = ἔὰν περάσῃ πλοῦσιν.— **στῆναι** = νὰ σταθοῦν.
8. **παραπλέω** = πλέω πλησίον.— **Θερμώδων**, ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.— **Καύκασος**, μεγάλη δροσειρὴ τῆς Δ. Ασίας, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης.— **Φᾶσις**, ποταμὸς τῆς Κολχικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.— **Κολχικὴ γῆ** = Κολχίς (βλ. 1),— **προσορμισθείσης** = ἀφοῦ ἡγκυροβόλησε (τοῦ ῥ. προσορμίζομαι).— **διαφέρω** = ὑπερέχω· μεγέθει **διαφέροντες** = ἔαιρετικοι κατὰ τὸ μέγεθος.— **πῶς ἂν δύναιτο** = πῶς θὰ ἡμπορέσῃ.— **φαρμακὶς** = μάγισσα.— **δύμση**, ὑποτ. ἀρό. τοῦ ῥ. **δύμνυμι** = ὄρκίζομαι.— **ἔξειν** = ὅτι θὰ λάβῃ (ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ῥ. **ἔχω**). **ἄξειν**, ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ῥ. **ἄγω** = ὁδηγῶ.— **ῷ** = διὰ τοῦ ὅποιου.— **χρίω** = ἀλείφω.— καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ δρμήσαντας = καὶ μολονότι ὥρμησαν φυσῶντες πολὺ πῦρ.— **καταφλέγω** = καίω, πυρπολῶ.— **συνέπομαι** = ἀκολουθῶ.

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. **Τίρυνς·** ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος πλησίον τοῦ Ναυπλίου.— **δεισας·** **ἔδεισα**, ἀρό. τοῦ **δέδοικα** (ἡ δέδια) = φοβοῦμαι.— **αι-**

- σθόμενος βλ. σημ. Β', Β', 1.— **λάρναξ** = κιβωτός, σκάφη.— προσενεχθείσης· προσηνέχθην, ἀόρ. τοῦ προσφέρομαι = προσφέρομαι.
2. **Νύμφαι**, βλ. σημ. Β', Α', 2.— **παρεγένετο**, βλ. ἀνωτέρω.— **πτηνὸς** = πτερωτός.— **κιβισις** = πήρα, σακκούλα (όμοιάζουσα πρὸς τὸν σάκκον τῶν κυνηγῶν).— **κυνῆ**, περικεφαλαία.— **τούτων τυχών** = αὐτὰ ἀφοῦ ἀπέκτησεν.— **ἐπέθετο** · **ἐπεθέμην**, ἀόρ. τοῦ **ἐπιτίθεμαι** = θέτω ἐπάνω, φορῶ.— **ἔωρᾶτο** · **ἔωρώμην**, παρατ. τοῦ **δρῶμαι** = γίνομαι δρατός.— **ἀδαμάντινθες** = χαλύβδινος, στερεός. **ἄρπη** = δρεπανοειδὲς ζίφος.— **ἥκω** = ἔχω ἔλθει. **ἥκον** = ἔλθον. **περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων** = περιτυλιγμένας μὲ λέπια ὅφεων.— **σῦς** = ἀγριόχοιρος.
3. **ἐπέστη** · **ἐπέστην** · ἀόρ. τοῦ **ἐφίσταμαι** = ἴσταμαι πλησίον.— **κατευθύνω τὴν χεῖρα** = διευθύνω, ὁδηγῶ τὸ χέρι.— **ἀπεστραμμένος** (μετ. παραχ. τοῦ **ἀποστρέφομαι**) = ἔχων ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.— **ἀπέτεμε** · **ἀπέτεμον**, ἀόρ. τοῦ **ἀποτέμνω** = ἀποκόπτω.— **ἀναπτᾶσαι** · **ἀνέπτην**, ἀόρ. τοῦ **ἀναπέτομαι** = πετῶ.— **ἀπολιθῶ (-όω)** = μεταβάλλω εἰς λίθον.— **τὰ βασίλεια** = τὰ ἀνάκτορα.— **ἀπέδωκε** · **ἀπέδωκα**, ἀόρ. β' τοῦ **ἀποδίδωμι** = ἀφιερώνω.— **ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι** = εἰς τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος.
4. **Πελασγιῶτις** · **ἀρχαία χώρα τῆς Θεσσαλίας** περιλαμβάνουσα τὴν πεδιάδα τῆς Λαρίσης μέγρι τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.— **ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ** = πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος πατρός του. **γυμνικὸς ἄγων** = ἄγων εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις.— **πένταθλον** · ἄγων περιλαμβάνων τὰ ἀγωνίσματα: ἄλμα, δρόμον, ἀκόντιον, δίσκον καὶ πάλην.— **παραχρῆμα** = πάραυτα, ἀμέσως.— **τελειοῦμαι (-όματι)** = πραγματοποιοῦμαι.
5. **ἐπανιόντι** · **ἐπανιών**, **οῦσα**, **όν**, μετ. ἐν. τοῦ **ἐπανέρχομαι**.— **εὗρε παρακειμένην βορὰν** = εὗρε νὰ ἔχῃ παρατεθῆ ὡς τροφή.— **κῆτος** = μέγα θαλάσσιον θηρίον.— **Νηρηΐδες** · θαλάσσιαι νύμφαι.— **κρείσσων** = ὥραιοτέρα (κρείσσων, -ων, -ον, συγκριτικὸς τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός).— **ἔχρησεν**, ἀόρ. τοῦ **χρῶ** (χρήω) = δίδω γρησμόν, προφητεύω.— **πέτρα** = βράχος.— **προσέδησε**,

ἀόρ. τοῦ προσδῶ (-έω) = δένω.— ὑπέσχετο, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. ὑπισχνοῦμαι = δίδω ὑπόσχεσιν.— ἐπὶ τούτοις γενομένων ὅρκων = ἔφου πρὸς ἐπικύρωσιν τούτων ἔγιναν ὄρκοι.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. εὔνη = κλίνη.— διαφθαρῆναι· διεφθάρην, ἀόρ. τοῦ διαφθείρομαι = καταστρέφομαι, ἐκλείπω.— ἄγχω = σφίγγω δυνατὰ τὸν λαιμόν, πνίγω.— ἀρματηλατῶ = ὁδηγῷ ἄρμα, πολεμικὸν ὄχημα.— κιθαρῳδῶ = τραγουδῶ μὲ συνοδείαν κιθάρας.— τρέφομαι = ἀνατρέφομαι, μεγαλώνω.— βουφόρβιον (καὶ βουκάλιον) = ἀγέλη βοῶν (βουκολίο).— διήνεγκεν· διήνεγκον, ἀόρ. β' τοῦ διαφέρω = ὑπερέχω.— θεωροῦμαι = παρατηροῦμαι.— ἀστοχῶ = ἀποτυγχάνω (ἀντιθ. εὐστοχῶ).
2. ἀνεῖλε· ἀνεῖλον, ἀόρ. β' τοῦ ἀναιρῶ = φονεύω.— ἡμφιεσατο· ἡμφιεσάμην, ἀόρ. β' τοῦ ἡμφιέννυμαι = ἐνδύομαι, φορῶ.— χάσμα = τὸ ἄνοιγμα, τὸ στόμα (ἴδιας τῶν θηρίων).— ἔχρήσατο κόρυθι = ἔχρησιμοποίησεν ὡς περιεφαλαίαν.— Μινύαι· ἀρχαιότατος λαδὸς τῆς Βοιωτίας, ἔδρα τοῦ ὄποιου θεωρεῖται ὁ Ὁρχομενός.— δασμὸς = φόρος.— τελῶ = πληρώνω, καταβάλλω.— ὅτι = διύτι.— ἀνηρήκει· ὑπερσ. τοῦ ἀναιρῶ, βλ. ἀνωτέρω ἀνεῖλε.— τρέπομαι· τινα = τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν.— ἀριστεῖον = βραχεῖον τοῦ ἀρίστου, ἀμοιβῇ διὰ γενναιότητα.— τοξικὴ (ἐνν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν.— ἔτεμεν· ἀόρ. τοῦ τέμνω = κόπτω.
3. κατὰ ζῆλον "Ηρας = ἔνεκα ζηλοτυπίας τῆς "Ηρας.— μανῆναι· ἔμάνην, ποθ. ἀόρ. τοῦ μαίνομαι = καταλαμβάνομαι ἀπὸ μανίαν, παρυρροῦν. — διὸ = διὸ τοῦτο.— καταδικάσας ἔαυτον φυγὴν = καταδικάσεις τὸν ἔχυτόν του εἰς ἔξορίαν.— παραγενόμενος· τοῦ ῥ. παραγίγνομαι, βλ. Β', Α', 2.— πυνθάνομαι τοῦ θεοῦ = ἐρωτῶ τὸν θεόν.— Πυθία = ἡ ἱέρεια τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν ἡ δόπια ἔδιδε τοὺς χρησμούς.— Τίρυνς, βλ. σημ. « Περσέως », ἀριθ. 1.— Εύρυσθεύς, οὐδὲς τοῦ Σθενέλου καὶ βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος.— λατρεύω = ὑπηρετῶ.— ἀθλος = ἀγώνισμα, ἔργον ἐπίπονον (ἀθλον = βραχεῖον).
4. α') ἄτρωτος = ἐκεῖνος, ὁ ὄποιος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τραυματι-

σθῆ.— **Τυφών**, μυθολογικὸν τέρας ἔχον φύσιν ἀνδρὸς καὶ θηρίου.— ἀφικόμενος· ἀφικόμην, ἀόρ. β' τοῦ ἀφικνοῦμαι = ἔρχομαι, φθάνω.— μαστεύω = ζητῶ.— ἔμαθεν ὅντα = κατενόησεν ὅτι ἦτο.— ἀνατείνομαί τι = ὑψώνω τι.— ἀμφίστομον σπήλαιον = σπήλαιον ἔχον δύο εἰσόδους.— ἀνοικοδομῶ τὴν εἰσοδον = φράττω τὴν εἰσοδον διὰ τούχου.— ἐπεισέρχομαι τινι = εἰσέρχομαι κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ τινα.— περιέθηκα, ἄόρ. β' τοῦ περιτίθημι = θέτω πέριξ.— θέμενος· ἐθέμην, ἄόρ. β' τοῦ τίθεμαι = θέτω.

β') **Λερναιος** = ὁ ζῶν εἰς τὴν Λέρνην, ἔλος εἰς τὴν Ἀργολίδα (σῆμ. Μύλοι).— ἐκτραφεῖσα· ἐξετράφην, ἄόρ. τοῦ ἐκτρέφομαι = τρέφομαι, μεγαλώνω.— πεδίον = πεδιάς.— τὰ βιοσκήματα = θρέμματα, ζῷα, λ.χ. πρόβατα, ἵπποι κλπ.— ἐπιβάσ· ἐπέβην, ἄόρ. β' τοῦ ἐπιβαίνω = ἀναβαίνω.— **Ιόλαιος** = νίνις τοῦ Ἰφικλέους καὶ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ἡφακλέους.— ἐστησε· ἄόρ. τοῦ ἰστημι· τοὺς ἵππους ἐστησε = ἐκράτησε τοὺς ἵππους, ἐτοποθέτησε κάπου τὸ ὄρμα.— φωλεός, ὁ = φωλεά.— βέλη πεπυρωμένα = βέλη πυρακτωμένα, κόκκινα ἀπὸ τὴ φωτιά.— ἀνύτω = κατορθώνω,— καταπρήσας, κατέπρησα, ἄόρ. τοῦ καταπίμπρημι = κατακίνω.— ύλη = δάσος.— δαλδος = τεμάχιον ξύλου φλεγόμενον, δαυλός.— τὰς ἀνατολὰς = τὰς ῥίζας, τὰς βάσεις.— ἀνιέναι, ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἀνέρχομαι = ἀναφύομαι.— περιγενόμενος τῶν ἀνατρυομένων κεφαλῶν = ἔξουδετερώσας τὰς ἀναφυομένας κεφαλάς.— κατώρυξε· ἄόρ. τοῦ κατορύτω = θάπτω εἰς τὴν γῆν.— ἐπέθηκε, ἄόρ. β' τοῦ ἐπιτίθημι = θέτω ἐπάνω.— πέτρα, βλ. B', Γ', 5.— οἰστὸς = βέλος.

γ') **Κερυνῖτις**, ἡ ζῶσα εἰς τὴν Κερύνειαν, ὅρος μεταξὺ Καλαβρύτων καὶ Αἰγαίων (σῆμ. Πτέρη).— ἔμπνους (-ους, -ουν) = ζῶν.— ἐνεγκεῖν· ἡνεγκον, ἄόρ. β' τοῦ φέρω.— Οἰνόη, πολίχη τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὸ ὅρος Ἀρτεμίσιον.— **Αρτέμιδος ιερὰ** = ιερὸν ζῶν τῆς Ἀρτέμιδος.— τρῶσαι· ἐτρωσα, ἄόρ. τοῦ τιτρώσκω = τραυματίζω.— ἔκαμεν· ἄόρ. β' τοῦ κάμνω = κουράζομαι, ἀποκάμνω.— **Λάδων**, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ (σῆμ. Ρουφίάς).

δ') ἀδικῶ = βλάπτω.— Ψωφίς, ἀρχ. πόλις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Τριπόταμα.— λόχη = πυκνὸν δάσος ἐκ θάμνων.— κεκμηκότα· κέκμηκα, παραχ. τοῦ κάμνω, βλ. ἀνωτέρω, ἔθλον γ'.— βρόχος, δ., = παγίς, θηλειά.

ε') βοσκήματα βλ. ἀνωτέρω, ἔθλον β'.— ἔκφορῶ (-έω) = φέρω ἔξω, καθαρίζω,— δύθος, ἥ, = κόπρος.— ἡ δεκάτη = τὸ δέκατον μέρος.— τῆς αὐλῆς τὸν θεμέλιον (ἐνν. λίθον) διεῖλε = διεχώρισε τὰ θεμέλια τῆς μάνδρας, ἤνοιξε ῥῆγμα εἰς τὰ θεμέλια. παροχετεύω = δι' ὁχετοῦ κατευθύνω μέσα.— ἔκρους = ἔκροή, διέξιδος.— ἀπεδίδου· παραχ. τοῦ ἀποδίδωμι = καταβάλλω, δίδω ὅπως ἔχω ὑποχρέωσιν.

τ') δρνις, δ., ἥ = πτηγόν.— πολλῇ συνηρεφής ὕλῃ = σκεπασμένη μὲ πυκνὸν δάσος.— συνέφυγον = κατέφυγον ὄμοι.— ἀμηχανῶ = εύρισκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω.— Ἡφαιστος, βλ. σημ. Ἀνθρωπογ., ἀρ. 1.— παράκειμαι = εύρισκομαι πλησίον.— δοῦπος = κρότος.— δέος, τό, = φόβος.

ζ') ἀγαγεῖν· ἥγαγον, ἀόρ. τοῦ ἀγῶ = ὁδηγῶ, κομίζω.— ἔνιοι, αι, α = μερικοί.— τὸ φανὲν = διπλήποτε ἥθελε φανερωθῆ.— ἀγριῶ (-ώ) = κάμνω ἄγριον.— ἐπὶ τοῦτον = διὰ τοῦτον.— διαγωνισάμενος = παλαίσας, ἀγωνισθείς.— εἰασεν· ἀόρ. τοῦ ἔω (-ώ) = ἀφήνω.— ἀνετος = ἐλεύθερος.— ἀφίκετο· ἀφικόμην, ἀόρ. τοῦ ἀφικούμαι = βλάπτω.

η') μάχιμος = πολεμικός.— ἔκουσίως = μὲ τὴν θέλησίν των.— συνέπομαι = ἀκολουθῶ.— ἀφέντος· ἀφῆκα, ἀόρ. τοῦ ἀφίημι = ἀφήνω ἐλεύθερον.— ἀπώλοντο· ἀπωλόμην, ἀόρ. β' τοῦ ἀπόλυμαι = χάνομαι.

θ') Θερμώδων, βλ. σημ. Ἀργον. ἐκστρ., ἀρ. 8.— δεινὸς τὰ πολεμικὰ = ἵκανὸς διὰ τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὸν πόλεμον.— σύμβολον τοῦ πρωτεύειν = σημεῖον τοῦ ὅτι ἡτο ἡ πρώτη, ἡ βασίλισσα.— Θεμίσκυρα, πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων.— ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον = ὤρμησαν ἐναντίον τοῦ πλοίου.— κρατῶ τινος = καταβάλλω, νικῶ τινα.— ἀφαιροῦμαί τι = ἀφαιρῶ τι.

Όκεανός, εἰς ἐκ τῶν Τιτάνων.— **Γάδειρα**, πόλις τῆς Ἰσπανίας (σήμερ. Κάδις). **φοινικοῦς**, -η, -οῦν = ὁ ἔχων χρῶμα βαθύ ἐρυθρόν, κόκκινος.— **Ἐχιδνα**, χθόνιος δαίμων κατὰ τὸ μὲν ἔν ἥμισυ ἀνθρώπως, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ὄφις.— **Τυφών**, βλ. σημ.. εἰς ἀθλον α'—**Λιβύης ἐπέβη** = εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λιβύην (τὴν Ἀφρικήν).— **παρελθών· παρῆλθον**, ἀρ. β' τοῦ **παρέρχομαι** = διέρχομαι, περνῶ.— **Ταρτησός**, περιοχὴ καὶ πόλις τῆς Ἰσπανίας.— **ὅροι, οἱ**, = τὰ σύνορα.— **ἀντιστοίχους δύο στήλας** = δύο στήλας ἀντιμετώπους.— **αὐλίζομαι** = διανυκτερεύω.— **αἰσθόμενος**, βλ. σημ.. Ἀνθρωπογον., ἀρ. 1.— **καταλαβών...** ἀπάγοντα = προφύλασσες, ἐν φ ἔπαιρνε.

ια') **Εσπερίδες**. ἐνν. νύμφαι. Τὰ χρυσᾶ μῆλα, ἔτινα ἐφύλαττον, ἤσαν δῶρον τῆς γῆς πρὸς τὴν "Ηραν κατὰ τοὺς γάμους τῆς.— **τοὺς δύο**, βλ. ἀθλους β' καὶ ε'.— **Ἄτλας**. υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ περὶ τούτου ἐπιστεύετο ὅτι ἐκράτει εἰς τοὺς ὄμοιους του τὸν οὐρανόν.— **Υπερβόρειοι**. μυθικὸς λαὸς κατοικῶν εἰς τὰς βορείους ἐσχατιὰς τῆς γῆς.— **Νηρεὺς**. θαλάσσιος θεός, πατὴρ τῶν Νηρηίδων.— **ποῦς τυγχάνοιεν** = ποῦς ἦσαν.— **Λιβύην διεξήει** = διήρχετο διὰ μέσου τῆς Λιβύης.— **ἀνήρει**, βλ. σημ.. Ἡρακλ., ἀρ. 2.— **ἀράμενος**. ἡράμην, ἀρ. τοῦ **αἴρομαι** = σηκώνω.— **πόλος** = οὐρανός.— **διαδεξάμενος**, ἀρ. τοῦ **διαδέχομαι** = ἀναλαμβάνω.— **δρεψάμενος**, ἀρ. τοῦ **δρέπομαι** = κόπτω.— **ἔχω** = κρετῶ.— **ἔως ἃν σπεῖραν ποιήσηται** = ἔως ὅτου κατασκευάσῃ «κουλούραν» αὕτη θὰ ἐγρηγόριμειν, ἵνα, τιθεμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὑποβιηθήσῃ εἰς τὴν συγκράτησιν τοῦ βάρους.— **καταθείς· κατέθηκα**, ἀρ. β' τοῦ **κατατίθημι** = ἀφήνω εἰς τὸ ἔδαφος.— **ἀνελόμενος· ἀνειλόμην**, ἀρ. τοῦ **ἀναιροῦμαι** = λαμβάνω.— **ἀπαλλάττομαι** = ἀπομακρύνομαι.

ιβ') **κατὰ τοῦ νώτου** = ἐπὶ τῶν νώτων του, τῆς ῥάχεώς του.— **χωρίς**, ὡν εἶχεν, **ὅπλων κρατοῦντα** = ἐὰν καταβάλῃ (αὐτὸν) χωρὶς νὰ κάμη γρῆσιν τῶν ὅπλων τὰ ὅποια εἶχεν.— **Ἀχέρων**. ποταμὸς τοῦ "Ἄδου.— **συμπεφραγμένος τῷ θώρακι** = προστατευόμενος ἀπὸ τὸν θώρακα.— **περιβάλλω τὰς χεῖρας τῇ κεφαλῇ** = περισφίγγω τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν μου.— **καρτερῶ** = ἐπιμένω.— **εἰς "Ἄδου** ἐνν. οἰκον = εἰς τὸν "Ἄδην.

5. **Οίχαλία**· ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Ηγεινοῦ.— μνηστεύομαι = ζητῶ εἰς γάμον.— διὰ φθόνον = ἔνεκα ἀρνήσων.— εἰκασμένος = μεταμορφωμένος, ὅμοιος, (παρακ. τοῦ εἰκάζομαι).— δούς· ἔδωκα, ἀρ. β' τοῦ δίδωμι.— Ἀμάλθεια, βλ. σημ. θεογ., ἀριθ. 2.— βρωτὸν = φαγητόν.
6. **Τραχίς**· ἀρχαία πόλις μεταξὺ τῆς Οίτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου.— αἱρῶ = κυριεύω.— Κήναιον· τὸ ΒΔ. ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας (σημ. Λιθόδακ).— ιερουργῶ = θυσιάζω.— ίὸς = δηλητήριον.— ἐνδύς· ἐνέδυν, ἀρ. τοῦ ἐνδύομαι.— ώς = εὐθὺς ὡς. σήπω τι = κάμνω κάτι νὰ σπισῃ.— ἀπέσπα = προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ.— προσπεφυκότα· προσπέφυκα, παρακ. τοῦ προσφύομαι = προσκολλῶμαι.— ὑφάπτω = θέτω ὑποκάτω πῦρ.— παριών, -οῦσα, -όν, ἐνεστ. τοῦ παρέρχομαι = διέρχομαι.— νέφιος ὑποστάν = νέφος, τὸ ὄποιον ἐστάθη ὑποκάτω. ἀναπέμπω = στέλλω ἐπάνω.

ΣΤ') ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. **Φοινίκη**, ἡ στενόμακρος παραλιακὴ χώρα τῆς Συρίας, ἡ μεταξὺ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ τῆς θαλάσσης.— πυνθάνομαι = ἐρωτῶ, ζητῶ πληροφορίας.— πολυπραγμονῶ = ἀσχολοῦμαι πολὺ μὲ κάτι, πολυεξετάζω.— δῖτι = διότι.— καθοδηγῶ = ώς ὁδηγόν.— δ κάματος = ἡ κούρασις.— συντυχών, μετ. ἀρ. β' τοῦ ῥ. συντυγχάνω = συναντῶ.— βουκόλιον = ἀγέλη βοῶν (βουκολιό). ἔκλιθη, τοῦ ῥ. κλίνομαι = κατακλίνομαι, πίπτω.— καταθύω = θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν.— ληψόμενον = διὰ νὰ λάβῃ (μετ. μέλ. τοῦ ῥ. λαμβάνω).— δράκων, βλ. Β'.Γ', 2.— κτείνω = φυνεῖώ.— συμβουλευούσης = κατὰ συμβουλήν.— ἀνατέλλω = ἀναφαίνομαι, φανερώνομαι.
2. **Θυγατέρας** τὰς ἴσας = ἄλλας τόσας θυγατέρας.— ἄπαις = ἀτεκνος.— δ, τι ἂν εὔξηται = ὁ, τιδήποτε ἥθελεν εὐχηθῆ.— ἀναφανῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀρ. β' τοῦ ῥ. ἀναφαίνομαι.— τῷ θεῷ = πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ.— διαπρεπῆς = ἔξαρτος.— θαλασσοκρατέω - ὦ = γίνομαι κύριος τῆς θαλάσσης, ἐπικρατῶ κατὰ θάλασσαν. **χρονίζομαι** = παρατείνομαι ἐπὶ πολὺν χρόνον.— λιμός = πεῖ-

να ἔξι ἐλλειψεως τρυφίμων, σιτοδεία.— λοιμὸς = μολυσματικὴ καὶ θανατηφόρος ἀσθένεια.— πυνθάνομαι = ζητῶ πληροφορίας (ἀπὸ τὸ μαντεῖον).— βορὰ = τροφή: βοράν, κατηγορούμ. = ὡς τροφήν.— Μινώταυρος· τοῦτον ἐφαντάζοντο κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ ταῦρον.— Λαβύρινθος· οὗτος ἦτος μέγα πολύπλοκον οἰκοδόμημα ἐν Κνωσῷ παρὰ τὸ σημερινὸν Ἡράκλειον.— Δαιδαλος· οὗτος κατὰ τὸν γνωστὸν μῆθον μετεκλήθη ἔξι Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ Μίνωας καὶ ἔπειτα ἐμποδιζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ἐπέταξε διὰ τεχνητῶν πτερῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἰκάρου, πνιγέντος εἰς τὸ ὄμώνυμον πέλαγος.

3. ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπής = ἔχουσα ἔξαιρετικὴν ὥραιότητα.— ἀσκῶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον = ἀσχολοῦμαι εἰς τὰ πολεμικὰ ἔργα.— πυγμήν· ἐνν. καὶ ἐδῶ τὸ φ. ἥσκει = ἐπεδίδετο εἰς τὴν πυγμαχίαν.— Διόσκουροι, διότι ἐθεωροῦντο λόγῳ τῆς ἀνδρείας των ὡς υἱοὶ τοῦ Διός.— μὴ δεχομένου (αἰτιολ) = ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο— ὄντος νεκροῦ = ἐφ' ὅσον εἶναι νεκρός.— παρ' ἥμέραν = τὴν μίαν ἥμέραν ὁ ἔνας καὶ τὴν ἄλλην ὁ ἄλλος.— ἔδωκε = ἐπέτρεψε (ἀρ. β' τοῦ φ. δίδωμι).
4. ὄν (γεν. διαιρ.) = ἐκ τῶν ὄποιων.— ἀπ' ἔκεινης = ἐκ τοῦ ὄντος ἔκεινης.— ἀφορία = ἀκαρπία, ἔλλειψις καρπῶν τῆς γῆς.— ἀπαλλαγήσεσθαι = ὅτι θ' ἀπαλλαγῇ.— τελευτάω - ω = ἀποθνήσκω.— Πλούτων, θεὸς τοῦ "Ἄδου.
5. αὐτόχθων = ὁ ἔξι αὐτῆς τῆς γῆς γεννηθείς, ἐγκάροιος.— ἀφ' ἔαυτοῦ = ἐκ τοῦ ὄντος του.— ἐπὶ τούτου = ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου.— πλήξας, μετ. ἀρ. τοῦ φ. πλήττω = κτυπῶ.— τρίαινα, βλ. Β', Α', 3.— ἀπέφηνε ἀρ. τοῦ φ. ἀποφαίνω = παρουσιάζω.— τῆς Ἀθηνᾶς ἔκριθη = ἀπεφασίσθη ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν Αθηνᾶν.
6. ἡ Τροιζὴν (γεν. - ἦνος) = σπουδαιοτάτη ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος εἰς τὸ ΝΑ τμῆμα αὐτῆς.— ὡς ἔγένετο τέλειος, βλ. Β', Α', 3.— ἀπωσάμενος, μετ. μέσ. ἀρ. τοῦ φ. ἀπωθέομαι - οῦμαι = ἀπωθῶ, σπρώχω.— πέτρα = βράχος.— φρουρουμένης = ἐπειδὴ ἐφρουρεῖτο, κατείχετο.— ἥμέρωσε, ἐνν. τὴν δόδον = ἔξεκαθάρισε τὴν δόδον (ἀπὸ τοὺς κακούργους)· τοῦ φ. ἥμερόω - ω =

έξημερώνω.— **κορύνη** = σιδηροῦν ρόπαλον.— **ἀφελόμενος** = ἀφοῦ ἀφύρεσε (μετ. ἀφ. β' τοῦ φ. **ἀφαιρέομαι** - οῦμαι). — **φορέω** - ω = φέρω, κρατῶ.— **ἡ πίτυς** (γεν. - υος) = κουκκουναριά (συγγενής πρὸς τὴν πεύκην). **ἀναρτάω** - ω = κρεμῶ.— **ἀναρριπτέομαι** - οῦμαι = ῥίπτομαι πρὸς τὰ ἐπάνω.— **πανωλέθρως** = μὲ πολὺ κακὸν τέλος.— **ἐντεῦθεν** = ἀπ' ἐδῶ.— **Μινώταυρος**, βλ. Β', Ε', 2.

7. **δαλδὸς** = δαυλός.— **λάρναξ** = κιβώτιον.— **θεῖσα**, μετ. ἀφ. β', τοῦ τιθημι = θέτω.— **ἀπαρχὴ** = τὸ πρῶτον παραγόμενον προϊόν.— **δλιγωρῶ** = παραμελῶ.— **ἐντυγχάνω** = συναντῶ.— **νῶτος** = ἔχοντος.— **κενεῶν** = τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ίσχίου κοίλωμα, τὸ λαγγόνι.— **βουλεύομαι** = σκέπτομαι.— **πυρόω** - ω = θέτω εἰς τὸ πῦρ.
8. **ἔτεκε**, ἀφ. β' τοῦ τίκτω = γεννῶ.— **εὔτεκνος** = ὁ ἔχων καλὰ τέκνα.— **παροξύνω** = ἔξερεθίζω.— **κυνηγετῶ** = κυνηγῶ.— **χειται** = χύνει.
9. **δηχθείσης**, τοῦ δάκνομαι = δαγκώνομαι.— **ἀναγαγεῖν**, ἀπαρ. ἀφ. β' τοῦ ἀνάγω = φέρω ἐπάνω.— **ἀναπέμπω** = στέλλω ἐπάνω.— **ὑποστρέψω** = ἐπιστρέφω.
10. **μνηστεύομαι** = ζητῶ εἰς γάμον.— **ἔξελάθετο**, ἀφ. β' τοῦ ἔκλανθάνομαι = λησμονῶ.— **σπείρα** = κουλούρα.— **ἔξιλάσκομαι** = ἔξευμενίζω· εἰπὼν **ἔξιλάσκεσθαι** τὴν θεδν = εἰπὼν δι τὸς ἀναλαμβάνει νὰ ἔξευμενίσῃ τὴν θεάν.— **ὑπεραπέθανε** = ἀπέθανε χάριν αὐτοῦ.— **ἡ κόρη** = ἡ Περσεφόνη.— **ἔνιοι** = μερικοί.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ» ΑΙΛΙΑΝΟΥ

1. **Αλέξανδρος**, ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου Β' καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 336 - 323 π.Χ., ἐπονομασθεὶς Μέγας διὰ τὰς ἐνδόξους καὶ ἐκπολιτιστικὰς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον.— **Φωκίων**, ἔξοχος Ἀθηναῖος πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς (402 - 317 π. Χ.).— **τάλαντον** = χρηματικὸν ποσὸν 6.000 ἀργυρίων δραχμῶν.— **πένης ὄν** = ἂν καὶ ἵτο πτωχός.— **ἡγέομαι - οῦμαι** = νομίζω.— **ούκον** = λοιπόν.— **ἔάω - ω** = ἀφήνω.
2. **Ἐπαμεινώνδας**, ἔνδοξος Θηβαῖος στρατηγὸς (420 - 362 π.Χ.), νικήσας τοὺς Σπαρτιάτας ἐν Λεύκτροις (371 π.Χ.) καὶ ἐν Μαντινείᾳ (362 π.Χ.), ὃπου κατὰ τὴν μάχην ἐφονεύθη.— **τρίβων** (γεν. - ωνος) = ἐπανωφόριον τετριμμένον ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν.— **γναφεῖον** = καθαριστήριον καὶ ἐργαστήριον κατασκευῆς μᾶλινων ὑφασμάτων.— **ἀπορία** = ἔλειψις.— **εἰ τι ἔγώ νοῶ** = κατὰ τὴν γνώμην μου.
3. **Ξενοφῶν**, διάσημος Ἀθηναῖος ιστορικὸς καὶ φιλοσοφικὸς συγγραφεύς, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους (430 - 354 π.Χ.).— **καρτερία** = ὑπομονή, ψυχικὴ ἀντοχή.— **θύοντι** = ἐνῷ ἐθυσίαζε. **Μαντίνεια**, ἀρχαία πόλις τῆς Ἀρκαδίας.— **ἄγγελος** = ἀγγελιαφόρος.— **διετέλει θύων** = ἔξηκολούθει νά θυσιάζῃ.— **νικῶν** **ἀπέθανε** = νικητὴς ἐφονεύθη πρόκειται περὶ τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης (362 π.Χ.) μεταξὺ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, βοηθούμενων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.— **ἀνέλαβε** = ἔλαβε καὶ ἐφόρεσε.
4. **Κεῖος** = ὁ ἐκ τῆς νήσου Κέω (Κέας τῶν Κυκλαδῶν).— **ἀλαζών** = ὑπερήφανος.— **τὰ μὲν ἄλλα ἡν ἀλαζών** = ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἥτο ὑπερήφανος, ἀλλὰ καὶ... — **αισχύνομαι** = ἐντρέπομαι.— **πολιδός** = ὑπόλευκος.— **ἀφίκετο**, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ἀφικνέομαι - οῦμαι** = φθάνω.— **ἀναστάς**, μετ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. **ἀνίσταμαι** = σηκώνομαι.— **ὑγίες** = ὀρθόν, ἀληθές.

5. **πυνθάνομαι** = πληροφοροῦμαι.— **κεῖσθαι** = ὅτι είχον φονευθῆ. **ἀφικόμεναι** (δηλ. εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης), μετ. ἀφ. β' τοῦ ἡ. **ἀφικνέομαι** - **οῦμαι** = φθάνω.— **ἐπισκοπέω** - **ῶ** = ἐξετάζω. **γαυρόομαι** - **οῦμαι** = ὑπερηφανεύομαι.— **σεμνῶς** = σοβαρῶς.— **ταφαὶ** = τάφοι.— **αἰσχύνομαι** = ἐντρέπομαι.— **ώς** **ἔνεστι** = ὅσον εἶναι δυνατόν.— **λαθεῖν**, ἀπρ. χορ. β' τοῦ ῥ. **λανθάνω** = διαφεύγω τὴν προσοχὴν κάποιου, κάμνω κάτι κρυφό, γωρίς νὰ μὲ ἀντιληφθοῦν· **ώς** **ἔνεστι** μάλιστα λαθεῖν **σπεύδουσσαι** = σπεύδουσσαι ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον διὰ νὰ μὴ τὰς ἀντιληφθοῦν.— **πολυάνδριον** = νεκροταφεῖον.— **λάθρα** = κρυφά.
6. **Εενοκράτης**, περίφημος φιλόσοφος ἐκ Χαλκηδόνος τῆς ἐν Μ. Ἀσίᾳ Βιθυνίας, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος (396 - 314 π.Χ.).— **έταῖρος** = φίλος.— **φιλοικτίρμων** = φιλεύσπλαγχνος. **ποτὲ** = κάποτε.— **στρουθὸς** = στρουθίον (σπουργίτης).— **κόλπος** = κόρφος, δηλ. τὸ κοῖλωμα τοῦ ἐνδύματος, τὸ ὅποῖον συγμικτίζεται περὶ τὸ στῆθος.— **ἀσμένως** = εὐχαρίστως.— **ὅ** καὶ **ἡ** **ὅρνις** = τὸ πτηγόν.— **ἔστε** = ἔως ὅτου.— **ἐπειπὼν** = εἰπὼν προσέτι (μετ. χορ. β' τοῦ ῥ. **ἐπιλέγω**).— **ἔξεδωκε**, ἀφρ. β' τοῦ ῥ. **ἔκδιδωμι** = παραδίδω.— **ἴκετης** = ὁ ζητῶν προστασίαν.
7. **Πλάτων**, μέγας Ἀθηναῖος φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς, ὁ ἐπιφανέστερος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους (427 - 347 π.Χ.).— ἐν **'Ολυμπίᾳ**, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων ἐν **'Ολυμπίᾳ** (ὅπου συνέρρεον θεαταὶ ἕξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος).— **συσκηνῶν** - **ῶ** = κατσκηνών μαζὶ μὲ ἄλλους.— **ὅ** **ἀγνῶς** (γεν. τοῦ **ἀγνῶτος**) = ὁ ἔγρωστος.— **χειρόομαι** - **οῦμαι** = κάμνω κάποιον ὑποχείριν μου, τὸν σκλαβώνω· ἐδῶ μεταφορικῶς = θέλγω, γοητεύω. — **δημιλία** = συναναστροφή.— **συνεστιάομαι** - **ῶμαι** = συντρώγω μὲ ἄλλον.— **ἀφελῶς** = μὲ ἀπλότητα.— **συνδιημερεύω** = περνῶ τὴν ἡμέραν μου μαζὶ μὲ ἄλλον.— **ἐν** **πᾶσιν** = μὲ ὅλους ἀδικηρίτως.— **συντυχία** = συνάντησις.— **'Ακαδήμεια**, τόπος σύνδεσδρος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ΝΑ τοῦ Κολωνοῦ (παρὰ τὴν σημερινὴν Κολοκυθοῦν, ὅπου ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμναστήριον, εἰς τὸ ὅποῖον ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων ἐκ τούτου καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ ἐγένεται **'Ακαδήμεια** (ἢ **'Ακαδημία**).— **φιλοφρό-**

νως = φιλικῶς. — διμιλητής = μαθητής. — ἄγω = δόηγω. — εἴ-
αθα = συνηθίζω. εἰώθειν = συνήθιζον. — δ τοσοῦτος = δύοσον
σπουδαῖος. — ἀνεπιτηδεύτως = χωρὶς προσποίησιν, ἀφελῶς. —
συγγίγνομαι τινι = συναναστρέφομαι μὲ κάποιον. — ἀνευ τῶν
συνήθων λόγων, δηλ. τῶν φιλοσοφικῶν. — οἱ συνόντες = οἱ
εὑρισκόμενοι μαζί του, οἱ πλησιάζοντες αὐτὸν (τοῦ β. σύνειμι:
συν + εἰμί.)

8. ἀλεκτρυών = ἀλέκτωρ, κόκορας. — ἔρω = θάλεια (μέλ. τοῦ
β. λέγω). — Θεμιστοκλῆς, μέγας πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς
Ἀθηναῖος. — ἐπέστησε, ἀρ. τοῦ β. ἐφίστημι = σταματῶ. —
ἐμμένω = ἐπιμένω. — ὑπέρ τοῦ μὴ ἡττηθῆναι ἐκάτερος =
διὰ νὰ μὴ νικηθῇ ὁ εἰς ὑπὸ τοῦ ἄλλου. — μηδὲ εἶχαι = καὶ διὰ
νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ (τοῦ β. εἴκω). — τὸν ἔτερον τῷ ἔτερῳ =
ὁ εἰς τὸν ἄλλον. — ἐπέρρωσε, ἀρ. τοῦ β. ἐπιρρώνυμι =
ἐνισχύω, ἐνθαρρύω. — γενόμενον... σύνθημα εἰς ἀρετὴν =
τὸ δόπιον ἐχρησίμευσεν ὡς προτροπὴ εἰς ἀνδρείαν. — ὑπόμνησιν,
κατηγορούμενον = ὡς ὑπόμνησιν.

9. λίκνον = κάνιστρον. — ἐλαύνω τὴν Περσίδα = περιοδεύω τὴν
Περσίαν. — ὑπερεκπλαγείς. ὑπερεξεπλάγην, ἀρ. τοῦ ὑπερεκ-
πλήτητομαι = θυμαζώ πάρα πολύ. — παράδεισος = κῆπος. —
οἰκοθεν = ἀπὸ τὸ σπίτι του. — καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γεωργίας =
καὶ ἀπὸ τὸ κτῆμά του. — ὑπερήσθη. ὑπερήσθην, ἀρ. τοῦ ὑπερ-
ήδομαι = εὐχαριστοῦμαι πάρα πολύ. — μὴ τὸν Μίθραν = μὰ
τὸν Μίθραν· ὁ Μίθρας ἦτο θεὸς τῶν Περσῶν, (προσωποποίησις
τοῦ ἥλιου). — γε = τούλαχιστον.

10. ἐλεύθεροι = οἱ γεννηθέντες ἐξ ἐλεύθερων γονέων. — διαλαμ-
βάνω τῇ μνήμῃ = συγκρατῶ εἰς τὴν μνήμην μου. — ἐγκάμιον
= ἔπαινος· τοιαῦτα ἐγκάμια συνέθετον σπουδαῖοι ποιηταί. Οὕτω
λ.χ. ὁ Σιμωνίδης ὁ Κεῖος συνέθεσε τὸ ἐγκάμιον τῶν ἐν Θερμοπύ-
λαις πεσόντων.

11. Ἀναξαγόρας, φιλόσοφος ἀπὸ τὰς Κλαζομενὰς τῆς Μ. Ἀσίας. —
σπουδάζω πρὸς τοὺς ἐταίρους = ἀσχολοῦμαι μὲ τοὺς φίλους
μου, τοὺς μαθητάς μου. — ἥδειν, παρατ. τοῦ οἰδα = γνωρίζω.
12. ἔάλω· ἔάλων, ἀρ. τοῦ ἀλισκομαι = κυριεύομαι. — οἰκτίραν-

τες τὰς τύχας τῶν ἀλισκομένων = λυπηθέντες τοὺς αἰχμαλώτους διὰ τὴν δυστυχίαν των.— ἀράμενον· ἡράμην, ἀόρ. τοῦ αἴρομαι = σηκώνω, θέτω ἐπὶ τῶν ὅμων μου.— οἱ πατρῶοι θεοὶ = αἱ εἰκόνες τῶν θεῶν τῶν πατέρων, τῶν προγόνων τοῦ Θεοῦ.— ὑπεριδών· ὑπερειδόν, ἀόρ. τοῦ ὑπερορῶ τινος = περιφρονῶ τι.— ἡσθέντες· ἡσθην, ἀόρ. τοῦ ἡδομαι = εὐχαριστοῦμαι.— συγχωρῶ = ἐπιτρέπω.— ἀναθέμενος τοῖς ὄμοις = θέσας ἐπὶ τῶν ὅμων του, φορτωθείς.

13. **Ἄλκιβιάδης**· Ἀθηναῖος πολιτικὸς καὶ στρατηγός, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.— **τυφοῦμαι (-όομαι)** = εἷμαι πλήρης ἀλαζονείας.— μέγα φρονῶ ἐπὶ τινι = ὑπερηφανεύομαι διά τι.— πινάκιον = μικρὸς πίναξ, πλάξ.— γῆς περίοδος = γέρτης τῆς γῆς.
14. **ηρξαν τῆς θαλάσσης**· ἐπὶ 60 σχεδὸν ἔτη κατὰ τὸν τινα αἰῶνα π.Χ.— τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων = εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν συμμάχων, οἱ ὄποιοι ἀπεστάτουν.— **ζημία** = τιμωρία.
15. **εἰασε· εἰασσα**, ἀόρ. τοῦ ἔω (-άω) = ἀφήνω.— τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων· ἐνν. τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν Περσῶν.— πανήγυρις = συγκέντρωσις ἑορταστική.— οὐκ ἔξεστι = δὲν ἐπιτρέπεται.
16. **Διογένης**· κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινάπης, ζήσας ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Ἀθήναις τὸν Δ' π.Χ. αἰῶνα.— ἡμφιεσμένους· ἡμφίεσμαι, παρακ. τοῦ ἀμφιέννυμαι = ἐνδύομαι.— **τῦφος** = ἀλαζονεία, ματαιοφροσύνη.— **φαῦλος** = εὔτελής, πρόστυχος.
17. **ἐπρίατο· ἐπριάμην**, ἀόρ. τοῦ ὄνοματος = ἀγοράζω.— **ὑπερεύωνος** = πάμφθηνος.— **ζημιοῦμαι (-όομαι)** = τιμωροῦμαι.— **ἔφιεμαι** = ἐπιθυμῶ.— **παρατετάχθαι**, παρακ. ἀπαρ. (**τέταγμαι**) τοῦ **παρατάσσομαι** = ἀντιπαρατάσσομαι, μάχομαι.— **ἀργύριον** = χρήματα.
18. **Φερενίκη**· αὕτη ἐλέγετο καὶ Καλλιπάτειρα, ητο δὲ θυγάτηρ τοῦ περιφήμου ἀλητοῦ καὶ νικητοῦ εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους ἀγῶνας Διαγέρα τοῦ Ροδίου.— **ἀθλέω - ω** = λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας.— **Ἐλλανοδίκαιοι** = οἱ κριταὶ τῶν ἀγώνων.— **εἱργω** = ἐμποδίζω.— **θέα** = θέαμα.

19. μειράκιον = νεανίας (ἐτῶν 14 - 21).— Ἐρετρικὸν = ἐξ Ἐρετρίας (πόλεως τῆς Εὐβοίας).— Ζήνων, ὀρχαῖος φιλόσοφος.— ἥρετο, ἀδρ. β' τοῦ ἔρωτῶν.— ὅ, τι ἄρα μάθοι = τί λοιπὸν ἔμαθε. φέρω = ὑπομένω.
20. χωρίον = τοποθεσία.— διήκω = ἐκτείνομαι.— στάδιον, μέτρον μήκους 185 μέτρων (πληθ. τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι).— πλέθρον, μέτρον μήκους 100 ποδῶν, ἦτοι 31 μέτρων.— διατριβὴ = τέρψις.— λάσιος = πυκνός.— ἐνακμάζει = ἀκμάζει ἐκάστοτε (ἐν ἐκάστῃ ἐποχῇ τοῦ ἔτους).— ἀνέρπω = ἀναρριχῶμαι.— συμπέφυκεν αὐτοῖς = συνενώνεται μαζὶ μὲν αὐτά· τὸ συμπέφυκα εἶναι παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστ. (τοῦ ἡ. συμφύομαι)— σμῖλαξ, εἰδος ἀναρριχητικοῦ φυτοῦ κληματώδους (ἀγριόκλημα).— πάγος = ἀπόκρημνος βράχος.— ὑπολανθάνω = εἴμαι κρυμμένος ὑποκάτω.— χλοάζω = πρασινίζω.— πανήγυρις = τέρψις, εὐγχρίστησις.— ἥδιστοι = πολὺ εὐχάριστοι.— συμβάλλομαι = συντείνω, συντελῶ,— δ ὅρνις = τὸ πτηνόν οἱ μουσικοὶ ὅρνιθες = τὰ μελῳδικὰ πτηνά.— τὸ μέλος = ἡ μελῳδία.— κάματος = ἡ κούρασις.— σχολῆ = βραδέως.— ἐλαίου δίκην = ώς ἐλαιον.— παραπεφυκότων, μετ. παρακ. τοῦ παραφύομαι = φυτρώνω πλησίον.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ « ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ »

1. **Χάρων**, κατώτερος θεός τοῦ "Άδου ἐκτελῶν χρέη πορθμέως (βαρκάρη). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.—**Ἐρμῆς**, ὁ ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν· οὗτος παρελάμβανε καὶ ὀδήγει τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν "Άδην (ψυχοπομπός). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.—**Μένιτπος**, περιώνυμος κυνικὸς φιλόσοφος τοῦ τρίτου π.Χ. αἰώνος· κυνικοὶ δὲ ἐλέγοντο γλευαστικῶς τότε οἱ φιλόσοφοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι περιεφρόνουν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ ἔζων μὲν ὑπερβολικὴν καὶ ἀσκητικὴν λιτότητα, διότι ἐπίστευον ὅτι περιορίζοντες εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἀνάγκας των ἀποκτοῦν ψυχικὴν ἀνεξαρτησίαν· οὗτοι εἶχον μόνον ἐν σακκιδίον, μίαν βακτηρίαν καὶ ἐν τετριμένον ἐπανωφρόιον, τὰ ὅποια ἡσαν τὰ κύρια ἔξωτερικὰ γνωρίσματά των, ἐστιτίζον δὲ τὰ πάντα μὲν πολλὴν ἐλευθεροστομίαν.—**ἀπόδοσις**, προστ. ἀρ. β' τοῦ ῥ. **ἀποδίδωμι** = πληρώνω (κάτι τὸ ὅποιον ὄφείλω).—**τὰ πορθμεῖα** = τὰ βαρκαριάτικα (τὰ ἔξοδα διὰ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν μίαν δύθην εἰς τὴν ἄλλην). Βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.—**ἡδιον**, συγχρ. οὐδετ. τοῦ ἡδύς (- εῖα - ύ) = εὐχάριστος.—**φημὶ** = λέγω.—**οὐκ ἂν λάβοις** = δὲν ἡμπορεῖς νὰ λάβῃς.—**δύσιολός**, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.—**οἴδα** = γνωρίζω.—**ἄγχω** = σφίγγω τὸν λαικόν, πνίγω.—**Πλούτων**, θεός τοῦ "Άδου· νὴ τὸν **Πλούτωνα** = μὴ τὸν Πλούτωνα, δρκος συνηθισμένος εἰς τὸν κάτω κόσμον.—**μιαρὸς** = μολυσμένος, ἀκάθαρτος· ὡ **μιαρὲ** = σιχαμένε, κάθαρμα.—**πατάσσω** = κτυπῶ.—**μάτην** = ματαίως, δωρεάν.—**ἔσει πεπλευκῶς**, τετελ. μέλ. τοῦ ῥ. **πλέω** (ἀντὶ παρακ. = **πέπλευκας**).—**ὑπὲρ ἔμου** = διὰ λογαριασμόν μου.—**ἔχρῆν** = ἔπρεπε (τοῦ ἀπροσ. ῥ. χρή).—**συνεπελαβόμην**, μεσ. ἀρ. β' τοῦ ῥ. **συνεπιλαμβάνομαι** = λαμβάνω καὶ ἔγὼ μέρος, βογήθω.—**πορθμεὺς** = λεμβοῦχος, βαρκάρης· **οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα** = αὐτὰ δὲν ἔχουν κακμίαν ἀξίαν διὰ τὸν πορθμέα.—**δεῖ**, ῥ. ἀπρόσ. = πρέπει.—**ἀποδοῦναι**, ἀπαρ. ἀρ.

- β' τοῦ ῥ. ἀποδίδωμι, βλ. ἀνωτέρω.— Θέμις (γεν. - ιδος) = δίκαιον, δρθόν: οὐ θέμις (ἐνν. ἔστιν) ἄλλως γενέσθαι = δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ διαφορετικά.— ούκοῦν = λοιπόν.— ἀπάγω = ὁδηγῶ.— χαρίεν = χαριτωμένον, νόστιμον (χαρίεις, - εσσα - εν).— πληγὴ = κτύπημα: πληγὰς προσλαμβάνω = κτυποῦμαι, ξυλοκοποῦμαι.— Αἰακός, κριτής εἰς τὸν "Ἄδην" βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— πήρα = συκκίδιον.— ὁ θέρμος = τὸ λούπινον (εἶδος δσπρίου): διὰ τούτου δηλοῦται ὅτι ἡ τροφὴ τῶν κυνικῶν ἦτο πενιχροτάτη.— τῆς 'Εκάτης τὸ δεῖπνον' ἡ 'Εκάτη ἐτιμᾶτο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς θεὰ τῶν καθαριῶν καὶ τῶν ὁδῶν, πρὸς τιμὴν τῆς δὲ κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς συνηθίζετο νὰ καθαρίζωνται καὶ νὰ ἔξαγνίζωνται αἱ οἰκίαι, δόποτε οἱ εὐπορώτεροι ἔξεθετον εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν ὡς προσφορὰν εἰς αὐτὴν διάφορα φραγμῆτά, τὰ ὄποια ἐλέγοντο «δεῖπνα τῆς 'Εκάτης» ἐκ τούτων ἐνίοτε οἱ πτωχοὶ ἐλάμβανον κρυφίως μέρος.— τὸν κύνα, ὅπως ἐλέγοντο οἱ κυνικοὶ φιλόσοποι.— οἰα δὲ καὶ ἐλάλει = (δὲν φαντάζεσαι δὲ) τί ἔλεγε!— οἰμώζω = θρηνῶ.— διαπορθμεύω = μεταφέρω μὲ τὴν λέμβον.— ἀκριβῶς = πραγματικῶς.— ὡς βέλτιστε = καλέ μου φίλε (ὑπερβ. τοῦ ἀγαθός).
2. **Πλούτων**, θεὸς τοῦ "Ἄδου" βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **Μένιππος**, βλ. προγγούμενον διάλογον.— **Κροῖσος**, ὁ περίφημος διὰ τοὺς θησαυρούς του βασιλεὺς τῆς Λυδίας, τὸν ὄποῖον ἐνίκησε καὶ συνέλαβεν αἰχμάλωτον ὁ Κῦρος (ζήσας κατὰ τὸν ἔκτον π.Χ. αἰῶνα).— **φέρω** = ὑποφέρω, ἀνέχομαι.— **τὸν κύνα**, ὅπως ἐλέγοντο οἱ κυνικοί.— **παροικῶ** = μένω πλησίον.— **κατάστησον**, προστ. ἀορ. τοῦ ῥ. **καθίστημι** = τοποθετῶ.— **τι λύμας δεινὸν ἐργάζεται** = τί κακὸν σᾶς κάμνει.— **δρόνεκρος ὥν** = ἀφοῦ εἶναι νεκρός, δπως καὶ σεῖς.— **οἰμώζω** = θρηνῶ.— **στένω** = στενάζω.— **μέμνημαι** = ἐνθυμιῦμαι.— **Μίδας**, ὁ θρυλικὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν χρυσόν.— **Σαρδανάπαλλος**, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς 'Ασσυρίας (κατὰ τὸν ἔκατον π.Χ. αἰῶνα), διαβόητος διὰ τὴν πολυτελῆ καὶ τὴν τρυφήλην ζωήν του.— **ἔξονειδίζω** = ἔξυβριζω.— **ἀνδράποδον** = δοῦλος, δουλοπρεπής.— **οἰμωγὴ** = θρῆνος ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς = μᾶς ἐνοχλεῖ, ὅταν θρηνοῦμεν.— **βιῶνται** = ζει τῇ ζήσαν (ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ῥ. ζῶ. ἀορ. β' ἐβίων).—

ἀνιῶ = στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ.— μωραίνω = εἴμαι μωρός, ἀνόητος.— δομάψιφος = σύμφωνος.— στασιάζω = φιλονικῶ.— καὶ μήν = καὶ ὥμως.— κατάδω = τραγουδῶ δυνατά.— ὕβρις = αὐθάδεια.— ἀξιώ - ω = ἔχω τὴν ἀξίωσιν.— ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες = εὐχαριστούμενοι νὰ περιφρονῆτε τοὺς ἐλευθέρους ἀνθρώπους.— μνημονεύω = ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι.— κτῆμα = πρᾶγμα.— δύνρωμαι = θρηνῶ.— ἐπάσομαι μέλλ. τοῦ ῥ. ἐπάδω = συνοδεύω μὲ ἄσμα (κάτι τὸ ὅποιον λέγεται ἡ κάμνει κάποιος ἀλλος). ἐπάσομαι ὑμῖν = θὰ συνοδεύω μὲ ἄσμα τοὺς θρήνους σας.— πρέπει γάρ τοῦτο... ἐπάδεσθαι = διότι ἀρμόζει νὰ συνοδεύωνται οἱ τοιοῦτοι θρήνοι μὲ κύτῳ τὸ ἄσμα.

3. Διογένης, ὁ περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης τοῦ Πόντου, ζήσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸν τέταρτον π.Χ. αἰῶνα ἐβάδιζε γυμνόπους καὶ περιβεβλημένος ἐν μόνον τετριμμένον ἴμάτιον, εἶχε δὲ ὡς συνήθη κατοικίαν του ἐν πίθον.— **Μαύσωλος**, πλουσιώτατος βασιλεὺς τῆς Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας (κατὰ τὸ α' ἥμισυ τοῦ τετάρτου π.Χ. αἰῶνος), φόρου ὑποτελής εἰς τοὺς Πέρσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἡ σύζυγός του Ἀρτεμισία ἀνήγειρε πρὸς τιμήν του μεγαλοπρεπέστατον τάφον (τὸ μαυσωλεῖον), ὃ ὅποιος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν ἐκ τῶν ἐπτὸν θαυμάτων τοῦ κόσμου.— **ὁ Κάρ** (γεν. τοῦ Καρός, πληθ. οἱ Κάρες) = ὁ ἐκ Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας, Καριανός.— **ἐπί τίνι** = διὰ ποῖον πρᾶγμα, διατί.— **μέγα φρονῶ** = ὑπερηφανεύομαι.— **ἀξιώ - ω** = ἔχω τὴν ἀξίωσιν.— **Σινωπεὺς** = ὁ ἐκ Σινώπης, πόλεως τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Εὔξεινου Πόντου.— **ἡρξα** δὲ καὶ **Λυδῶν ἐνίων** = εἶχον δὲ ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν μου καὶ μερικοὺς Λυδούς.— **ἐπέθην** = ἔβαλα τὸ πόδι μου, ἐκυριάρχησα (ἄρρ. β' τοῦ ἐπιβαίνω = πατῶ ἐπάνω).— **τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος** = καθυποτάσσων πολλὰ μέρη τῆς Ἰωνίας (τῆς Μ. Ἀσίας).— **καλδε** = ὡραῖος.— **μέγας** = ὑψηλός.— **καρτερός** = ἰσχυρός.— **τὸ δὲ μέγιστον** = τὸ δὲ σπουδαιότερον (είναι τοῦτο).— **‘Αλικαρνασσός**, μεγάλη καὶ ἀρχικίς πόλις ἐπὶ τῆς Καριαῖς παραλίας τῆς Μ. Ἀσίας.— **ἐπικειμένον** = τοποθετημένον ἐπάνω μου.— **ἥλικον** = ὅσον.— **ἄλλα οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος πεποιημένον** = οὕτε τόσον ὡραῖα στολισμένον. **ἀκριβέστατα εἰκονιζομένων** = εἰς τὸ ὅποιον (μνῆμα) μὲ με-

γίστην τελειότητα εἶναι ἀπεικονισμένοι.— λίθου, γεν. τῆς ὅλης = ἐξ μαρμάρου.— οἶον = ὅμοιον τοῦ ὄποιου.— εὔροι τις ἂν = ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εὑρῃ.— πάρεστι = ὑπάρχει (τοῦ ḥ. πάρειμι: παρὰ + εἰμί).— ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι = πώς ἔχουν δὰ κάποιο μεγάλο οἰκοδόμημα εἰς τὴν πατρίδα των.— ὡς βέλτιστε = καλέ μου φίλε (ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός).— ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ = τί κερδίζεις ἀπ' αὐτῷ.— μᾶλλον ἀχθοφορεῖς = βαστάζεις περισσότερον βάρος.— οἰμώζω = θρηνῶ.— ὄφετο, παρατ. τοῦ ḥ. οἴομαι = νομίζω.— οὐδὲν γάρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου = διότι οὕτε ἐφρόντιζε δι' αὐτὸν τὸ πρᾶγμα.— λόγον καταλέλοιπε = ἔχει ἀφήσει φήμην.— ὑψηλότερον = ἀνώτερον.— ἀνδραποδαδέστατος = δουλοπρεπέστατος, ποταπώτατος: ὑπερθ. τοῦ ἀνδραποδάδης.— ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ = εἰς ἀσφαλέστερον ἔδαφος (δηλ. εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων).

4. Πλούτων — 'Ερμῆς, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66 καὶ εἰς διάλογον 1.— κλῆρος = κληρονομία.— θηράω - ὦ = κυνηγῶ.— Σικυώνιος, ὁ ἐκ Σικυώνος (ἀρχαῖας πόλεως τῆς Πελοπονήσου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου).— ἔάω - ὦ = ἀφήνω.— ἐπὶ τοῖς ἐνενήκουτα ἔτεσιν = ἐπάνω εἰς τὰ ἐνενήκοντα ἔτη.— ἐπιμετρέω - ὦ = προσθέτω.— ἐφεξῆς = κατὰ σειράν, τὸν ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.— ἀτοπον = παράδοξον.— οὐδὲν προσήκοντες = ἐνῷ δὲν εἶναι συγγενεῖς του.— μιαρώτατος = αἰσχρότατος.— θεραπεύουσιν = τὸν περιποιοῦνται, τὸν κολακεύουν.— ῥάιζω = καλυτερεύω, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.— πείσονται μέλ. τοῦ ḥ. πάσχω = παθαίνω.— διαβουκολέω - ὦ = παρηγαρῶ διὰ κενῶν ἐλπίδων, ἔξαπατῶ.— ἔρρωται = εἶναι ὑγιής, εἶναι καλά εἰς τὴν ὑγείαν του. βόσκονται ζωὴν μακαρίαν ἐλπίζοντες = τρέφονται μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ζήσουν μακαρίως.— ἀποδυσάμενος = ἀφοῦ ἀποβάλῃ, ἀφοῦ βγάλῃ ἀπ' ἐπάνω του (τοῦ ḥ. ἀποδύομαι).— 'Ιόλεως ('Ιόλης), μυθικὸς ἥρως, ἀνεψιός καὶ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους: κατὰ τὴν παράδοσιν, ὅταν ὁ βιστιλεὺς τῶν Μυκηνῶν Εὐρυσθεὺς διώκων τοὺς νιόὺς τοῦ Ἡρακλέους εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅπου οὗτοι εἶχον καταφύγει, οἱ θεοὶ ἔκαμαν πάλιν νέον τὸν Ἱόλαον, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἔχθρον.— ἀνηβησάτω, προστ. ἀρ. τοῦ ḥ. ἀνηβάω - ὦ = γίνομαι πάλιν νέος, ξαν-

νιώνω.— ἀμέλησον = μὴ σὲ μέλει.— παραπέμπω = προπέμπω, κατευοδώνω.

5. παράσιτος = ὁ τρεφόμενος εἰς βάρος τοῦ ἄλλου.— ἔμφαγών, ἐπειδὴ ἔφαγα βιαστικά (μετ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. ἔσθιω = τρώω).— παρῆσθα = ἤσουν παρών, παρευρίσκεσο (παρατ. τοῦ ῥ. πάρειμι : παρὰ + εἰμί).— τὸ δὲ ἔμδον παράδοξόν τι ἐγένετο = ὁ δὲ ἴδικός μου θάνατος ὑπῆρξε κάπως παράδοξος.— οὔσια = περιουσία.— μήκιστος, ὑπερθ. τοῦ μακρός· εἰς μήκιστον ἀπετείνετο, παρετείνετο ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον.— Τιθωνός· οὗτος ἔλαβε κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τοὺς θεούς ὡς δῶρον τὴν ἀθανασίαν, ὅλῃ' ὅχι καὶ τὴν αἰώνιαν νεότητα. Διὰ τοῦτο δὲ ἐβασανίζετο ἀπὸ τὸ ἀτελείωτον γῆρας.— ἐπίτομος = σύντομος.— οἰνοχόος = ὁ δοῦλος, ὁ ὄποιος προσέφερε τὸν οἶνον.— ἡ κύλιξ (γεν. -κος) = τὸ ποτήριον.— τοίνυν = λοιπόν.— μειρακίσκος (καὶ μειράκιον) = νεανίσκος: ὑποκοριστ. τοῦ μειράκι = νεανίας.— σφαλεῖς, μετ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. σφάλλομαι = κάμνω λάθος.— ἐκτάδην ἐκείμην = ἔπεσα κάτω ξαπλωμένος, ξαπλώθηκα κάτω.— τί πρὸς ταῦτα; = τί ἔκαμεν, ὅταν εἰδεν αὐτά;— πρὸς τὸ αἰφνίδιον = ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον αὐτὸν γεγονός, μ' αὐτὸν τὸ ξαφνικό.— οἴλα με εἱργασταί = δι' αὐτά, τὰ ὄποια μοῦ ἔκαμε.— ἔχρην = ἔπρεπε (παρατ. τοῦ ἀπροσ. ῥ. χρῆ)— λεωφόρος = ὁ πλατύς, ὁ συνηθισμένος δρόμος (τοῦ φυσικοῦ θανάτου).
6. Κράτης, πλούσιος εὐπατρίδης Θηβαῖος, ὁ ὄποιος περιφρονήσας τὰ πλούτην ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔγινε θερμὸς διπαδὸς καὶ μαθητὴς τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένους.— Διογένης, βλ. διάλογον 3.— δλκάς = φορτηγὸν πλοῖον.— ἀνεψιός = ἔξαδελφος.— κλῆρος = κληρονομία.— ἡλικιώτης = συνομήλικος.— δεσπότης = κύριος, κάτοχος,— ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους = ἀγωνιζόμενοι ποῖος νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον.— οὐδεπώποτε = ποτὲ ἔως τότε.— Σικυών, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Πελοπονήσου ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Κορινθ. κόλπου, πλησίον τῆς Κορίνθου.— Κίρρα, ἀρχαία πόλις τῆς Φωκίδος εἰς τὸν Κρισαῖον κόλπον, πλησίον τῆς Ἰτέας.— κατὰ μέσον τὸν πόρον = εἰς τὸ μέσον τοῦ στενοῦ.— Ἀντισθένης, ὁ ἰδρυτὴς τῆς κυνικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.— οἴμαι καὶ οἴομαι = νομίζω.— ἡ χοῖνιξ

(γεν. -κος), μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν ίσον πρὸς 315 σημερινὰ δράμια (48 χοίνικες ἀπετέλουν ἐνα μέδιμνον).— δ θέρμος = τὸ λούπινον (εἶδος δσπρίου).— οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει = διέτι δὲν εἶχα καμμίαν ἀνάγκην ἀπ' αὐτά.— ἔχρην = ἔπρεπε (παρατ. τοῦ ἀπροσ. φ. χρή).— σεμνότερα = σπουδαιότερα.— παρρησία = θάρρος γνώμης.— οὐκοῦν = λοιπόν.— ἥξουσι = θὰ ἔλθουν (τοῦ φ. ἥκω).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Είσαγωγικόν Σημείωμα σελ. 7

	Σελ.	Σελ.	
1. Λέαινα καὶ ἀλώπηξ ...	9	14. Κομπαστῆς	12
2. Ἐρυφος καὶ λύκος	9	15. Ἰππος καὶ ὄνος	12
3. Βόες καὶ λέων	9	16. Ὄνος καὶ λεοντῆ ...	12
4. Λύχνος	9	17. Ἰππος καὶ στρατιώτης	13
5. Γυνὴ καὶ ὄφης	10	18. Γεωργοῦ παιδες	13
6. Κόνωφ καὶ βοῦς	10	19. Ποιμὴν φεύστης	13
7. Αἴξ καὶ αἰγοβοσκός ...	10	20. Γεωργός καὶ παιδες αὐτοῦ	14
8. Ἀλώπηξ καὶ βότρυνες ..	10	21. Πατήρ καὶ θυγατέρες ...	14
9. Κυνηγὸς καὶ δρυοτόμος	10	22. Ἰατρὸς ἄτεχνος	15
10. Πῆροι δύο	11	23. Κύων καὶ ἀλεκτρῶν καὶ	
11. Λέων καὶ ταῦρος	11	ἀλώπηξ	15
12. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ	11	24. Ξυλευόμενος καὶ Ἐρμῆς ..	15
13. Πίθηκος καὶ ἀλεῖς ...	12		

Β'. ΕΚ ΤΗΣ “ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,, ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

Είσαγωγικόν Σημείωμα σελίς 19

1. Οὐρανὸς καὶ γῆ. Τέκνα αὐτῶν	21	2. Κρόνος καὶ Ῥέα. Γέννησις τοῦ Διὸς	22
		3. Τιτανομαχία. Νίκη τοῦ Διὸς	22

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεὺς	23	κλυνσμός	23
2. Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατα-		3. Ἑλλην καὶ τέκνα αὐτοῦ ..	24

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

	Σελ.
1. Φρίξος καὶ Ἔλλη	25
2. Πελίας καὶ Ἰάσων	26
3. Οἱ Ἀργοναῦται	26
4. Ὁ μέχρι Μυσίας πλοῦς... .	27
5. Ἀπὸ Μυσίας μέχρι Θράκης	27
6. Ὁ μάντις Φινεύς. Αἱ Ἄρ-	
πνιαι	28
7. Αἱ συμπληγάδες πέτραι ..	28
8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς Κολχίδα.	
Ἰάσων καὶ Μήδεια	29

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. Γέννησις Περσέως.....	31
2. Περσεὺς πέμπεται ἐπὶ τὴν	
τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ..	31
3. Ἡ Μέδονσα ἀποτέμνεται τὴν	
κεφαλὴν	32
4. Θάνατος Ἀζοισίου	32
5. Περσεὺς καὶ Ἀνδρομέδα ..	33

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις καὶ ἀνάτροφὴ Ἡ-	
ρακλέονς	34
2. Πρῶτα κατορθώματα Ἡ-	
ρακλέονς	34
3. Μανία Ἡρακλέονς. Δου-	
λεία παρὰ τῷ Εὐρυσθεῖ ..	35
4. Οἱ δώδεκα ἄθλοι :	
α') Ὁ Νεμεαῖος λέων ..	36
β') Ἡ Λερναία "Υδρα" ..	36
γ') Ἡ Κεροννῖτις ἔλαφος ..	37
δ') Ὁ Ερυμάνθιος κάτιρος ..	37
ε') Ἡ κόπος τῶν βοσκη-	
μάτων τοῦ Αὐγείου	37
στ') Αἱ Στυμφαλίδες δρυθες ..	37
ζ) Ὁ Κρής ταῦρος	38
η') Αἱ Διομήδους ἵπποι	39
θ') Ὁ ζωστὴρ τῆς Ἰππο-	
λέτης	39
ι') Οἱ βόες τοῦ Γηρυόνου ..	39
ια') Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν	
Ἐσπερίδων	40
ιβ') Ὁ Κέροβρος	41
δ. Ἡρακλῆς καὶ Δημάτεια ..	41
6. Θάνατος Ἡρακλέονς	41

ΣΤ') ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. Κάδμος	43
2. Μήνως	44
3. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης	45
4. Αἴακος	45
5. Κέφοροψ	45
6. Θησεὺς	46
7. Μελέαγρος	46
8. Νιόβη	47
9. Ὁρφεὺς	48
10. Ἀλκηστίς	48

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ «ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,, ΑΙΓΑΙΑΝΟΥ

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελ. 53

	Σελ.
1. Ἀλέξαρδος καὶ Φωκίων	55
2. Ἐπαμεινάρδον μεγαλοφροσύνη	55
3. Ξενοφῶντος καρτερία	56
4. Γέρων ἀλαζών	56
5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες	56
6. Ξενοκράτους φιλευσπλαγχνία	57
7. Πλάτων	57
8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτρούνων	58
9. Ἀρταξέρξης περὶ φιλοπονίας	58
10. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων	58
11. Ἀραξαγόρον ἀταραξίᾳ	59
12. Αἰνείου εὐσέβεια	59
13. Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης	59
14. Ἡ κατὰ Μυτιληναίους βαρυτάτη ποιηὴ	60
15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἰέρων	60
ἐν Ὁλυμπίᾳ	60
16. Πᾶν μέτρον ἀριστον	60
17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλοκερδείας	60
18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὁλυμπίᾳ	61
19. Μειράκιον Ἐρετρικὸν	61
20. Τὰ Τέμπη	61

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΑΟΥΚΙΑΝΟΥ «ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ,,

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελίς 65

1. Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἐρμοῦ	67	4. Πλούτωνος καὶ Ἐρμοῦ	71
2. Πλούτων ἡ κατὰ Μενίππου	68	5. Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου	72
3. Διογένους καὶ Μανσάλου	70	6. Κοάτητος καὶ Διογένους	73

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

A'. Αἰσώπειοι Μῆθοι	77 - 79	Γ'. Ἐκ τῆς «Ποικίλης Ιστορίας» Αἴλιανοῦ	93 - 97
B'. Ἐκ τῆς «Βιβλιοθήκης» Ἀπολλοδόρου	86 - 92	Δ'. Ἐκ τῶν Λουκιανοῦ «Νεκρικῶν διαλόγων»	99 - 104

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

Ἐκ τῶν «Ἐκλογῶν» τοῦ κ. Γεωργίου Παπαοικονόμου ἐλήφθησαν :

- 1) Οἱ ὑπ' ἀριθμ. 3, 4, 6, 7, 9 - 12, 15, 16, 20 καὶ 24 Αἰσώπειοι μῆθαι.
 - 2) Τὰ τυχάτα τῆς «Βιβλιοθήκης» τοῦ Ἀπολλοδώρου περὶ Ἀνθρωπογονίας, Ηερσέως καὶ Ἡρακλέους.
 - 3) Τὰ ὑπ' ἀριθ. 9 - 17 τεμάχια ἐκ τῆς «Ποικίλης Ἰστορίας» τοῦ Αἰλιανοῦ.
 - 4) Αἱ ἀντίστοιχοι ἔρμηνευτικαὶ σημειώσεις τῶν ἀνωτέρω κειμένων.
- Ἡ λοιπὴ ὅλη τοῦ παρόντος βιβλίου ἐλήφθη ἐκ τῶν «Ἐκλογῶν» τοῦ κ. Βίκτωρος Κρητικοῦ.

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιόσημον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

*Αντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψύτυπον. *Ο διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιῶν αὐτὸν διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ξρθρού η τοῦ νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 ('Ερ. Κυβ. 1846, Α' 108).

ΕΚΔ. Ζ', 1967 (VII) – ΑΝΤ. 175.000 – ΑΠ. ΥΠ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ 94090 / 8-7-67 96432/12-7-67

'Εκτύπωσις : Ν. ΘΩΜΑ·ΓΔΟΓ - Χ.ΒΛΑΧΟΥ·Βιβλιοδεσσία: ΙΩ. ΚΑΜΠΑΝΑ Ο.Ε.

Ψηφιοποήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής